خبریاله

(ناول)

ډاکټر عبدالهادی حماس

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

دکتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:
خبریاله ناول
لیکوال:
ډاکټر عبدالهادي حماس
د چاپ شمیر:
۱۰۰۰ ټوکه
د چاپ کال:
۱۳۹۷
کمپوز:
محمد صدیق علمي
خپرندوی:
ماشاءالله کتاب پلورنځی
ګردیز ښار غزني لین
د عبدالحمید ګردیزی تجارتي مارکیټ
اړیکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹۶۳۱٤۲٤
:۰۷۹۹۷۳۰۲۷٤

بشپړ حقوق خوندي دي

ډالۍ

هغه ريښتوني خبريال ته چې خپل سپيځلي مسلک ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر ځو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې، هماغه مهال مې د یو چا له خولې د ژورنالیست کلیمه واوریده خورا ښه راباندې ولګېده ،دومره پرې پوه شوم چې ژورنالیست په راډیو کې کار کوي په هغه وخت کې راډیو ګانې دې ګوتو په شمار وې ډېرې ارزښت منې وې نو ما هم فکر کاؤ چې ژورنالیست یا خبریال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ،ځکه چې په معنوي لحاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نیو کله یې چې په ارزښت ښه ډاډه شوم نو ،له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه باید ژورنالیست یا خبریال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولکي نه دفراغت وخت رانیږدې کیده ما هم کلکه پوښتنه کوله چې زموږ په جنګ ځپلي هیواد کې چیرې د ژورنالیزم پوهنځي پیداکړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ،خو تقدیر بیا بله پریکړه وکړه زما د فراغت سره هیواد په جګړوکې ؤ ننګرهار چې هغه مهال پرامنه ولایت ؤ پوهنتون یې دې ژورنالیزم ځانګه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه یې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورنالیزم راځخه پاتې هیله شوه

سره ددې چې زما دې هیلې له نیمګړي کیدو وخت وتلی خواوس هم د خبریالي جذبه راسره ده کله کله وایم کاش یو ښه خبریال واې او په دغه اغیزمنه دنده کې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شاید خلکو ته سوال پیدا شي چې دا مهال تر ټولو بریالی مسلک طبابت دی هم پکې خیر دی او هم پکې خرما تاسې ځنګه ژورنالیزم خوښ دی حال داچې ته یو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بیایې ؟

زما ځواب دادی چې له طبابت هم ژورنالیزم ارزښتمن او مهم مسلك دی ځکه چې ډاکتر یوه انسان ته په یوه وخت خیر رسوي خو خبریال په یوه وخت کې ډیرو انسانانو ته خیر رسوي، طبیب په یوه وخت کې یو کس له دردە خلاصوي خو خبریال که خپله دنده په په سمه توګه تر سره کړي په یوه وخت دې ډیرو دردونه او ستونزې هواروي ،خو سرچپه ځومره چې خیر رسونکی دی بیا په شر کې هم کتلوي اغیز کوي که ډاکتر بې غوري وکړي یوه کس ته دې مرك ګواښ او خطر پیښوي خو که خبریال غفلت وکړي نو بیا شاید یوه ټولنه ووژني

ډاکتر په یوه وخت کې دې یوه ناروغ غږ اوري او خبریال بیا دې یوې چامعې غږ اوري دې یوې جامعي اواز پورته کوي دې هغوي په ستونزو کې دې هغوی سره دې سیوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنۍ چې دې نړۍ څلورمه قوه ورته ویل شوې ده همدا جورنالیست یې پر مخ وړي یوازې همدا خبریال یې د چلوولو ځواك لري ،که یوه ټولنه ویښه وي حتما راز به یې دې راویښیدو همدا خبریال وي ،دې رابیداریدو بنسټ به یې جورنالیست جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته به په هوښ او د خپلو حقونو غوښتلو ته څك ناست وي

همدارنګه که یوه ټولنه د غفلت سره ژوند کوي ،له خپلو حقونو ناخبره او له بدبختیوسره مل وي نو شاید ښه خبریال ونه لري او یا هم خبریال یې خپل مسولیتونه هیر کړي وي کنه دې ښه خبریال په شتون کې دې ټولنې ناخبري او بې غوري ناشونې ده

زه پوره باور لرم چې خبریال دې ټولنې سترګې ،غوږ او غږ دی

که یوه ټولنه له ښه خبریاله محرومه وي نو هغه په حقیقت کې دې بدن له سترګو ،غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې یوه نیمګړي انسان په څیر هیڅ دې ژوند بساینې قسمت نه لري

په نړي کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبریال او په دوی پورې اړند رسنیو له برکته منځته راولي کنه چې رسنی نه وي ډیر اغیزمن سیاست مدار هم چې ډیر څه یې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

په هر حال دې خبريال په ارزښت که هر څومره وغږېږم هم کمه ده دا چې خبريال څوک دی ښه به دا وي چې ناول کې يې ولولی

د ليکنې په پای کې دې ليکوالې او ژورناليستې اغلې رڼا دوراني غورځنګ نه دې زړه له کومي مننه کوم چې د ناول په اړه يې نيکې مشورې راکړې ،او دناول منځپانګې په لا ښه والي کې راسره مرستندويه وه ،همدارنګه ګران ورور افضل زيار نه مننه کوم چې زما د کاري بوختياؤ له کبله يې زما ملتيا وکړه او دې ناول ايډيټ يې راته په ورين تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه کموي

په هيواد کې دې ژمنو خبريالانو دې ډيريدو ،هوساينې او دې هڅوي پر وجود کې د برکتونو په هيله

ډاکتر عبدالهادي حماس
پکتيا ګرديز
۹/۱/۱۳۹۷

د ماشاءالله خپرندويه ټولنې يادښت

ماشاالله خپرندويه ټولنه چې نوی يې په کار پيل کړی دې خپلو هيوادوالو دې پاره په علمي ډګر کې له ډيرو هيلو سره میدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې په علمي ډکر کې خپلو هيوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنۍ ژبه دې اثارو چاپ په هيواد کې يوه مهمه اړتيا ده ،او دغه اړتيا او تشه دې ماشاالله خپرندويې ټولنې مسولينو ښه درکړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغې مهمې اړتيا دې پوره کولو دپاره پريکنده ګامونه واخلي

دا ټولنه په ويجاړ هيواد کې د دعلمې مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هيواد هره لوړه او تياره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو ليکوالان وهڅوي تر څو نوې پنځونې وکړي په خپله مورنۍ ژبه کې ليکنې او ژباړې وکړي او ماشاالله خپرندويه ټولنه يې ورته په معياري ډول د چاپ په ګاڼه ښکلي کړي

ماشاالله خپرندويه ټولنه هوډ لري چې دې معياري کتابونو د چاپ په برخه کې له خپلو ليکوالانو سره اوږه په اوږه ودريږي د هغوي دې تشويق دپاره د هغوی وړتيا وي د ګران هيواد د وګړو مخکې کيږدي

دادی نوی پيل يې د هيواد په کچه پيږندل شوي ليکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دی او خبرياله نوميږي چاپوي او ستاسې ته يې د لوستو دپاره چمتو کوي

موږ باورلرو چې دغه له تلوسي ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پايه به مو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

موږ به په راتلونکي کې هم نورګټور کتابونه چې د هيواد په خير او ښيګڼه وي ستاسې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

موږ به ليکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړين کتابونه وژباړي او زموږ په واک کې يې راکړي ،تر څو موږ يې چاپ کړواو ټولنې ته دې لا ښه خدمت جوګه شو

دپرمختللي افغانستان په هيله

درنښت

استاد نورعلي همتيار ځاځي

د ماشاالله خپرندويې ټولنې مشر

بسم الله الرحمن الرحیم

د کمانډو ځواکونو قومندان د یوه ټیپي سرتېري د کټ په ژۍ ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده یې د هغه مېړانه ستایله، چې ټلیفون یې وشرنگېده، ژر یې د ځنگ جیب ته لاس کړ خو ټلیفون یې هلته ونه موند، د تلیفون کړنگا ته نور هم ځیر شو، تر څو یې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر یې پرې سترگې ولگیدې، پر سکرین د نوم له کتو سره جوخت لکه موچی چیچلی کس تیارسی ودرېده؛ ځکه چې ټلیفون دده په سر د یو عصاب خرابي مشر-قومندان ؤ؛ ژر یې غوږ ته ونیو. ورته وویل شول:
یاسر قومندانه! بېړنی خبر دی.

- **موږ چمتو یو، خو قومندان صیب خیر خو دی؟**
- **د کمانډو سرتېري دې ژر تیار کړه؛ رښا د هېواد مشهوره خبریاله په خپل دفتر کې برمته نیول شوې؛ دفتر دې لوړپوړیزو ودانیو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړیو د الوتکې په وسیله د دې لوړ پوړیزې ودانۍ له بامه سرتېري پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي یوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وویشتل شول؛ برمته کونکي ډېر ماهره او جنگیدلي کسان لري که له لاندې بیا هڅه وکړو هم له زیان پرته کومه گټه نه لري. یاسر په خبره کې ورولیده قومندان ته یې وویل دوی څه غواړي؟ موخه یې څه ده؟**

هغه ځواب ورکړ:
د رښا په بدل په زندان کې د لوی انسان تښتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنۍ هم راغلې دي پېښه په ژوندۍ بڼه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کمانډو سرتیري څه کوي. بریا گټي او که له برمته کونکو ماتي خوري؛ خو یاد ساته یاسره موږ رښا ژوندۍ غواړو ،زموږ کمه تېروتنه هم د لوی زیان لامل کېدای شي.
یاسر : موږ چمتو یو قومندان صیب! خو له بامه الوتکه شاید لوړپوړیزه ودانۍ ونړوي؛ دا ودانۍ شاید د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

قوومندان : له موږ سره د هلیکوپټر یوه ماهر پیلوټ د تعمیر په سر د ناستې ژمنه کړې او د هر ډول زیان څخه د مخنیوي ډاډ یې راکړی دی.
یاسر : موږ چمتو یو، خو یوه ستونزه لرو، زموږ نښان ویشتونکي ټپي دي روغتون کې بستر دي، اړینه ده چې د رښا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړیزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته باید یو نښان ویشتونکی ولرو.
مشر قوومندان وویل: ته اندېښنه مه کوه، موږ هلته داسې نښان ویشتونکي ځای پر ځای کړي دي چې گل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هیلېکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپویزې وداني ښکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنده ده، چې دوښمن څنگه مهار کوئ. یاسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافیایي کړیو په ماتیدا او ځپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره یې ټیلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو یې غږ وکړ: په درېو دقیقو کې چمتو شئ. د دوی له چمتو کېدو سره سم یاسر قوومندان د دوی د چمتووالي ارزیابي پیل کړه؛ مگر د لیکه شویو سرتېرو په څنگ کې یې شریف سرتیری تر سترگو نه شو، په بیړه یې زنگ ورته وواهه ورته ویې ویل: شریف زمریه! ته دا بېړني عملیات وگوره او ته د تا تری تم کېدل وگوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- قوومندان صیب! په یوه نښته کې بند پاتې یم، یوه ډله خلکو د رښا خبریالې دفتر تر برید لاندې نیولی دی غواړي، چې رښا له ځان سره برمته کړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.
- موږ هم په هغه دفتر عملیات کوو، وسله درسره شته؟
- هو
- نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعیت په چټکۍ سره څاره، رښا ته هر گواښ خپل گواښ وگڼه، هغې ته زیان ټولو کماندېو ځواکونو ته زیان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمته کونکي څاره او وگوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړین دی، موږ مکلف یو چې رښا ژوندۍ وژغورو؛ دې پیښئ ځای ته ټولې رسنۍ راغلې دي، د کماندېو ځواکونو دې عملیاتو جریان په ژوندۍ بڼه

خپروي، که موږ په دې عملیاتو کې بریالي نه شو نو موږ ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صیب! وویل.

شریف د رڼا دفتر ته په دېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل یې ځان ته یو ډاډمن ځای پیدا کړي، چې په ښه شوې مرمۍ یې له غاړې سره تېره شوه، سر یې ټیټ کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله یې راواخیسته، مرمۍ یې تېره کړه د تیارسۍ په ډول یې دفاعي حالت ونیو؛ د وره له چولې یې دهلېز ته وکتل، د رڼا فتر مخې ته یې په یوه ساتونکي نظر ولګېد، چې وارخطا وارخطا یوې بلې خواته ګوري څو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړی نه کړي. له کېڼ لوري یې د ضربه یي مرمیو غږ واوریده، ساتونکي هغه لور ته په دفاعي حالت کې د خپلې وسلې زخه ونیوله، چې له بله اړخه یې مرمۍ په کپرۍ ولګېده، له درز سره په ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شریف یوه ډله برمته کونکي وسله وال ولیدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بیړه اوچت ګامونه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شریف پوه شو چې دوښمن موخې ته د رسېدو په حال کې دی په غړېدلو سترګو یې دا ظلم لیدل ونه شو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رڼا عزت ته زیان ونه رسوي، د قومندان امر یې له یاده وباسه، لاس په ماشه دهلېز ته راووت دوه وسله وال یې داسې له مخې لرې کړل لکه د ارې په وړاندې د ونې برغنډونه، چې غورځي، هغوی د ده مرمیو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شریف دریم کس په زخه کړ خو له پیر مخکې یې سینه یې وسوځېده درې غبرګې مرمۍ یې له سینې ووتې سترګې پرې توري شوې وسله یې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته میدان خالي شو هغوی په بیړه د رڼا د دفتر په لور رهي شول. وسله والو کسانو دفتر ته له داخلېدو سره سم شور او ځوګ جوړ کړ، دوی هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشیانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رڼا وارخطا او وویروي، ترڅو د دوی له غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوی یې ورته وایي. دوی په دې تمه ؤ چې رڼا به یې په لیدو زارۍ پیل کړي او چغې به ووهي خو رڼا د دوی د تمې خلاف لکه یو زړه ور سپاهي د برمته کونکو په ور ننوتو، په دوی غږ وکړ ورته ویې ویل:

مخکې رانه شئ، تاسې بې اجازې زما دفتر ته نشئ راتللای، په بیړه ووځئ. د ډلې مشر ورنږدې شو د تمانچې میل یې د رڼا په سر کېښود ورته ویې ویل:

شور ونه خورې کنه ماغزه دې شیندم، تا له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله یې زموږ مشر خدای داد ونیول شو؟ تاسې له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ قوي ډله دې تیت او فرق کړه او د مشر له سیوري دې محرومه کړه؟ تاسې موږ ته لویه ضربه راکړه، په میلونونه روفۍ زیان مو راورساوه؛ زموږ د ټول کاراوبار خنډ شوئ، تا موږ نه پېژاندو چې له موږ سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له موږ سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه ؤ کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له موږ سره د مخامخ کېدو لپاره خو زورور خلک هم سل ځله فکر کوي، بیا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې له موږسره د مقابلې پایله څه وي؛ یوازې او یوازې مرګ بس.

رڼا په وسله وال برمته کونکي کې قهرجنې سترګې ونیوې؛ ورته ویې ویل:

ځناوره! که ته ما په مرګ ګواښې زه له مرګه نه ډارېږم او نه زما په مرګ کیسه ختمېږي؛ رڼا یوه نه ده چې په وژلو به یې کیسه ختمه شي او ستاسې د انساني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارویان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غوندې روښانه کړي، هیڅ یو ظلم به مو نه پټېږي، هغوی به تر هغو خپلو نارو ته دوام ورکوي، چې ستاسې له بربریته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسله وال د رڼا سرته په نیول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنه وه رڼا په سر شدیده ضربه وخوړله، له خپله سره یې څاڅکي، څاڅکي وینې لیدې چې د څڅوبې په څېر یې له ګوړګوتي وینښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حق او باطل جنګ ؤ رڼا د ظربې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ، وسله وال ته یې وویل:

زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلک ته وفاداره او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به بربنده وم، د هغوی وحشتونه به برملا

کوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړاندې لکه سپر درېږم د هیڅ داسې وحشت د اور لمبې به رانه څپانده نشي، چې وګړي مې وسوزوي او ظالم یې لکه سپینه کوتره سرې سترګې وګرځي، دا فکر زما په وجود کې چې د ظالم د ظلم په وړاندې به خاموشه شم خیال دې محال او جنون دی نو؛ ځکه زما د ګواښلو هڅه مه کوئ. رڼا غوښتل د خپلو هیلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمته کونکي له درانه سوک سره یې خوله پیوند شوه، د رڼا سر ګنګس شو، شونډې او له ګذارسره لګېدلی مخ یې بې خوده شو؛ ځکه د مخ غوښه یې د درانه سوک او د مخ هډوکو ترمنځ راغله، د سوک ګذار دومره ځواکمن ؤ، چې د رڼا له سره یې پړونی وغورځاوه، په سترګو یې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعیت سره سره یې بیا هم ژر پړونی په سر کړ؛ څو حیا او عفت یې مات نشي، له هغه وروسته یې خپل نازک لاس خپلو شونډو ته ویوړ د لاس له راښکته کېدو سره سم یې خپلې قلمي ګوتې او ورغوی د خپل ځان په وینو سور ولیده، له ګنګسیته خپل عادي حالت ته نه وه راغلې، چې ورته وویل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولکه کې یې، د ژوند او مرګ پرېکړه دې موږ کوو، ته موږ ته لیکچر مه راکوه او نه موږ دې فلمي خبرو ته وخت لرو.

- **موږ درته د پولیسو د مشر ټلیفون رخ کوو ورته ووایه، چې زموږ رئیس خدایداد چې ستا پلیتې ژورنالیستې له امله په بند کې دی را خوشې کړي، کنه ته وژل کېږې.**
- **زه دا کارنه شم کولی، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلکو په سر یې سودا کړم، که زما په مرګ هم تمام شي زه دا کار نه کوم او نه د مرګ پروا لرم.**
- **دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لرې، خو د خپلو اولادونو په فکر کې هم نه یې؟ ته مجبوره یې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په یاد کړه، هغه به څنګه شي؟**
- **ما واده ندی کړی، زه به د واده جشن هغه وخت کووم، چې ستاسې ناولې څېرې د خپل هېواد له پاکې ځمکې ورکې کړم.**

برمته کوونکي له غروره ډکه خندا وکړه، ويې ويل: مور هم نه لري؟ خويندې او وروڼه هم نه لرې؟

رڼا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه يوازې د ځان په وير کې وه مور، دوه خويندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ.

له ځان سره مشغوله شوه، ويې ويل:

شايد زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوېزوني خپرونو کې خپاره شي؛ که مور او خويندې مې دا حال په ټلوېزون کې ووينې زړه به يې ودرېږي.

ژر يې وسله وال کس ته وويل:

د پولسو مشر ته زنګ وکړه، تاسې چې څه وايئ زه يې منم د پوليسو مشر ته هغه خبرې کووم، چې تاسې يې غوښتنه لرئ.

د پوليسو د مشر نمبر رخ شو، رڼا په ژړغوني اواز په قوماندان غږ وکړ ورته ويې ويل:

قوماندان صيب! د پېښې نشرات لکه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوڅې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به يې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رڼا غريو نيولې شوه سترګې يې له اوښکو ډنډ شوې ستونی يې را ډک شو د خبرو کولو ځواک يې نيمګړی شو په مېز ايښی دسمال يې راواخيست خپلې اوښکې يې پرې پاکې کړې، بيرته يې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونی يې چوله شوه د خبرو توان يې ومومند قوماندان ته يې وويل:

قوماندان صيب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرګ او ژوند د دې وحشيانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه ښکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما به خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدير به مې د ژوند پاڼه زېړه کړې وي، نو پروا يې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، يوه رڼا به خاموشه شي، ګوندې زما وژنه سل رڼا ګانې نورې وزېګوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنيوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چې که مور مې يو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمک کړی وي.

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخیسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برمته کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملګرو غږ وکړ: هیلیکوپټر زموږ د لوړ پوړیزې ودانۍ په سر کېناست، سرتېري د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس ګواښ له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قیمت تر رڼا ځان راورسوي او هغه زموږ له منګولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ،چې تر خپلې موخې راورسیږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ یې په ټنډه سرینښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهلیزونه د بټ نېنو په څېر د مرمیو درزا په سر واخیستل، وسله وال پوه شول چې دا کمانډو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پوړ کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا بریښنا ته ورته تېز عملیات کوي؛ ځکه خو یې د مقاومت مرال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان یو په بل پسې د مرمیو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا یې د سر په ویښتانو کې ونیوله، په ورمېږ یې د تمانچې میل ورکېښود یو داسې پنا ځای ته یې ویوړه، چې هلته یې د ډال په توګه وکاروي، څو دقیقې نه وې وتلې چې کمانډو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس میتري کې ودرېدل. کمانډو د وسله وال کس اړخ ته د ویشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، یوازې وسله یې ښکارېده، چې د رڼا سر ته یې نیولې وه. رڼا د کمانډو سرتېرو په لیدو هیله مندې سترګې د هغو په څېرو کې ونیولې، له خوښي یې په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې، د کمانډو ځواکونو ډلګي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ویې ویل:

بې غیرته ایله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارینه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوږو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سنګر نیولی ؤ. ډلګي مشر بیا غږ پرې وکړ ورته ویې ویل:

ته نه پوهېږې، چې زموږ تور سرو ته، څوک د زیان رسولو هڅه وکړي موږ څه سزا ورکوو، تسلیم شه کنه داسې به دې ودردوم، چې خپل مرګ رانه په زاریو وغواړې.

وسله وال کس يې په ځواب کې ګواښرنده وویل: که د رڼا ژوند غواړئ نو وسلې پــه ځمکه کېږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه لــه مانــه مخکــې بــه د رڼــا پــر سر مرمــۍ خښېږي.

کماندېو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرګ ګواښونه يې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ويل يې: زما له مرګ مخکې به مو خبرياله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسليمېږم.

د کماندېو سرتېرو يوه او بل ته وکتل، ډلګي مشر ته يې وويل: مور بله لاره نه لــرو، وسلې بايد په ځمکه کېږدو؛ ځکه چې د رڼا ژوند مور ته تر هر څه مهــم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کېښودو ته لانه وې رسولې، چې شيندلي مــاغزه او وينــې لــه چت سره پيوند شول؛ ټولو يو بل ته حيران وکتل، وارخطا يې په يو بل کې سترګې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رڼا يې وويشته. عمليات ناکام شول هر څــه پــه اوبــو لاهو شول؛ رڼا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رڼا برمته کونکی لکه د ونې برغنډ د هغې له څنګ سره ولوېد؛ نښان ويشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکــړ ويې ويل:

مه وارخطا کېږئ د خفګان څه نه دي شوي، د رڼا له برمته کــونکي وســله وال مــې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنګونو ته وينه ورغله، له خوښي يې يو بــل پــه غېــږ کــې ونيول د رڼا له روغتيا ډاډمن شول؛ هغه يې له پنځم پوړ راښــکته کــړه، امبولاســونه ولاړ ؤ خو رڼا روغتون ته له تللو ډډه وکړه، ويې ويل:

زه ښه يم که له ماسره ښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور څنګ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي بايد ما ووينې.

د رسنيو استازي هم خورا ډېر راغلي وه؛ ځکه د دوی يوې هم مسلکې د ښــامار پــه خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او ژغورنه يې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه ؤه، کور ته له تګ مخکې خبريالان پرې راټول شول د څو جملو ويلو هيلــه يــې ترې وکړه.

رڼا له خپل جيبه دسمال را واخيست د خپل مخ وينې يې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زياتي نښانې له ليدونکو پټې کړي؛ خبريالانو تــه يــې پــه لنډو الفاظو کې وويل:

زه يوه خبرياله يم، په حقيقت کې د ولس ژبه يم، د هېـواد د سـتونزو پـه راپورتـه کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز يم؛ خو يو شمېر د انسـانيت پـه جامـه کـې وحشي-ځناور غواړي دا اهتزاز ودروي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودروي هيله يې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي بايد په وړاندې يې څوک ونه دریږي او نه يې په وړاندې اواز اوچت شي، کنه د تل لپاره به يې بې غږه کړي او له منځه به يې يوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که مـوږ څوک په مرګ ګواښي او يا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زموږ د له منځه وړلـو اراده لري، هيڅ پروا يې نه لرو او نه دا کار زمونږ په رسالت کومه اغېـزه کـوي، د يوې رڼا په له منځه وړلو دا بهير نه درېږي او نه زموږ د څپانده بهير په وړاندې داسې کړنې کوم خنډ رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هيله لري، چې له موږه به ميدان ورخالي شي د هغوی دا هيله خـوب دی، خيال دی او محال دی.

دوی غواړي موږ ووېروي، خو زموږ په زړونو کې د خدای وېره، مسلک ته ژمنتيا او له ولس سره دومره مينه ده، چې د دوی وېرې ته يکې ځای ندی پاتې شوی.

رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له يـوه لـوري سره يې سترګې وګنډل شوې سترګې يې نه رپولې، خو د اوښکو غټې غټې څـاڅکي يې د ګرېوان په لوري څڅېدل. ټول ولاړ خلک اړ شول د رڼا د سترګو نظر پـه لـور وګوري، له کتو سره سم يې وليدل، چې يو څوک پښې لوڅې په اوچتو ګـامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونيو په څېر تګ، زيږ زبېښلی مخ لـري، پـه وارخطـا څېره او راوتلو سترګو له دوی د يوه ورک کس په لټه کې دي، په لومړي سر کې خو ټول حيران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په راتږدې کېدو ټولـو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خويندې او کوچنی ورور په داسې حالت کـې د دوی په لور په اوچتو ګامونو لاره لنډوي، چې د مور پړونی يې په ګرېوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلي حالت ټول خلک خفه کړل، د هغې لالهانده او بګراوه کړنو هر چاته د مور د مينې کيسه کوله.

د خپل اولاد په مينه کې د جنون تر بريده ويريدلې مورکۍ راورسيده او له خپلـې لښتې لور نه يې غېږ ګډه کړه، زړه ته يې نږدې کړه، بار بار يې په مـخ او تنـده پـه

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به يې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو يې د پېښې له لاسه پر وجود ټپونه وويني کله يې چې د رڼا په غېږ زړه موړ شو تاو شوي لاسونه يې ترې لرې کړل بيا يې ښکته پورته ورته وکتل؛ په ژړه غوني اواز يې ورته وويل: لورې! دېره يې ووهلې؟ د هغوی هيڅ رحم درباندې رانه غی؟

رڼـــا يـــــې د ډاډ هڅــــه وکــــړه ورتـــــه ويـــــې ويــــــل:
مورې! هر څه سم دي، ماته هيڅ زيان ندی اوښتی، خدای ستا د دعاو له برکته لـه هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور يې وويل:
لورې! يو ناڅاپه مو په غير معمول ډول برېښنا لاړه، لږ وروسته له بهر څخه دې مامـا زنــــــــګ وکــــــــړ ويــــــــې ويـــــــــل:
رڼا چيرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللې.
بيا يې وويل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه ګډوډې پېښه شوې، زه چاته زنګ کوم هغه به يې کورته راولي، نور يې ټليفون پرې کړ.
ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندې راغله، په ځان نه يم پوه شوې، چې پـــــه څــــه ډول تـــــر دغـــــه ځايـــــه راورســـــېدم.
رڼا خپله مور له لاسه ونيوله ورته ويې ويل: څه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.
دوی کورته لاړې، رڼا د خپل وجود په وينو رنګ شوې جـامې بـدلې کـړې، بيـا د خپلې مور څنګ ته راغله ورته يې وويل:
مورې! نن مې په خپلو سترګو وليدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونـه راتـه جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل.
مور يې خبرې ور پرې کړې مخ يې ترې واړاؤ، ورته ويې ويل: زه له تا خفه يم.
ـ ولې؟
ــ ته طب پوهنځي ته بريالی شوې وې، هغه دې ونه وايه؛ څه به ښه وه چــې اوس دې د انسانانو روغتيا پالنه کولای، ولې دې ژورنالېزم ته ځـان رابـدل کـړ؟ لـه دې سرخوږي دې څه غوښتل؟

رڼا په خنداشوه؛ خپلې مور ته يې د قناعت په پار وويل: مورې! زه دا درسره منم، چې زما مسلک له ننګونو سره مل دی؛ خو زما مسلک له طبابت څخه زر ځله ډېر خيررسونکی دی؛ طبيب د يوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بيا د ټولنې ژوند ژغوري، طبيب يوه انسان ته د خدای په مرسته نيک مرغي ور رسوي خو ژورنالېست بيا د ټولو د ښه راتلونکي په لټه کې وي.

ــ لورې خبره دې منم، خو زموږ په هېواد کې دا هر څه د ځان په بيه کېږي، دلته خو د بيان ازادي نشته دلته، چې څوک د چا ګټې وننګوي يا د چا د فساد برغولی پورته کړي د مرګ سزا ورکول کېږي، دلته انصاف نشته زور حاکم دی، ټوپک برلاسی دی او ټوپک له مرګه پرته نور څه کولی شي؟ موږ پرته له تا څوک لرو؟ که خدای مه کړه ته ونه اوسې، د دې کور پالنه به بيا څوک کوي؟ ته په دې خوښه يې، چې مور دې بيا د ګدايي له لوښي سره د هر کور دروازه ټکوي؟

رڼا يې په خوله لاس ورکېښود ورته ويې ويل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور يې د رڼا لاس له خپلې خولې لرې کړ، خبرو ته يې دوام ورکړ

- ته ضدي يې، ما څومره منتونه او زارۍ درته وکړې، چې طب پوهنځی ووايه کار به دې له روغتون او ناروغانو سره وي، له دې هره ورځ مړه کېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلک غوره کړ، چې هره لحظه د ګواښ سره مخ کېدای شې.

رڼا د مور خبرو غمجنه کړه؛ ځکه د مور له خبرو يې درک کوله، چې هغه د خپلې لور ګواښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ ګېرنې په اړه يې هغې ته وويل:

مورې! ته په حقه يې، موږ په داسې يوه هېواد کې ژوند کوو، چې دلته زور، جبر او پيسه حاکمه ده. دلته اوس هم خلک د ټوپک له شپېلۍ روزي ګټي خو د حل لاره دانه ده، چې کرار کېښنو. دلته د باطل د ورک کولو لپاره قرباني ته اړتيا ده، دلته د سمون او ټيکاو لپاره سربښندنو ته اړتيا ده، موږ که غواړو خپله ټولنه د روڼتيا په لور بوځو نو اړينه ده، ګواښ ومنو او دې ته چمتو شو چې خپله وينه د دې هېواد د بقا او ښه راتلونکي لپاره نذرانه کړو. دوی خبرې کولې، چې رڼا ته زنګ راغی، د ټليفون په سکرين يې وليدل، چې د

رئیس سکرتر یې زنګ وهلی؛ پرته له دې، چې د رڼا د روغتیا پوښتنه وکړي ورته وویل شول: رڼا سبا سهار رئیس صیب بللې یې، رئیس صیب ویل: چې د کار له پیل وړاندې باید زما دفتر ته راشي.

رڼا ورته وویل سمه ده، نور ټلیفون پرې شو. د سکرتر د خبرو له اورېدو سره رڼا نارامه شوه.

له مور نه یې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر کې څملاسته او له دفتره د راغلي ټلیفون په اړه یې فکر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئیس ولې غوښتې یم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راکړي، راشي زما پوښتنه وکړي او ما وهڅوي برعکس یې زه په غیر متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئیس راسره په داسې رویې مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب یې ترلاسه نه کړ.

رڼا په همدې سوچونو کې سترګې سره ورغلې، خو یوې ژورې اندیښنې یې خوب ګواښه ، کله به نیمه ویښه ویده شوه او کله به یې بیا له چت سره سترګې وګنډل شوې ، له ازانونو نه مخکې یې دې ازان په تمه سترګې رڼې وې ، دې سهار په راختو یې اودس او لمونځ وکړ لا یې رسمیات پیل نه ؤ چې مرکزي دفتر ته ورسېده ، په دغه دفتر کې به دوی حاضري هم لاسلیک کوله د حاضري خونې ته لاړه، له جیبه یې قلم راوکیښ غوښتل یې چې د خپل نوم ځای کې لاسلیک وکړي، د حاضري مامور یې د لاسلیک په ځای خپل رغوی کېښود. رڼا دوه ګامه شاته لاړه، بیا یې د حاضري په مامور کې غوصه ناکې سترګې خښې کړې ورته ویې ویل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوکې نه لرم.

- لورې! زه ټوکې نه کوم، نه ستا د ځورولو هڅه کوم او نه زما عمر د داسې ټوکو سره سمون خوري، موږ ته همداسې دستور راکړل شوی؛ رئیس ویلي چې لومړی رڼا باید زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په کتاب کې د لاسلیک اجازه ور نه کړئ.

رڼا له غوسې سره سپینه شوه، له ده سره یې نورې خبرې پرې کړې، د رئیس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ کړ: لورې! موږ ستا په پاکې، وطن دوستې او هغه مبارزې ویاړو، چې په خپل وجود کې یې د دې بېچاره

ولس لپاره لرې، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هيله ده له ما خفه نشې، ماته له پاسه امر ؤ، زه مجبور وم کنه ته د داسې رويې وړ نه وې.

رڼا یې خبرې اوريدې خو ځواب يې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو يې د رئيس د دفتر لار لنډوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه يې ټک، ټک کړه. د ننوتلو اجازې غږ يې واورېد، ور يې پرانيست رئېس ته مخامخ په يوه چوکۍ کېناسته.

رئيس ته يې وويل:

مهرباني صيب!

هغه يې په دې لنډه او د هيله مندي خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ويې وويل: ته د يوه رئيس سره خبرې کوې، نه سلام نه ستړې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- **هو تاسې لوړ خلک خو ځانونه واجب الاحترام ګڼئ، ښکته خلک درته د خدای پيداوښت هم نه ښکاري.**
- **ولې؟**
- **ښه بېلګه يې زما پرونۍ پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار له کومي راوويستل شوم، يوه لحظه مې هم د ژوند هيله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، يتيم ورور اوخويندو ته به مې خدای کتلي ؤ، چې وژغورل شوم خو تا د يوه رئيس په توګه زما د حال پوښتنه هم ونه کړه او د يوه انسان په توګه دې هم راته ونه کتل، چې په ما څه تېر شول خواخوږي خو دې يو وارې راسره ونه کړه؛ بلکې د يوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بيا دې د دفتر د غړيتوب حق هم را څخه واخيست، په حاضري کې د لاسليک کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟**
- **اغلې رڼا! له ټولنې سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمير لرلو له مخې کېږي، دا يووېشتمه پېړۍ ده؛ دلته به سازش کوې، ډېر هغه څه به نه ويني، چې ګورې يې، لږ د ځان په فکر کې هم اوسه.**

رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

رئيس صيب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه هماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پيغمبر دي او هغه يې سپارښتنې دي يوازې څه، چې بدل شوي هغه زموږ ضميرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېزمن دي، تل ناوړه وېرې پکې ځای نيولی وي او له کبله يې سر ښکته ژوند تېروو.

- رڼا جانې! ته ځوانه يې، جذبات دې له تعقل څخه وړاندې دي، تا لا پرونۍ پېښې هم پند ندی اخيستی، ته اوس هم په هغه پخواني خره سپره يې او اوس هم هغه پخوانۍ بابولالې وايې.

په رڼا يې خبرو ښه اغيز ونه کړ له ځان سره يې وويل: دا سړی دې په خبره نه پوهېږي، خبرې او دليل ورسره بې ګټې دي؛ نيغ په نيغه د رئيس د خبرو په منځ کې ورولوېده ورته ويې ويل: رئيس صيب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې يم؟

- رڼا جانې! ملک په يوه بحران کې دی، دلته هر سړی خپله شپه تېروي، ګذاره کوي، دا ملک په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا يې دلته چې د رينولو هڅه کوو دا د وخت له زيان پرته بله ګټه نه لري.

رڼا، چې کم يې د خندا عادت لاره او لکه د شهزاده لور خبرې يې بې اړتيا نه اورېدولې د رئيس په خبرو يې نری مسکا وکړه، ويې ويل: داسې هم نه ده چې ته وايې دامنم، چې زموږ ملک کې بلا ستونزې دي، د هېواد پالنې احساس ختم دی، مسوليت پېژندنې کډه کړې او په خپلو خلکو زړه سوی پای موندلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او ته ښه شې سبا زما او ستا په څنګ کې بل ملګری ښه کېږي د هغو نه بيا نور الهام اخلي، چې يوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولي، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځه لاړشي موږ مسلمانان يو، له خدايه هيله نه پرې کوو.

رئيس د مېز په سر د چايو ډکه پياله خولې ته کړه غوړپ يې تړې وکړ بيا يې د تمسخر مسکا وکړه رڼا ته يې وويل:

رڼا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زياتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخيستی.

- زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لوري تاته څه خطر دی؟

- **ستا له برمته کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافيا يوه غړي ماتـه ټليفـون وکـــــــــــــړ، ويـــــــــــــې ويـــــــــــــل:**
ستاسې د يوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زيان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځـې تېـروي، مـوږ خپـل دوښـمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبرياله ده، مـوږ دلتـه چاتـه د خپلسرـي اجـازه نـه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډېرې وهو.
که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زيان ورسېد بيا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارګېټ ياست او هيڅ زړه سوی به دربانديې ونه کړو.

رڼا وويل: ښه! نو بيا؟

- **يا ځان د ټولنې له روانو حالاتو سره برابر کړه او يا دنده پرېږده، هيله مـې داده چې ته نور ضدونه پرېږدې، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروې دا عاقلانه کار نده.**

رڼـا لنـډه مسـکا وکـړه، پـه رئـيس کـې يـې سـترګې ونيـوې، ورتـه ويـې وويـل: رئيس صيب! تاسې ترکستان ته روان ياست، زما مسؤليت ادا کولو تـه زمـا د شـهرت پرستي خطاب کـوئ؟ زه د ولـس اواز اوچتـوم، تاسـې مـې خـود غرضـه او ځـان غوښتونکې بولې؟ له تامې دا هيله نه وه.
رئيس يې په دې خبرو په قهر کړ، له يوې خوا د رياست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته يې وويل:
زه اوس يو بل کار هم کوم چې له مانه به يې هيڅ تمه نه لرې، د څنګ له دوسـيې څخه يې کاغذ را واخيست او د رڼا مخې ته يې کېښود، ورته ويې ويل: دا لاسـليک کړه.

- **دا څه دي؟**
- **ستا استعفی ليک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتيا نه لرو او نه خپل ځان ستا په څېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په ګواښ کې اچـولای شو.**

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه يې قلم را واخيست او پاڼه يې لاسليک کړه.

رئيس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته يې ويل:

ځه خير، که يوه بااستعداده ژورنالېسته مو له لاسه ورکړه، ريس هم وژغول شو.

رڼا ناهيلې سترګې چت ته ونيوې، د پکي باد يې په سترګو وېښتان وغوړول، ساعت زنګ وواهه ستن په نهو ولاړه وه، قلم يې په دسکول کې کېښود، رئيس ته يې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه يې وويل: ايا يوه ورځ به نه مرې؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوې؟

- رڼاجانې! ځه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بيا د يو چا د وتو په چل پوهېږي.
- زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه يم او نه ته زما رئيس يې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه يم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نيولو سره خبرې کوه. له تګ مخکې غواړم يوه بله خبره هم درته وکړم، ملنګ ته يوه دروازه تړلې، سل خلاصي وي هيڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفې سره به موږ له لوږې مړه شوه، تاته به بيرته راشو او په زاريو به درنه دنده دې خيرات په ډول وغواړو، زموږ روزي تاسره نه، له خدای ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخيست د رئيس له دفتره رهي شوه.

ريس له شاه ورپسې غږ کړ، هيڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي يې شهرت طلبه يې، د ځان مشهورولو لپاره هر څه کوې.

رڼا يې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره ؤ خو له ځان سره يې ويل: چاته يې وايې رئيس کله په خبره پوهېږي، قدمونه يې يو په بل پسې اخيستل د دفتره له عمومي دروازې ووته ښه شېبه مزل يې وکړ د کور کوڅې سر ته لانه وه رسيدلې، چې د ټليفون زنګ يې وکړنګېده، له دسکول يې ټليفون را واخيست، زنګ يې له کوره ؤ، غوږ ته له نيولوسره سم يې د کوچنې ورور چغې واورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور يې غږ وکړ: اسده وروره! څه خبره ده؟

- **هله ژر راشه مورجانه بې هوښه شوې، له خولې يې ځګونه ځي د شکر درمل يې هم خلاص شوي لکه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.**

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطايي لکه پاڼه ورپېده خو دا چې ورور يې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زياتولو هڅه يې پيل کړه، هغه ته يې وويل: وروره! زه د کوڅې سر کې يم، ژر در رسېږم، په مور به هيڅ هم نه کېږي.

ټليفون يې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونيسې او مور روغتون ته يوسي.

د سړک غاړې يوې اوبلې خوا ته يې د روحي ناروغ په څېر د ټيکسي لټولو په نيت کتل، څو موټر پيدا کړي، ويې نيسي او مور روغتون ته ورسوي، کيڼ اړخ ته لرې يې په يوه ټيکسي باندې سترګې ولګېدې، په هماغې ټيکسي کې سترګې ټومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر يې ونيسي او کور ته يې بوځي خو له ښي اړخه يې د يوه ټاير ښوېدلي بريک غږ واورېده،ور ويې کتل نوی ماډل کروزين يې مخې ته ودرېد، ښيښه ښکته شوه، په رنګيز او جذاب ځوان يې سترګې ولګيدې چې د موټر جلب ته ناست دی، تورې عينکې يې په سترګو دي، رڼا هم دې موټر او ځوان ننداره دې سترګو له څاره نه لوله ، ځوان له بريک سره په سترګو را لوېدلي ټيټانيک ويښتان پورته کړل، بيا يې وپوښتل: اغلې! له لرې مې دربانـدې نظر ؤ لالهانده دې يوه او بل خواته کتل خير خو دی؟ ايا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترګې له اوښکو ډکې وې په هلك يې غږ وکړ: وروره! څه خپله لار وهه که لالهانده ګورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نيولې ټيکسي راورسېده، لاس يې ورته وښوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه يې له خولې ووت، دعا يې وکړه، ويې ويل: خدای دې ژر موټر پيدا کړې کنه مور به مې مړه شي، بيرته يې په ولاړ موټر کې سترګې ونيوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښيښه موټر کې ناست دی او د رڼا د بد حالت ننداره يې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره يې ورته د تلو اشاره وکړه بيا يې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ويې ويل:

دلته د څه لپاره ولاړ يې؟ مور خپل غم ته پرېږده.

ځوان، چې شاپور نومیده له موټره راښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته ویې ویل: اغلې! زه کومه بلا نه یم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راته ښکاري، چې په کومه ستونزه کې یې؟

- نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ یې؟
- ولې دلته انسانیت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې مورږ په دې هېواد کې ګډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانه وروګلوي نشته؟

رڼا یې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.

په ژړغوني غږ یې ویل: مور مې د مرګ سره لاس او ګرېوان ده، کوما کې ده غواړم ټیکسي ونیسم او روغتون ته یې ورسوم.

- اغلې! په ما د خپل کور د غړي په څېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت یم، که ته کومه نیوکه نه لرې زه درسره روغتون ته د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې ځواب یې ځکه نه ورکاوه، چې د هغه د شخصیت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلك هم پوهېده چې د بې باوري له لاسه ورته نجلۍ څه نه وايي؛ ځکه یې نور هم د هغې د باوري کېدو هڅه وکړه، رڼا ته یې وویل:

ژر کوه وخت نه ضایع کوو خدای مه کړه مور جانه به دې لاسه ورکړې. له دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرګ په اړ زیاته شوه، نه او هو یې ونه ویل، د کروزین شا سیټ ته وخته، خو زړه یې ناراحته ؤ لا یې هم په دې اړه یې فکر مشغول ؤ، چې ځوان یې دوکه نه کړي، په دې بهانه یې ونه تښتوي او یا هم د هغه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه یې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړیتوب ورکړ. موټر یې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره یې مور په بې هوښه حالت کې راوباسله او موټر ته یې پورته کړه، د روغتون په لور یې حرکت وکړ.

رڼا د مور سر په خپل زنګون کېښود، د هغې خاموشه وضعیت به کله، کله وویرولـه، ښکته او پورته به یې ورته وکتل کله، کله خو به یې ساه اخیستوته متوجه شوه، بیا به یې نبض ونیو د هغې دساه اخیستو او د نبض خوځښت به ډاډه کړه، د هغې د

مرگ له وېرې به څوشبېې مطمینه شوه، له ځان سره به یې وویل: خدایه مرگ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محروموې.

موټر ته په ختو کې یې د مور د سر ویښتان بې نظمه شوي و، یو شمېر یې په مخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس ورورې، د هغې په سترگو رالوېدلي ویښتان تر غوږو ورتاؤ کړي، په دسکول کې یې ټلیفون وشرنگېده، ټلیفون یې راواخیست غوږ ته یې نږدې کړ؛ نجیبې خورلنې یې له سلام نه وروسته وویل:

رڼا خورې! ستا له برمته کېدو زه اوس خبره شوم، زه درته ملامته یم، چې ستا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لویې پېښې خدای ج بچ کړې یې.

- **مننه خورکۍ! بس چې څوک خدای نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلی. ما خپل مرگ په خپلو سترگو ولید خو الله ج به مې کومه دانه پریښې وه.**
- **شکر چې روغه یې، بس نو بلا وه برکت یې نه وو؛ زموږ وطن له داسې بدبختیو ډک دی. دا لومړۍ او وروستۍ پېښه نه ده، چې موږ یې تجربه کوو موږ باید همت ولرو.**
- **نجیبې خورې! موږ باید له دې بدترو پېښو لپاره تیاری ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسلیمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ یو، چې هر خطر په ځان ومنو.**
- **هو بلکول،که داسې ونه کړو نو بیا به میدان یوازې ظالیمانو ته پاتې شي، ته اوس دفتر کې یې؟**

موټر یو دم بریک وواهه رڼا رډې سترگې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا یې په غوږنو محسوسېده، نجیبې ته یې وویل: نه دفتر کې نه یم، هلته مې استعفی ورکړه.

- **ولې؟**
- **دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړاندیز یې استعفی وه، چې ما باید لاسلیک کړې وای.**
- **ځه ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړی، روزي په دفتر کې نه، له خدای سره ده؛ د خدای ج شکر دی چې خپلې مورکۍ، کوچني ورور او خویندو لپاره ته ژوندۍ پاتې شوې.**

رڼا ترهېدلې سترګې په مور کې خښې کړې وې، په زېړ زبېښلي مخ يې مچ خپل وزرونه رپول ژر يې د لاس په حرکت ترې لرې کړ ،بيايې نجيبې ته يې وويل:

خورې! که ته نه خفه کېږې بيا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره يو.

نجيبې ښنه وغوښته او د مرستې ست يې وکړ، خو رڼا دې مننې په ويلو سره ټليفون پرې کړ.

شاپور د رڼا د ټليفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره يې وويل: شاپوره تا خو عادي نجلۍ موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رڼا ده، شاته يې وکتل، په رڼا کې يې سترګې وټومبلې، هغې زړه نا زړه يې ويل:

که غلط شوی نه يم تاسې مشهوره خبرياله رڼا نه ياست؟

- هو، مشهوره نه يم خو هماغه يم.
- ښه! ډېر ښه، ما دې تصوير ليدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې ياست، وبښۍ، چې ما مخکې ونه پېژندی، بيا يې نـری مسـکا وکـړه ويـې ويـل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاوه، چې په ضد مرمۍ موټر کې له شا او مخته باډي ګارډانو سره به چارې مخته بيايۍ خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې څېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغـانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټيکسي کې يې لېږدوي.
- زما توپير له نورو سره همدا دی، چې زه معنوياتو ته ارزښت ورکـوم، نـه مادياتو ته. زه د يوې غريبې کورنۍ يم، د موټرو درايي، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجيح ورکوم او هيله مې ده، چې د هغوی مينه لاس ته راوړم د ولس مينه ماته تر هر څه لوړه ده.
- تاسې اوس دنده نه لرئ؟

رڼا وويل ته څه پوه شوې؟

- په ټليفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټليفون له خبرو دې جوته شـوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.
- هو ما استعفا ورکړه.

شاپور دې روغتون دروازې په ګڼه ګوڼه کې موټر یوه اړخ ته ودرواوه، رڼا تـه یـې
وویل:

خو ولې ؟

ــ دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بیا به شي.

دوی دواړو د رڼا مور امینه، بېړنی خونې ته ورسـوله، ډاکترانـو ازمـوینې او بیړنـۍ درملنې پیل کړې، خو شاپور ناڅافه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموینو وښوده، چې د امینې شکر خورا لوړشوی، انسولین او نور درمل ورته پیل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پیدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو یې ورته وویل:

د حساب په څانګه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو پـه صـورت کې باقې پیسې ترې واخله، رڼا یې خبره ورپرې کړه ورتـه ویـې ویـل: مـوږ پیسـې راوړې ته دې خپلې پیسې بیرته ترې واخله.

- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه یې پر ځان حق ګڼم، زمـا د پیسـو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې بې پیسو یاست، د رڼا له ټینګارسره سره بیا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته یې د قناعت په ورکولو سره هغـه اړ کړه، چې نور د پیسو د بیرته اخیستلو منتونه بس کړي، شـاپور جیـب تـه لاس کړ، کارت یې راوباسه رڼا ته یې ونیو هغې ته یې وویل:

زما نوم شاپور دی، د یوه رسنیز مرکز مشر یم، که مو دنده غوښته زموږ یو مهم بست خالي دی؛ موږ به مو په ویاړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتیا په وخت کـې له موږ سره په اړیکه نیولی شئ، زه بـه ډېـر خـوښ شـم، چـې ستاسـې غونـدې ریښتونې خبریاله له موږ سره کار وکړي.

رڼا یې ځان د نیکي احسان مند وباله، کارت یې ترې واخیست له مرستې یـې مننـه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځید.

رڼا کارت لا دسکول ته نه ؤ اچولی، چې نرسه یې په خوا کې ودرېده، رڼـا تـه یـې
ویل:

رڼا ته یې؟

- هو، زه یم

- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

رڼا لکه لمر وغوړېده د شونډو سپیره والي یې د وینو سرخي ونیو، تر او تازه شــوه د خپلې مور د بستر په لور یې په بیړه قدمونه واخیستل.
مور یې لا دمخه په بستر کې د غېږې لپاره ورتـه لاسـونه غـوړولي وو، د رڼـا پـه ور رسېدو هغې په غېږ کې ونیوه، مور ته په غېږ ورکولو سره د رڼا له گوتو کـارت خطـا شو، د بستر لاندې ولوېد.
د رڼا له خوښي په سترگو کې اوښکې راغلې مور ته یې وویل:
شکر، چې ژوندی دې وینم، ما خو ویل لکه، چې یتیمه شوم، د پلار له سیوري خو مخکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مـور لـه مینـې او مهربانـه سیوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعـاوې قبلـوي، تـل مـې د زړه فریاد اوري دا دی ته اوس روغه رمټه یې او انشاالله ډېر ژر به رخصت کړل شې.
امینې خپله لور رڼا په ټنډه، یو او بل مخ ښکل کړه بیا یې وویل:
لورې! زه دې یوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بیا مړه کېږم. د مور په خبرو د رڼا مخ له شرمه تک سور شو، مور یې په غېږ کې ونیوه ورتـه ویې ویل:
که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شې؟
ــ له تا پرته ژوند خو به ډېر پیکه شی، ډیر به بې خونده شي؛ خـو د ژونـد اصـول همدا دي، همدا یې طریقه ده، چې پېغلې باید واده وکړي.
امینه یوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا یې د نورمال وضعیت سره رخصـت کړه.
رڼا او مور یې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رڼـا د مور له روغتیا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لگښتونو مسؤلیت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، یوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په یاد شوه، چې رڼا ته یې په خپل دفتر کې د کار کولو وړاندیز کړی ؤ، دسکول یـې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړیکه ورسره ونیسي، د دسکول ځنځـیر یـې کش کړ؛ خو کارت یې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره یې وویل: دا بـه مـې چېرې غورځولی وي باید ویې پلټم؛ ځکه ماته یې پیدا کېدل اړیـن دي، رڼـا لا د

کارت د پیدا کولو په فکر کې وه، چې د نجیبې زنګ ورته راغی، ورته ویې ویل: د مورکۍ روغتیا اوس څنګه ده؟

- **ښه ده! شکر اوس بیرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غړېږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.**
- **ښه! شکر، چې خدای یې روغتیا نصیب کړه او رښتیا ته نوې دنده نه پیلوې؟**
- **ولې نه خو چې پیداشي.**

نجیبې د کمپیوټر په سکرین کې سترګې نیولې وې، کړکۍ یې خلاصه کړه، شمال د ګلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره یې خوښي خپره شوه ویې ویل: همدا اوس مې په یوه سایټ کې ولیدل چې افغان رسنیز دفتر یو تن کارمند ته اړتیا لري، نن یې د سي وي ګانو د ثبتولو وروستۍ ورځ ده، که غواړې زه به دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترګې یو ځل بیا له خوښي وځلېدې، په شونډو یې مسکا خپره شوه، په هیله منده لهجه یې وویل: خورې! دا کار حتما وکړه، زه دندې ته اړتیا لرم، ته خو پوهېږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته ګوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نه شم لیدی.

- **سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس یې ورلېږم، سبا مو ازموینه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه یې ادرس په مسیج کې درلېږم.**

نجیبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ایمېل کړه، رڼا ته یې هم ادرس واستاوه.

رڼا هیله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره یې وویل:

انشاالله له پخوانۍ دندې به په ښه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلینو تر منځ د اړیکو پول جوړه شم رڼا په همدې سوچونو کې له اوږدې بوختیا وروسته د خوب په سمندر کې ډوبه شوې وه، د مرغیو چڼا، د سهار له اذانه سره یو ځای په فضا کې خورېده، د بلال په شان په خواږه غږ اذان او د مرغیو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسېدل، له خواږه خوبه راویښه شوه، سور بخونه برستن یې له مخ کش کړه، دېوال ته یې وکتل په ساعت یې سترګې ولږېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموینې په ور یادېدو یې

ټکان وخوړ، ژر جګه شوه لمونځ یې وکړ، چای یې وڅښه د ازموینې لپاره یې ځان چمتو کړ، له یو بلا هیلو سره له کوټې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوټې یې د هغې زګېروی واورېده، په منډه منډه ورغله د هغې په الوتي څېره یې نظر ولګېده، هغې ژوره ساه اخیسته، په ټنډه یې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووتــه ټیکسي- یــې ونیولــه، دواړه تــر روغتونــه ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموینې پیل کړې؛دا ځل یــې د مــور د پخــوانی نــاروغي خلاف د وینې شکر ډېر ښکته شوی ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کــړل ورتــه ویې ویل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالته ډېر ټیټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل لــیکم، ډاکــتر ورتــه درمــل ولیکــل دوی دواړه یــې رخصت کړل.

رڼا خپله مورکۍ تر کور ورسوله، دې دفتر ازموینې تــه یــې ډېــره بیــړه وه، ژر یــې ساعت ته په دې هیله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي ، یولس بجې وې دې ازموینې ځای یې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموینې پــه لــور روانــه شوه، رڼا هغه مهال دې دفتر په دروازه پښه کیښوده چې لا لــس دقیقــې یــې پــای وخت ته پاتې وې ، خو دفتر د انټرویــو کســان خــلاص کــړي ؤ، هیڅــوک هــم د ازموینې ورکولو لپاره نه لیدل کېدل، رڼا د دفترساتونکي ته وویل:

ښښه غواړم وروره! زه د انټرویو لپاره راغلې یم، که زما له راتګه ستاسې مشر خبر کړئ منندویه به مو شم.

- خورې! د انټرویو وخت ختم شو مشر بهر ووت، یوازې اداري مرستیال په دفتر کې دی.
- که هغه ته هم ووایې ښه به وي کېدای شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکــه زه کار ته ډېره اړتیا لرم.

ساتونکی ننه وت مرستیال ته یې د هغې د راتګ وویل.

مرستیال له غروره ډکې سترګې په ساتونکي کې خښې کړې، ویې ویل: ورتــه ووایــه چې وخت ختم دی، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلــې یــې؛ خــدای خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

رڼا لوړ پوړيزې ودانۍ ته سترګې نیولې وې، د ګلانو په رنګا رنګ پاڼو د لمر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کړپا شوه، په ونه دنګ ډنګر سړی را ووت، په ناهیلې اندازه یې وویل: خورکۍ! هغه وايي وخت ختم دی، ته تلی شې.

د رڼا په زړه کې لا هم د هیله مندۍ څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته یې وویل: په تکلیف به شې خو دې مصاحبې مسول ته ووایه چې رسمي وخت ته لا لس دقیقې پاتې دي.

ساتونکی بیا ننه وت مرستیال ته یې وویل: میرمن وايې چې لا خو رسمیات نه دي ختم شوي ،لس دقیقې ورته پاتې دي.

مرستیال په ټلوېزون کې سترګې ګنډلې وې، پیاله یې ور پورته کړه د غرور سرخي یې په مخ کې له ورایه څرګنده وه په قهرېدلي انداز یې وویل: دا څومره سپین سترګې ده، په لسو دقیقو کې موږ څه کولی شو؟ د یوه سوال ځواب هم پکې نشي ترسره کېدای، ورته ووایه، چې څه لاړه شه د ځان په څېر د لټانو اداره وګوره، هلته به دنده واخلې.

ساتونکی راووت رڼا ته یې وویل: خورې! هغه دې پیغام نه مني لا په قهر هم شو، ویل یې: څه لاړه شه موږ ته سر خوږی مه جوړه د ځان په څېر چېرته د لټانو دفترونه پیدا کړه، هلته دنده واخله.

رڼا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته یې وویل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، موږ نورو ته د وخت د ارزښت سپارښتنه کوو، دوی خپله لټي د هر کس په تن کېویني، په لسو دقیقو کې لس انټرویو اخیستل کیږي.

په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفتر د حوېلۍ دروازه نیمه چوله وه، رڼا د خلاصولو لپاره لاس ور ووړ له بهره هم یوه کس د دروازې خلاصولو په موخه د رڼا په لاس، لاس کېښود، رڼا د داسې حالت سره، چې څوک بیګانه یې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر یې خپل لاس د ځان په لور کش کړ شاته یې څو قدمه واخیستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نیول شوې دوسیه ترې ولوېده.

خپلې دوسې ته ژر تېته شوه له دوسې تيت او فرق ورقې يې راټولې کړې، بهر ته د وتو په لټه کې شوه په وتو کې يې د سترګو له کونجه په ځوان نظر ولږېده ويې پېژانده، هغه بل څوک نه وو هماغه شاپور ؤ، هغه ځوان چې له رڼا سره يې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شو، چې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې ګرځېده، د هغه له ليدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته يې د ځان پېژندګلوي؛ ځکه ونه کړه چې د مرستيال رويې يې ډېره نارامه کړې وه، هيڅ د خبرو توان يې نه درلود، رنګ يې الوتی وو، له لبرېزو شونډو يې د سرخي شاپېرۍ تښتېدلې وې، د ژر وتلو هڅه يې کوله، په بيړه بهر ووته. له دوسيې يو لوېدلی کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخيست، چې د مېرمنې له دوسې لوېدلی کاغذ بيرته هغې ته ورکړي، په راخيستو کې يې د کاغذ ليکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پاڼه وه، له لوستلو سره سم يې ټکان وخوړ پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېرمن رڼا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلې ده؛ خو دا چې ولې بې سواله بې ځوابه بيرته ګرځېدلې؟ په لامل يې بايد ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو ګامه نه ؤ پوره کړي، چې له شاه يې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حيرانه ودرېده؛ له ځان سره يې وويل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، په شا يې وکتل ګوری شاپور را روان دی، کاغذ يې هم په لاس کې دی، رڼا ته يې وويل:

تاسې دلته کله راغلې ياست؟ زه لږ مخکې د مراجعينو له مصاحبيو خلاص شوم، بهر ووتم، ستاسې ټليفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بيا مو اړيکه ونه نيوله، تاسې څنګه دلته پېښه راکړې او بيرته زما له ليدو پرته داسې په بيړه ځئ؟

- بس راغلې وم، يوې خورلنې مې دلته د دندې له اعلانه راته وويل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.
- ولې ما خو کارت درکړی وو؟

ستا کارت مې ډېر وپلټه، خو نه پوهېږم چېرته رانه لوېدلی.

د هغې خورلنې په لارښوونه دلته راغلې وم، خو فکر کوم وړ ونه بلل شوم ان د مصاحبې وخت هم رانه کړل شو، په بيړه ځکه راووتم، چې نور دلته راته د بې انصافي له امله ځمکه تنګه شوه.

شاپور یې په خبره وخندل، ورته ویې ویل:

ګیله دې په سر سترګو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي، دفتر کې خبرې کوو.

- لومړی دې مرستیال ته اخلاق وښایه له خلکـو سره د رویـې هـنر ور زده کړه، بیا یې خلکو ته د مصاحبې لپاره کېنوه.
- ولې هغه څه کړي؟
- له ما سر یې ښه چلند ونه کړ، ملنډې یې راباندې ووهلې، زه د ملنډو تاب نه لرم، ډېره مې نارامه کوي.
- رڼا جانې! ته په حقه یې، مرستیال مې د خپلوانو له ډلې دی، ستا په څېر ټول خلك ترې خفه دي موږ هم پوزې ته ترې راغلي یو، بس دعا کـوو، چې یو بل مناسب کس پیدا کړو، چې دغه بست ډک کړي؛ ډېر ورتــه پــه تمه شوم، چې اصلاح شي خو ګټه یې ونه کړه. شاپور د رڼـا غصـه راکمـه کړه، بیا یې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وویل.

هغې هم ومنله، رڼا او شاپور دفتر ته ننه وتل،په مرستیال یې سترګې ولګیـدې چـې دې هندي فلم دې لیدو په موخه یې ګوشي په غوږو کې ټومبلې دي

د دوی په لیدو مرستیال ګوشي لرې کړې؛ ځکه مخې تـه یـې داسـې یـوه لښـته، جذابه او سپوږمۍ مخې مېرمن ودرېده، چې د هندي فلم نجلۍ نه یې د ښکلا وزن څو برابره زیات ؤ، مرستیال د رڼا په لیدو لکه جل وهلی څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ، وروسته لږ په خود شو له ځان سره یې وویل:

د سترګو مخکې دې ریښتونې د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتـو وخـت ضایع کوې.

له رڼا سره د خبرو په پلمه یې هغې ته سترې مشی ورکړه؛ خو رڼا د ده د تمې خلاف په تروشه تنده ورته د ځواب په دود یوازې سر وخوځاؤ.

مرستیال یې له دې حرکته ناخوښ شو له هغې سره یې د خبرو غځولو په پار وویل:

ولې مېرمنې، له چا سره دې جنګ کـړی کـه څنګـه؟ حالـت دې نورمـال راتـه نـه ښکاري. رڼا چې له مخکې یې زړه ورته ډک ؤ، د نه په لنډ ځواب یـې د هغـه خـوا نوره هم بده کړه، خو د رڼا سره یې د خبرو اشتیا لا نه وه سوځېدلې، بیا یې وویل:

نو ولې دې تروشه تنده نیولې؟

- له يوه احمق سره د مخامخ کېدو له امله.
- دا احمق څوک دی؟

رڼا له ځان سره ورو وویل: ته يې کنه.

هغه را څک شو رڼا ته يې وویل:

مېرمنې تاسې څه وويل؟

- نه ما څه نه دي ويلي، هسې غوړونه دې برېږي.
- وی ته خو سره مچی يې، ته خو له ماسره داسې چلند کوې لکه ما چې خفه کړې يې.
- د احمقانو يو خوی مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق يم.

شاپور د رڼا په خبره وخندل مرستيال ته يې وويل:

رڼا، پېژنې؟

- نه
- رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت کې د شهرت خاونده شوه.
- له کوم بنياده يې شهرت تر لاسه کړ؟
- د رېښتينولي په لمن نيولو سره.
- دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخکې برمته شوې وه؟
- هو هغه ده.
- دا خو داسې په قهر ده لکه ما، چې برمته کړې وي حال دا چې زه د دې گنا مرتکب نه يم.

رڼا يې په خبره غابنونه وچيچل، بيايې له ځان سره وويل: خدايه صبر راکړې، هغه ته له څه ويلو مخکې يې ځواب ته شاپور اوړه ورکړه.

- زه هم رڼا کمه پېژنم؛ ځکه ناسته پاسته مې نه ده ورسره کړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ايمانداري، مسلك ته ژمنتوب، رېښتينولي او زړه سوی يې له لويو ځانگړتياوو څخه دي؛ هغه ظاهرآ مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقيقت کې داسې نه ده، څومره چې د دې پـه اړه زه

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاك زړه لـري، تـل د حـق پلوي کوي، خپل ځان هم گواښ او خطر ته ورکوي خـو حـق تـه حـق وايې؛ ځکه خو يې خيانت گر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي.

مرستيال لا هم د اړيکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه يې وويل: ښـه تـوب دې ته وايي، چې بې ځايه دې په يوه سړي په قهر شي؟

د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور يې د مرستيال مکارۍ نـه شـواى اورېـداى، د چورتونو لړۍ يې وشلوله ويې ويل: لږ مخکې انټر ويـو تـه راغلـې وم خـو تاسـې د مصاحيبې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وې؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
- ايا تاسې په اعلاناتو کې د انټرويو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلاى؟
- تر دولسو بجو مو وخت ټاکلى ؤ، خو دولسو ته لس دقيقې پـاتې وې، پـه لسو دقيقو کې موږ انترويو نشوه اخيستلى او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مينه نه لرونکي خلك د هيڅ ادارې نه خوښېږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خـبرو دلچسپي پيدا نه کړه. ايا زما خبرو ته څه دليل لرې؟

رڼا يې حماقت له ورايه درك کړى وو، ترخه موسکا يې وکړه ويې ويل: هو يـو نـه ډېر دلايل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ يم.
- له تاسره مې څومره وخت ووت؟
- پنځه دقيقې.
- په پنځو دقيقو کې ته زما له انټرويو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفيت لرې، څـومره وزن لـرې او د انسـانيت درجـه دې څومره ده. د يو چا پېژندنه هسې خلك وايي ډېر وخـت تـه اړتيـا لـري، وخت ته نه، بلکې د ارزيابي کونکي په وړتيا پورې اړه لري، که مصـاحيبه اخيستونکى وړتيا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولى شي.
- ښه نو تاسې زه څنگه ارزيابي کړم؟
- ته هسې خبرې اوړدوې، چې زما نه خوښېږي.

کړکۍ خلاصه وه، په دېوال درې رنګه بيرغ د باد څپه يز حرکت رپاوه، رڼا وربښميني زلفې له سترګو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، له طبيعت څخه يې خوند اخيستو. د مرستيال رنګ تک سور اوښتی وو، کوښښ يې کاوه، چې خپله بې علمي پټه کړي، په اطاق کې خپره شوې خاموشي يې ماته کړه، شونډې يې وخوځولې، ويې ويل: انټرويو ته ناوخته تګ، هسې خبرې دي او که د يوه لټ، بې کفايته او بې مسؤليته کس ځانګړتيا ده؟

- انټرويو ته ناوخته راتلل تل د يوه چا په غفلت او بې کفايتي دلالت نه کوي، هغه هم بيا زموږ په څېر له ستونزو ډک هېواد کې، دلته ډېر مجبوريتونه دي،ډير دې کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دليل پوښتلی وايې او مناسب ځواب مې نه درلودی شرلې به مو وم خو که خبرې مې قناعت بښونکی وې، څه اسمان رالوېده، چې لس دقيقې مو نورې هم غځولې وايی؟

رڼا نه غوښتل، چې بې ځايه ملامتي ومني، ويې ويل: ګوره وروره! زما لټي نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټي کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- نو ايا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ويلی شې؟
- هو
- مهرباني.
- زه دا اصل منم، چې انټرويو ته بايد سړی په ټاکلي وخت لاړ شي، زه هم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تياري مې نيولې وه او فکر کوم که ستونزه نه وايې رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتګ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه يې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته يم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ايا مور مې همداسې په بد وضيعت کې پريښې وايې او زه دلته راغلې وايې؟

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدللو خبرو يې خوند ورکړ، د هغې با مسؤليته ژوند او ژمنتيا يې ډېر خوښ شول په زړه کې يې د هغې د

صداقت ډېوه لا بله شوه، نه یې غوښتل د مرستیال او رڼا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره یې په زړه لګېده، هرې خبرې یې ځانګړی وزن لاره، بحث یې په منطق ولاړ وو، شاپور یې له هرې خبرې بیل بیل خوند اخیسته ؛ په ذهن کې یې بیلابېلې خبرې ګرځېدې له ځان سره یې وویل: داسې یوه ځیرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه یې وکړه، چې رڼا خپله مرستیاله وټاکي،ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنیز دفتر ته اغیزمنه واقع شی ،په ذهن کې له دې پریکړې سره یې د فکرونو لړۍ وشکیده په خپل مرستیال یې غږ وکړ

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رڼا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان یې علمیت او سپېڅلتیا ته درناوی لري، په ریښتیا هم د هغې د ناوخته راتګ لامل زه خواشینی کړم، که د رڼا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤلیتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغتونه ورسوله

- **ښه نو تاسو یو بل له پخوا پېژنئ.**
- **له پخوا یا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې یو انسان څومره وړتیا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.**

مرستیال چې سلیم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سلیمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلی باز دې له منګولو ووت که دې رڼا ته د انټرویو موقع ورکړې وایې او بیا مې بریالۍ اعلان کړې وایې نو تل به دا بغدادي کوتره زما د جادو تر اغېز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتیا لري او په دې سخت وخت کې باید ما لاس ورکړی وایې؛ لوی اسویلی یې وویست لاسونه یې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سلیمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اورېدو سره د هغه رنګ زېړ شو، ځواب یې ورکړ: نه نه هسې.

وروسته شاپور د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنګ وواهه،دې زنګ په غږ د دروازې ساتونکی راننه وت، هغه ته یې د اداري مدیر د راغوښتلو وویل، هغه یې

هم له خبريدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: لـه ډوډۍ وروسته، يوه بېړنۍ غونډه جوړه کړه

مدير چې له مخه يې دا ډول اظطراري غونډه نه وه نيولې، په حيرانتيـا سره وويـل: رئيس صيب! موضوع؟

شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکـې څـوك خـبر شي ويـې ويـل: موضوع به هلته روښانه شي

لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وويل: موږ په خپل افغان رسنيز دفتر کې تلويزون، راډيو، او يوه چاپي رسنۍ لرو

د څه وخت را په دې خوا يې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلتـه او کلـه بهـر کې يم، زموږ رسنيز دفتر يوې ښې رهبري ته اړتيا لري، د چارو ښه سمون لپاره مـو وغوښتل په رهبرۍ کې لږ بدلون راولم، موږ خپل رسنيز دفـتر تـه نـوې مرسـتيال وګمارله دا دی درپېژنم يې بيا يې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زمـوږ مرسـتياله ده دا مېرمن به زموږ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زياتره چارې هـم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنيز دفتر باصلاحيته کـس دی، لـه دې خـبرې وروسـته يـې وخندل بيا يې وويل:

ان زما د ګوښه کولو صلاحيت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې لـه امـره سرغړونـه وکړه په تاسې خوبه بريک هم ونه نيسي.

ددې خبرې له اورېدو سره په مرستيال سليم باندې سر وګرځېده، مخکـې لـه دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.

رئيس د جلسې د پای وويل.

رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه يې وغوښته، خو رئيس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ويې ويل نورې خبرې په دفتر کې کوو.

دوی دواړه لاړل او د رياست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وويل:

ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- زه پوهېدم چې ته څه وايې.
- ته له کومې خبرې ډارېدې؟

- هلته مې ستاسې خبرو ته ځواب نه شو ویلی، ته چې څه وایې دلته یې ووایه.
- زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟
- یانې څه؟
- زه دې ولې مرستیاله وټاکلم، هغه هم له انټرویو پرته؟
- ته انټر ویو ته اړتیا نه لرې او نه دلته داسې څوك وینم چې له تا دې انټرویو د اخیستو وړتیا ولري، زه غواړم ستا هیلې همدلته پوره شي.
- زما هیلې تاته دومره مهمې دي؟
- هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.

رڼا حیرانه شوه، سترګې یې د شاپور په سترګو کې خښې کړې، ویې ویل: لامل یې پوښتلی شم؟

- ځکه چې ستا هیلې زما هیلې دي.

دا نو څه مانا، زما هیلې څنګه ستا هیلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟

- ستا دا هیلې دادي، چې ژونالېزم دې سپیڅلی مخته لاړ شي، کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي ګټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟
- هو
- ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟
- هو
- تاسې غواړی، چې ژورنالېست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟
- هو، دا ټولې زما هیلې دي.
- بس دا هیلې زما هم دي؛ ځکه وایم، چې ستا هیلې زما هم دي.

رڼا وخندل بیا یې شاپور ته وویل: بیا خو نړۍ مننه؛ خو که کومه بله موخه لرې واضح یې ویلی شې.

- نه بل هیڅ داسې څه نشته، چې ته یې په اړه تشویش لرې.

- چې داسې نو بیا خو راته کاري ښه فرصت دی، خو مخکې لـه دې چـې خپل کار پیل کړم، زه غواړم څـو خـبرې د خپـل ماموریـت پـه سر کـې څرګندې او له پوښ وتلې (پوست کنده)درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او ټیټه څوکۍ بې توپیره دي، ماته مهم د خپـل ولـس خـدمت دی، که ته فکر وکړې چې ما به د امتیازاتو په بدل کې واخلې، دا هسـې چټي د وخت ضایع کول دي؛ تر دې دمه داسې پیسې نه دي چاپ شوې او نه داسې شته پیدا شوي، چې زه پرې واخیستل شم او زما تګلاره هم ته درک کولی شې، هیله ده زما د تګلارې د خوځښت خنډ نه شې، کنه زمـا دوهم اقدام به درته د استعفې وړاندیز وي.

شاپور د رڼا د دې خبرو په اورېدو غوني ځیږ شو، ستوني یې را ډک شو، سترګې یې ډنډ شوې خو دا، چې یو حیاناک نارینه ؤ د خپلې کمزورۍ د پټولو هڅه یې د مخ په اړولو وکړه، بیا یې لږ وروسته چې حالت سم شو رڼا ته مخ راو ګرځاوه، ورته ویې ویل:

زه ډاډه یم چې ته هیڅکله داسې کار نه کوې، چې هغـه د هېـواد پـه زیـان وي، هیڅکله داسې څه نه کوې چې خپل ضمیر ته پرې خجالت کېږې ته ملي ګټـو تـه ژمنه یې، ماته ستاسې پیداکول، د انځر د ګل په څېر دي.

ستا هیلې زما هیلې دي، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي، ستا موخې زما موخې دي؛ نو ولې سوال پیداشي، چې زه به ستا د کارونو خنډ ګرځم؟

ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د ګوښه کېدو واک هم درکوم، که رسمي هوکړه لیـک غواړې هم تیار یم، چې درته لاسلیک یې کړم.

- بس سمه ده مننه کوم، چې دومره باور راباندې کوې، زما هر ډول تشویش او وېره ختمه شوه، زه هم ژمنه درسره کوم، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې ګمارنې پښیمانه کړم.

شاپور د هغې د مقررۍ پاڼې لاسلیک کړې او اداري مدیر ته یې وسپارلې.

رڼا هم نوره د خدای پاماني اجازه واخیسته، خو مخکې له دې چـې ووځـي اداري مدیر ورته کیلي مخته ونیوله.

رڼا په حيراني ورته وکتل، ويې ويل: دا څه دي؟

- دا ستا د موټر کيلي ده، بهر موټروان ناست دی، هغه ته يې ورکړه تا رسوي، سهار هم بيرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئیس صیب هدايات دي، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته يې پکې وړلی شې.

رڼا کورته لاړه د خپلې مقررۍ خوښي يې له مور او کورنۍ سره شريکه کړه، هغوی هم ټول د دې له زيرې سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه يې پيل کړه.

سليم هم خپل کور ته ځړېدلې شونډې، پړسېدلی او تروه مخ ورسېد، پيغله خور مليحه، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کوژدن وه ورته رامخکې شوه، ترې ويې پوښتل: وروره! ډېر خفه راته مالومېږې، خير خو دی؟

- مليحې خورې! هيڅ سم نه دي.
- ولې؟
- مېړه دې زه له دندې گوښه کړم.
- خو ولې؟
- څکه چې يوه بله د فلم نجلۍ يې پيدا کړې، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی، هوش يې له لاسه ورکړی، د هغې د خوشحالي لپاره نه پوهېږي، چې څه کوي.

که دفتر برباد شي هم په کيسه کې يې نه ده، هغه يې زما په ځای له مصاحيبې پرته خپله مرستياله وټاکله.

مليحه د دې خبرې په اورېدو لکه بريښنا نيولې ورپړدېده، زړه يې ټکان پيل کړل، له غوسې تکه سره شوه سم دستي يې ټليفون راواخيست شاپور ته يې زنگ وکړ؛ هغه د گوشي په اخيستو سره مليحې لکه قهر شوې سره مچۍ چک لگول پيل کړل، هغه ته يې وويل:

زما ورور دې له دندې وباسه؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې؟ تا خو ويل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پيسو سره به لوبې کوې، يو غر به دې په بله راته ويشت بل په بل، تا خو اوس سرچپه زما

ورور له لوړ پوسته لرې کړ په کور دې کیناؤ ،اوس دې هغه باتې څه شوې؟ که د نوې لیلا په لومه کې راګېر يې؟

- ملیحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپل راتونکي خاوند سره خبرې کوې ما غوښتل، چې ستا د کور هر غړی له ماسره کار وکړي، زما ملا را وتړي زه پرې ډاډه شم، زما کار خپل کار وګڼي، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې، چې زما ننګه وکړي، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ ته بوځي زما پښي وهي؛ تاته خو مالومه ده، چې زه زیاتره وخت بهر کې یم؛ زما په نه شتون کې سلیم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.

کارمندان په عوض ددې، چې تشویق کړي، کار ته يې متوجه کړي هر يو يې له ځانه خپه کړی، هیڅ کارکوونکی له دوو میاشتو زیات وخت له موږ سره نشي- تېرولی؛ داسې رویه ورسره کوي چې له کاره يې پرې زړه تور شي، بیا کاشکې د دفتر د کارونو له امله يې مامورین خفه کولی، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې يې له دفتره شړي. موږ دوه میاشتې وروسته یو ځل د مامورینو د نویو دندو اعلان ته اړ کېږو، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بار مې ستا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې يې ګوښه کړم.

ملیحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ، چې د سلیم په ځای مو ګمارلې په دفتر کې ونه وینم، زما ورتلو ته اړتیا پیدانه کړې، کنه په ټېلو، ټېلو به يې له دفتره درته وباسم.

- ولې؟
- ځکه چې دا زما غوښتنه ده.
- زما دفتر د کمپیوټر ګېم نه دی، چې هر څوک پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره يې کړي؛ زما دفتر کې قوانین او مقرارات دي، انساني کرامت ته درناوی او د وړتیاوو ساتل دي.
- زما ورور ولې انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات وړ نه ؤ؟ چې بې عزته دې را وشاړه.
- ستا ورور کثافات ؤ، چې باید لرې غورځېدلی وای.

- **شاپوره! خبرې دې په احتياط کوه؛ ماته مې کورنۍ هر څه ده او زه د کورنۍ د کوم غړي سپکاوی نه شم زغملی.**

شاپور د مليحې په بې ځايه خبرو احساساتي شو ويې ويل: هيڅ انسان سپکاوی نه شي زغملی، خو چې څوک د بل چا سپکاوی کوي، بايد خپل سپکاوي ته چمتوالی ونيسي.

- **شاپوره! ته خو مخکې داسې نه وې، څه نه ؤ چې تا به زما لپاره نه کول، اوس ولې داسې بدل شوې؟ ولې دې په رويه کې توپير راغی؟ ايا مرستيالې خو دې کوم جادو نه دی درباندې کړی؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملگرې پردۍ کوې؟**

ــ زما مرستياله دومره ټيټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپل ذهن کې ځای ورکړي، هغه ډېر لوی فکر لري، دومره لوی، چې ستا په کوچني مغز کې نشي ځايدلی.

مليحې يې په ځواب کې وويل: ښه دا د اپلاطون لور څوک ده، چې د يوې حقوق دانې په مغز کې يې فکر نشي ځايدای؟

- **مليحې! زه ډېر ستړی يم، ستا دا ستړي کونکې خبرې مې نور هم ستړی کوي، بيا خبرې کوو؛ شاپور نوره اړيکه پرې کړه.**

د مليحې په لاس نيول شوی ټليفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نيول شوی پاتې شو ورو، ورو يې له غوږه لاس راښکته کاوه، د ستړي شوي بنې ادم په څېر يې قدمونه يو په بل پسې ځکول؛ څو خپل ځان د ناستې ځای ته ځان ورسوي.

شپه تېره شوه، سهار مليحې ځان چمتو کړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستياله شهزادگۍ ووينې، چې خاوند يې د هغې په خوا کې لکه سپر ولاړ دی او ځان پوه کړي، چې کيسه له کوم ځايه او څه ډول پيل شوې ده.

رڼا هم سهار وختي پاڅېده، له پوره چمتووالي سره يې د خپل دفتر په لور حرکت وکړ، چې لومړی دنده يې پکې پيل کېده؛ له رسمياتو سره سم خپل دفتر ته ورسېده، په کار يې پيل وکړ، د دروازې ساتونکي ته يې وويل: زه نن غواړم خپل کارونه منظم کړم، يوازې اداري مدير را وغواړه، چې ځينې هدايات ورته لرم نور دلته څوک مه راپرېږده؛ ځکه زه نن بايد ډېر کار وکړم، هغه هم ژر اداري مدير

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وویل: یو ساعت وروسته ټول کارکونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره یوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کېښود یې وویل: سمه ده ښاغلې!

رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپیوټر تر مخې کېناسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار یې پر وړاندې دی او د اداري تنظیم کول یې باید له لومړیتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي یې دروازه ټک، ټک کړه راننه وت رڼا ته یې وویل:

یوه مېرمن راغلې، غواړي تاسې سره ووینې.

- **ورته ووایه نن ډېره بوخته یم لږ وروسته جلسه لرم سبا به گورو.**

هغه ووت، ملیحې ته یې وویل: مرستیاله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره لیدی.

ملیحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ویې ویل:

مرستیالې صیبې ته ووایه، چې ډېر اړین کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضایع کوم، یواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.

د دروازې ساتونکی بیا راننه وت؛ رڼا ته یې وویل: مېرمن ډېر ټینگار کوي، وایې چې د لیدو وخت دې راکړي.

رڼا په داسې حال کې، چې د کمپیوټر له سکرین سره یې سترگې تړلې وې ورته وویل: ورته ووایه راشه، خو هیله ده ډېر وخت مې ونه نیسې.

مېرمن راغله، رڼا ته مخامخ په یوه څو کۍ کېناستله، رڼا هماغسې د کمپیوټر سکرین ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ویش په جوړولو بوخته وه

مېرمن یې د لومړي ځل لپاره څېرې ته د سوداگر په سترگه وکتل.

له لښتې ځواني، جذابه څېرې، خوږې خاورې، انساني مغروریت نوراني گرد سپوږمیز مخ پرته یې بل څه پکې پیدا نه کړل.

شته اندیښنه او ورسره وېره یې نوره هم زیاته شوه، د خپل کوژدن د بدلو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره یې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه یې توپیر خپل زړه ته لوېده.

د رڼا مغروریت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کیسه له کوم ځایه پیل کړي خو دا چې یوه مېرمن د خپل مېړه سره د چا په نزدېکت هم شکي

شي نو بیا هرې جګړې ته تیارې شي؛ ځکه خو له وراخطایي سره، سره له رڼا سره لفظي جګړې ته چمتو شوه له ځمکې سره ټومبلې سترګې یې راپورته کړې په رڼا کې یې ونیوې هغې ته یې وویل:

اغلې مرستیالې! که له کاره وزګاره یې غواړم یو څو خبرې درسره وکړم.

- مهرباني

- زه د نوې دندې مبارکي په څنګ کې غواړم څو خبرې درته وکړم، په دې دنده ستا له راتګ مخکې زما ورور کار کاوو.

- ښه! ته د سلیم خور یې؟

- هو زه د سلیم خور یم، مورږ ستا په راتګ ټکان وخوړ، ستا په مقرري حیران شو، چې شاپور یو ناڅاپه ولې داسې بېړنۍ پرېکړه وکړه.

رڼا چې د ملیحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ویې ویل: خورې! ته ماته روحي ناروغه ښکارې.

- ولې؟

- ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له مایې پوښتې؟ ورشه له رئیس یې پوښتنه وکړه، هغه مسؤل کس ده، هغه به درته ځواب ووایي.

- زه روحي ناروغه نه یم، له خپلو خبرو سره پام کوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخیري کال له یوې محصلې سره خبرې کوې، زه یوه حقوق پوه یم سږ کال فارغېږم او په دې ښه پوهېږم چې ستونزه چیرې ده او له چا پوښتنه وکړم .

رڼا له تعجب ډکه خندا وکړه، ورته ویې ویل: ته فارغیږې اوکه پوهنتون درنه فارغیږي؟

- اغلې مرستیالې! هیله کووم له خبرو سره دې پام کوه.

رڼا د دفتر کارونو خورا ستړې کړې وه، د ډېرو خبرو سېکه یې په ځان کې نه لیده، په تونده لهجه یې وویل: نو ته د کوم حق له مخې دا خبرې ماته کوي او په دې اړه زما مسؤلیت څه دی؟

- زه ملیحه نومېږم، د شاپور کوژدن یم، زه حق لرم چې د هغه کړنې وڅارم او باید پوه شم، چې هغه څه کوي.

- ښه! نو دا له ما پورې کومه اړه لري او زه څه خدمت کولی شم؟
- زه ستا په اړه تشویش لرم.
- د څه تشویش؟
- نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه کوي، چې له انسانیته وتلي وي.
- مطلب؟
- ځینې بې عفته نجونې د څوکۍ د لاسته راوړلو لپاره خپل عزت هم پلوري، موږ په دې اړه اندیښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غیر معقول او له احساساتو ډکه پرېکړه وکړه؟
- نو ته زما په اړه هم داسې فکر کوې؟

ملیحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخکې له دې چې په خوله هو ووایې، د رڼا د مېز په سر لیف ټاپ کمپیوټر یې په کېږی ونیښت؛ سترګې پرې تیاره شوې له چوکۍ وغورځېده.

د دفتر مامورین راغلل، شور او ځوګ جوړ شو.

له رڼا یې وپوښتل: دا ولې؟

- کله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ویښه شي خپله درته وایي چې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لرم جذبات مې دومره په ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول یې ساړه کړم.

د دفتر کارکونکو هم رڼا احساسوله چې خورا عصباني ده، نورې یې خبرې ورسره اوږدې نه کړې، هغوی ملیحه په امبولانس کې واچوله، روغتون ته یې ورسوله.

رڼا هم په دفتر کې له لږ ځنډ پاتې کېدو وروسته خپل کور ته په دې اراده لاړه، چې نور دلته کار نه کوي.

د دفتر اداري مسؤل له ملیحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر کولو وروسته یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل: هېواد روغتون ته کیدای شي یو ځل راشې؟

- ذاکره! خیر خو دی؟
- هو خیر دی ملیحه لږ خوږ ده.
- په څه شي خوږ ده، واضح خبره وکړه؟

- هسې، چې دلته راشې درته وایم یې خو حالت یې د اندېښنې وړ نده.

شاپور په بیړه روغتون ته ځان ورساوه، ویې کتل، چې ملیحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښئ را بیداره شوې وه، له هغې یې وپوښتل: ملیحې! ولې، څه دربانـدې وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستیالې! وپوښتې ښه به وي.

شاپور اداري مدیر ته مخ ور واړاؤ، ورته ویې ویل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئیس صیب! د ملیحې له رڼا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې ملیحې ولې او په څه خبره رڼا دومره احساساتي کړې وه، چې ملیحه په لیف ټاف ویښتلې.
- رڼا څه شوه؟
- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جیب ته لاس کړ، هغې ته یې زنګ وکړ ورته ویې ویل: رڼا! مـا لـه تـا داسې هیله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېـواد د خـدمت لـوېې دعـوې کولې، هغه دعوې دې همدا وې، چې یو نسان دې د مرګ تر کومی ورساؤه؟

رڼا: ځوک چې زما عزت ته په بده سترګه وګوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هـر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخیستی شم.

شاپور حیران شو ویې ویل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.
- عجیبه ده هغه وایي له مرستالې دې وپوښته او ته وایې، چې لـه مېرمنـې دې وپوښته، زه خو لیونی کېږم دلته ځوک شته، چې په حقیقت مې پوه کړئ؟
- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته یې وویل: ستا پر ځـای زمـا ورور کار کاؤه، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځـان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشـوم دا ښـه وه، چـې لیف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره دروند نه ؤ، که له هغه لوی شی پـه لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېګنۍ خبرې ور په یاد شوې،چې ویلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره یې له دفتر باسم ،نو ډاډه شو چې کوژدن یې ضد کړی، د رڼا د ناراحته کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته یې سوې سپورې ویلې دي، د ده او د رڼا شخصیت یې داغمن کړی، ټلیفون یې پرې کړ، په احساساتو کې یې د ملیحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته یې وویل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړی؟

- **واه د مرستیالې خو ډېر طرفداری کوې، زه یې د مرګ تر کومې ورسولم او ته یې اوس هم ملا تړې، ستاسې تر منځ خامخا یو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.**
- **د سر له دې ضربې، چې مړه وای ښه به وه، ته تل په خپل ناولي فکر باندې ځان او ماته ځور راکوی، ته تر هر څه لومړی د فکر مینځلو ته اړتیا لرې، ته لیونۍ یې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنګ شوی، ساه مې درېږي.**
- **هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه یې ساعت دې تېر ده.**

شاپور یې په خبره سور او شین واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر ورښکته شو، په دواړو لاسو یې ملیحه په مرۍ کې ونیوله، ورته ویې ویل: ستا له تهمتونو نور په تنګ شوی یم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو ښه وه، د ژوند دوباره موقع یې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ذاکر راغی شاپور یې له لاسه ونیو لرې یې ترې بېوست د هغه له بوولو وروسته ذاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته ولیکل او بیا یې هغه ته د ملیحې د خاریجولو سپارښتنه وکړه؛ ذاکر، ملیحې ته ټیکسي ونیوله د هغې کورته یې ولیږدوله.

سهار له رسمیاتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه یې پیل شول؛ خو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نیولې وه، چې هغه به کله کار ته راځي، له رسمیاتو یو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

له خپل ټلیفون څخه یې هغې ته زنګ وواهه خو هغې د سور بټن پــه کېکــاږلو سره ټلیفون پرې کړ، وروسته یې د دفتر له ټلیفونه له هغې سره اړیکه ټینګه کړه.

رڼا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده، زنګ یې واخیست شاپور ورته وویل:

اغلې! ته خو په دفتر کې نه یې، خیر خو دی؟

- **هو خیر ده.**
- **ایا ستا د نه راتګ لامل پوښتلای شم؟**
- **بس ستاسو له دفتر سره مې کار پرېښود.**
- **ولې؟**
- **بس خوښه مې نه شوه.**
- **اغلې مرستیالې! کومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما کوژدن کړې د هغې سزا خو دې خپله ورکړه، له هغه په ډېره سزا شـاید تاسـې هـم رواداره نـه شئ، پاتې شوه د دفتر خبره، ته باید دومره کمزورې نه شې، چې د یــوه غیر مسؤل کس په خبره دفتر پرېږدې.**
- **ته ماته د همت راکولو درس مه راکوه، همت خلک له مـا زده کـوي، زه دومره د کمزورۍ هوډ والا نه یم چې د یو چا له خبرو دومره اغېزمنـه شـم چې دفتر پرېږدم.**
- **نو بیا ستونزه چېرې ده، ولې نه راځې؟**

خو نه راځم په دې کې د چا څه کار

شاپور نه غوښتل د رڼا په څېر یوه تکړه کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه یـې وویل: اغلې رڼا! زه غواړم تا پوه کړم، چې د هغې مداخله زما په ناخبرۍ او د دفتر د اصولو خلاف په خودسرۍ ډول شوې، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم، خو ډاډ درکوم چې بیا به نه تکرارېږي او که بیا هم له دفتره خفه یې زه رسماً درنه بښنه غواړم.

- **سمه ده، ښښنې ته اړتیا نه شته یوازې دومره غواړم، چې پرونـۍ پېښـه بیـا تکرار نشي.**
- **ژمنه ده بیا به نه تکرارېږي.**
- **نن ډېره فکري ستړې یم سبا درځم؛ په همـدې خـبرې سره رڼـا د شـاپور ټلیفون پرې کړ.**

رڼا پرېکړه وکړه، چې سبا باید دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي یې اداري مسؤل ته زنګ وواهه ورته ویې ویل:

سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشي-؛ هغه ښه صیب! وویل نور یې خبرې پرې کړې.

ټوله شپه رڼا د دفتر د تنظیم لپاره فکر وکړ بریالی نقشه یې جوړه کړه او په سبا د یوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پیل شوه؛ رڼا غونډې ته د خپلې پالیسي د تطبیق وینا پیل کړه هغوی ته یې وویل:

وروڼو او خویندو!:

زموږ دفتر له دې وروسته د قبایلو هوټل ندي، چې تګ راتګ پکې د خلکو په خوښه وي.

دلته رسمیات اته بجې پیل او تر څلورو بجو دوام کوي، د یوې دقیقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دلیل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتیا ده، زه د تنخوا په بدل کې کار غواړم؛ که یې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی لیک راوسپاري چې په بدل کې یې بل د کار سړی وګمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پالیسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!

جلسه ختمه شوه.

خو رڼا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجو وروسته چې رسمیات ختم شول موټروان ته یې وویل:

موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رڼا موټر کې کېناسته د کور په لور یې حرکت پیل کړ له لږ مزل وروسته یې د سړک په خوا کې یوه ډله خلک ولیدل، چې له یوې پېښې (حادیثې) راتاؤ دي، د دوی په منځ کې یې په یوه مېرمن سترګې ولګېدې، چې له ویره سرشکوي او خپل مخ په څپېړو وهي، د مېرمنې په خوا کې یوه ماشومه هم ولاړه ده، رڼا چې د دوی ننداره ولیده موټروان ته یې وویل:

ورورہ! موټر ودروه، دلته خامخا کومه پېښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه ورښکته کېږم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه باید د دوی په ستونزه ځان پوه کړم.

رڼا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې یې مېرمنې ته ځان ورساوه، هغې ته یې وویل:

مورې! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوې؟ هغې په کوکو او چیغو په رڼا کې هیله مندې سترګې ونیوې، رڼا ته یې په بهانده اوښکو او ژړه غونې اواز وویل:

لورې! زه خو تبا شوم، د ځګر ټوټه رانه بېله شوه، په لسم ټولګي کې مې یوه لورکۍ وه، درې ورځې مخکې د ښونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شوه، دا دی اوس یې مړی په یوه دښته کې پیدا شوی، خلکو یې مړی تر روغتونه رسولي، له روغتونه زنګ وشو چې موږ د طب عدلي ازموینو، وروسته مړی در وړو.

زه کونډه یم له خدای ج پرته نور څوک نه لرم، هیڅوک مې د غم خوړلو نه شته، زه ډېره مظلومه یم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.

- د مورکۍ بدو ورځو، خوارې برخې او ویر خورا اغېزمنه کړه، خپلې اوښکې یې هم لکه د باران څاڅکي په ګریوان کې راغلې

د بورې مورکۍ په خوا کې کېناسته، سپین دوسمال یې له دسکوله را وکیښ اوښکې یې پرې پاکې کړې بیا یې هغې ته مخ ور واړاوږ له هغې یې وپوښتل لور دې یوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه یوازې نه وه، په څنګ کې یې ماشومې لور ته ګوتې ونیوې ورته ویې ویل:

دغه لور مې هم ورسره وه؛ رڼا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې یې ونیوله، ورته ویې ویل:

څنګه چل ؤ شهزادګۍ ته یې راته ویلی شې، چې څه کیسه وه؟ هغې ځواب ورکړ:

موږ دواړه یو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه یو د تورو ښیښو موټر راته ودرېد دوه کسان راښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور یې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکېښود، موټر ته یې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چې چغې ووهي ځان خلاص کړي؛ خو برمته کوونکو کلکه نیولې وه؛ خوله یې وربنده وه. کسانو اوربزونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د یوه کس څېره ولیده خو ومې نه پېژانده.

رڼا ماشومه نوره هم سینې ته نږدې کړه؛ په مخ یې ښکل کړه ورته ویې ویل: که هغه کس ووینې، وبه یې پېژنې؟

هغې په ماشومانه انداز وویل: هو پېژنم یې.

رڼا سمدلاسه د اړوندې حوزې امیر ته زنګ وکړ د پېښې تفصیل یې ترې وغوښت، خو د حوزې امیر له پېښې ناخبري وښوده ورته یې ویل: ته چې کومه پېښه یادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو موږ ته یې په اړه چا راپور نه دی راکړی.
خو رڼا یې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورته ویې ویل:
داسې څنګه کېدای شي، چې تاسې د یوې پېغلې زده کوونکې له تښتولو او بیا وژلو ناخبره یاست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.

- رڼا جانې! موږ څه ډول خبر شو، موږ ته په دې اړه چا عریضه نده کړې، چې پلټنه مو کړې وای.
- که څوک تاسې ته عریضه ونه کړي بیا تاسې کوم اجرات نه کوئ؟ تاسې کوم مسؤلیت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه یاست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتیازاتو څښتن یاست؟

د حوزې امیر چې د رڼا خبرو ته ځواب نه درلود ټلیفون پرې کړ.
رڼا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخیسته، تر څو یې د حوزې امیر ته بوځي او ورته ووایي، چې دغه ماشومه د تښتونکو له ډلې یو کس پېژني، تاسې باید پلټنې پیل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حوزې دروازې ته ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رڼا موټر دروازې ته ورنږدې شو د یوه سرتېري په لیدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ویې ویل:
هغه کس چې زما خور یې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جامو کې ؤ، اوس یې دریشي کړې، رڼا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ویې ویل:
غږ له خولې ونه باسې، نه داسې ووایې، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کوم چې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړینه ده، چې خوله چپ ونیسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رڼا د ماشومې په سرلاس راکش کړ د هغې سترګو ته یې په ځیر ،ځیر وکتل ورته ویې ویل:
ته همدلته کښېنه، زه ورښکته کېږم تر څو له دوی سره وغږېږم؛ ماشومې د هو په دود سر وخوځاوه، رڼا له موټره ښکته شوه، هغې لاڅو ګامه نه ؤ اخیستي چې کوچنۍ ماشومې یې هم تر شاه قدمونه تعقیب کړل. رڼا د هغې د قدمونو ترپا

واورېده، له ګوتې ونيول شوه په شاه يې راوکتل په ماشومې يې نظر ولګېده د هغې غږ يې واورېد، ورته ويې ويل:

زه هم درسره ځم، رڼا ماشومې ته ور ټيټه شوه هغې ته يې په غوږ کې وويل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم ليونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې.

د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترګې ولګېدې، ژر يې له غاړې په تاؤ ګولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رڼا هم نوموړی سرتېری وليد، چې د ماشومې په ليدو يې د ځېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رڼا ځان وروپېژاند او له اميرسره د ليدو غوښتنه يې ځينې وکړه. مخ پټي سرتېري ورته وويل: دلته منتظر شئ؛ زه امير صيب ستاسې له راتګه خبروم، هغه د امير خواته لاړه رڼا يوې ګوښې ته کېناستله، پاتې سرتېري له رڼا پوښتنه وکړه:

خورکۍ! خير خو ؤ، څنګه راغلي ياست؟

- خير چيرته دی وروره! درې ورځې وړاندې د دې خوارکۍ ماشومې بله خور، چې د لسم ټولګي زده کوونکې وه وتښتول شوه، نن يې جسد پيداشوی اوس د ځېرنو لپاره په روغتون کې ده، بيا يې مخ بل طرف ته واړاؤ، ويې ويل:

د حوزې په سل متري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې يې مخه نه نيسئ، مخنيوی خو لا لويه خبره ده له پېښې خبر هم نه ياست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شريک يی.

سرتېري يې خبرې واورېدې، ترخه مسکا يې وکړه، رڼا ته يې وويل:

خورې! ته په حقه يې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس ګوتو ته وګوره وينې، چې د يوه لاس ګوتې هم يو شان نه وي؛ مورِ دا منو چې زموږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلك يو، د ځينو په کړنو په ټولو پوليسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- زه درسره سل په سلو کې موافقه يم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو يې اطلاق انصاف نه دی.

سرتېری د رڼا لور ته نږدې شو، هغې ته ويې ويل:

خوري! زه دې درک کوم، له خبرو دې څرګندېږي، چې يوه خواخوږې ښځه يې، له دې وړې بې کسه ماشومې سره دې همدردي خوند راکړ؛ موږ په خپله ټولنه کې داسې کم خلک لرو، چې له تمې پرته او د خپل ايماني مسؤليت له مخې يو نيک کار تر سره کړي، په ټولنه کې د ستا په شان د خلکو ډېر کمی احساسوو ، راته ښکاري چې ته يوه ايماندازه خبرياله يې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له يوه رازه پرده پورته کوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله ځايه پاڅېده، د سرتېري په لور يې څو ارام قدمونه واخيستل، هغه ته يې په ځير ځير وکتل ويې ويل: زه ژمنه کوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، يوازې که يې اړتيا شوه نو ستا په اجازه به يې په محکمه کې څرګندې کړم.

- سمه ده زه درسره موافق يم، که محکمه کې اړتيا شوه نو زه او زما د راز ملګري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووايي؛ ځکه چې موږ دلته وجداناً نارامه يو.
- راځه موټر کې کښېنو که هغه بل سرتېرى راشي بيا موږ خبرې نه شو کولی، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر کې د کښېناستلو نه، وروسته سرتېري وويل:

امير صيب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ کړی، هغه سرتېرى چې ور ننووت د پرې ملګرى يې دى.

هغه زده کوونکې نجلی، چې ته يې يادوې ما په خپلو سترګو وليده، چې د اميرصيب کسانو موټر ته پورته کړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو کې انګازې کوي، سترګو ته مې درېږي، خو دوی هيڅ زړه سوی پرې ونه کړ. هغه يې وتښتوله. دوی د ميلمستون په نوم ځانګړی ځای لري، هلته نجونې وړي بيا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې کس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اوږدې کړې، رڼا يې خبرې له ثبت سره يو ځای په غور اورېدې، هغه وويل: همداسې بې ضميره خلک د نظامي يونيفورم څخه ناسمه ګټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنګه هم د ټولو هم مسلکه بده وي.

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لرې پرې راغږ کړ؛ راشه امیر صیب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووایه چې امیر صیب میټینګ لري اوس وخت نه لري بل وخت راشئ.

رڼا یې په غبرګون کې سر وخوځاوه، په خوا کې له خواخوږي سرتېري یې مننه وکړه، هغه ته یې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کوونکې جسد پکې ایښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو یې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د وژنې لامل پوښتنې پیل کړې.

هغوی وویل: په زده کوونکې جنسي تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له امیر نه یې د غچ اخیستو ځواک په وجود کې په څپو شو.

ستړې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې یې لومړی ماشومه خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته یې ځان خپل کور ته ورساوه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې ته لاړه شي مور ته ورغله، هغې لومړی ښه وښکنځله بیا یې ورته وویل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وګوره او ستا راتګ وګوره. ته دا شرایط نه وینې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تښتول، وژل او بې عزته کول زموږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفګان وزرې غوړېدلې وې، نرمه مسکا یې وکړه، ویې ویل:

مورې!

ستا دعاوې ما ته فولادي دیوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هیڅ څوک به ماته زیان ونه رسوي، خپل دسمال یې د مور په مخ راکش کړ بیا یې ماچ کړه، ورته یې وویل:

سبا ته یو لوی کار کوم، یو لوی اقدام کوم په یوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو مورې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بریالۍ شم.

- د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کربنه لورې!؟ ته څه کول غواړې؟ د کوم ګواښ سره بیا ځان مخامخ کوې؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ویې وویل:

مورې! هیڅ داسې کار نه کوم، چې ګواښرنده وي، خو په هر واړه او لوی کار کې ستا دعاوې زما لپاره د بریا دروازې پرانیزي. مور یې د خبرې اورېدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته یې په دعاؤ پیل وکړ ویې ویل:

لورې! خدای دې لکه ابراهم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه یونس ع د ماهي په ګېډه کې له خطره وژغوره، خدای دې بری درکړي، خدای دې د هر مظلوم د مظلومیت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاین په وړاندې له ملت نه، د دفاع په خاطر لکه سپر وګرځوه.

زمـــــا دعـــــــاوې لـــــــــه تـــــــــاسره دي لـــــــــورې!.

رڼا د مور په هره خبره لکه بیټری چارج کېده، انرژي یې اخیسته، همت یې پیداکاؤه، هغه زړه نازړه توب یې له منځه لاړ، چې سبا به د یوه قدرت مند واسطه دار حکومتي مامور د خیانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله.

رڼا له موره رخصت واخیست، په خپله خونه کې یې د راپور په جوړولو پیل وکړ؛ ټوله شپه یې د هر اړخیز راپور په جوړولو تېره کړه او بلاخره یو بریالی راپور یې چمتو کړ.

سهار شو، د دوهمې حوزې امیر له شاتو، پنیر، هګیو او شیدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلویزون کې خبرونه پیل شول.

د خبرونو سرټکو ته غوږ شو.

ناڅاپه یې د ټلوېزون په سکرین پر خپل تصویر سترګې ولګېدې. ویاند وویل: په سیمه کې د تښتونې او ډار اچونې پېښې زیاتې شوې دي، چې خلک یې په تشویش کې اچولي؛ نن د هغې تښتول شوې او بیا وژل شوې زده کوونکې څرک ولګېده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب په لاره نادرکه شوې وه. د ځواني مرګې زده کوونکې په اړه د افغان رسنیز دفتر مرستیالې رڼا داسې اسناد او شواهد موندلي، چې د تښتول شوې نجلۍ په تښتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلود. د طب عدلي ازموینو وښوده، چې لومړی پر نجلۍ جنسي تېری شوی او بیا وروسته وژل شوې. د دې خبرې په اورېدو، امیر ټکان وخوړ احساساتي شو، په لاس کې ریموټ

یې په ځمکه وویشت، جیب ته یې لاس کړ ټلیفون یې راوښکه؛ رڼا ته یې زنګ وواهه، ورته ویې ویل:

اغلې رڼا! دا زه دې تلویزون په شیشه څه ګورم؟ تا د کومې عقدې له مخې دا کار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لویه دسیسه جوړه کړې ده؟ ته مانه پېژنې، چې په ارګ کې مې ورور د رئیس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی یم، وزیر داخله هم زما دنده نشي ځنډولی، زما له زور او زر نه، نا خبره زما سره سر وهي، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پیل کړه؛ زه درسره ژمنه کوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مایکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قیمته پرېوځي.

رڼا د حوزې د امیر په خبرو نری مسکا وکړه ورته ویې ویل: دا سمه ده چې ته زورور یې تښتونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ریښتوني ډول پېژندلی، ما سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرګ ګواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرګ پرېکړه ونه کړي زما یوه ویښته هم څوک نشي زیان منولی، یاد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شې ډارولی او نه داسې اخطارونه زما لپاره نوي دي، چې ټکنی مې کړي، زه ورسره عادي شوې یم.

- **په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه په دې اړ چپ نه پاتې کېږم. هغه نور ټلیفون پرې کړ؛ رڼا هم سوړ اسویلی وویست له ځان سره یې وویل: اخخخ هېواده کوم ټپ دې وګنډم؟ کومه بدبختي دې وژاړم، کومې نیمګړتیا ته دې وځورېږم؟ چیرته، چې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره ستونزمنه وي، بس خدای ج دې جوړ کړه هېواده. رڼا په دې فکرونو کې ډوبه وه، چې د دروازې ټک، ټک یې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی یې راننووت، ورته ویې ویل:**

د ملي امنیت کسان راغلي دي، له تاسره ګوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووایه دننه راشئ.

هغوی دې رڼا دفتر ته ور ننه وتل ، د رڼا په دفتر کې د هغې مخې تــه کېناســتل، و یې ویل:

موږ ستا د سهارني راپور جزیات غواړو؟

رڼا دواړه له نظر تېر کړل، له وني دنګ ښایسته رنګي کس تـه یـې وکتـل ګـرد مـخ اوږدې پوزې او شنو څرڅو سترګو یې جلا جذابیت درلود، ورته ویې ویل: زه به له اسنادو سره یو ځای جزیات درکړم؛ خو دا څه کوئ؟

د پټې دندې پولیس وویل:

که اسناد د باور وړ وي، موږ کولی شو د حوزې امیر ونیسو، عدلي او قضایې ارګانونو ته یې وسپارو.

- خو هغه لویې، لویې خبرې کوي، وایي چې ارګ مې خپـل دی، وزیـر داخله مې هم نه شي لرې کولی.
- اغلې رڼا! زه هم ستا غوندې د دې خاورې زیمه وار بچی یم؛ زه د چا زور او زر ته نه تسلیمېږم، ماته د قانون پــه وړانــدې زورور هــیڅ دي، اوس د زور او ټوپک وخت په ختمیدو دی، دلته قانون دی له قانونـه هیڅـوک لوړ نه دي.

رڼا چې له وني د دنګ سړي خبرې واورېدې، په سـترګو کـې یـې د هیلـه منـدي اوښکې را بیدارې شوې، د خوښي اوښـکې یـې پـه ګـلابي غـومبرو لارې وکـړې، اوښکې یې پاکې کړې، اسناد یې ورته وښودل، ثبت شوی غږ یې هم ورته وسپاره د وژل شوې زده کوونکې، ماشومه خور یې هم ورته راوغوښـته، هغـې هـم شـاهدي ورکړه، چې د حوزې د امیر یو ساتونکي یې د خور په تښتولو کې لاس درلود، چې هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلې وو.

د پټو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول، چې د حوزې امیر ونیسي؛ خپل اجرایـه ځواکونه یې راوغوښتل، حوزه یې محاصره کړه امیر صیب زلمی یې له خپلې ډلګۍ سره یو ځای موټرو ته پورته کړل.

دا صحنه د افغان رسنیز مرکز یوه خبریال ثبت کړه، مابنام بیا د رڼا په اتلولۍ د امیر زلمي د نیولو او بندي کولو خبر خپور شو.

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زياتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ ماښام په اطاق کې ناست وه، د شنه چاى پياله يې هم تر څنګ وه، ټلوېزون ته يې کتل، چې د رڼا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د يوې حوزې امير يې له کبله د زندان تر بريده ورساؤه.

هغه مسکى شو، له ځان سره يې وويل: رڼا! دربانديې ويارم، ته هغه څه کوې چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه يې، چې تل زما د زړه کارونه کوې. ټليفون يې راواخيست، رڼا ته يې زنګ وواهه؛ هغې ته يې د سلام ويلو وروسته وويل: دا هېواد ډېر کار ته اړتيا لري، ډېرو قربانيو ته اړتيا لري، چې دغه قربانيو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که مور د ګوتو په څېر ستا غونډې څو رڼاګانې ولرو؛ نو د هېواد دا تيارې به له منځه لاړې شي، ظلم به پاى ومومي، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي.

رڼا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حيرانه شوه، ويې ويل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- رڼا ستا راپور مې واورېد، تا نن ډېر لوى کار ترسره کړى، نن دې د يوې مظلومې پېغلې د معصومو وينو غم وخوړ؛ د هغې غچ دې واخيست، د هغې روح دې ارام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته ګواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د دروند غم پيتى دې کم کړ؛ د هغې په سينه کې په بل اور باندې دې اوبه واچولې. اغلې رڼا! مننه، چې ته له مور سره کار کوې.

رڼا يې په خبره وخندل، ورته ويې وويل: رئيس صيب! زه کار کوم تاسې پيسې راکوى؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- ماته نور رئيس مه وايه، ته نوره د رسنيز دفتر مشره يې، زه دې له کاره راضي يم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت يم، دا مسؤليت نور تاته در سپارم ته، چې څه کوې خپلواکه يې نوره اړه نه يې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنيز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې رېښتونى خدمت وکړم، خو تر دې دمخه بريالى نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مې چې

ددې کار لپاره ګمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هیڅ کس مې ستا غوندې مسؤلیت پذیره ونه مونده. ته زمونږ دفتر ته خدای ج داسې یوه ډالی ورکړې، چې موږ یې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنګ سره دې لومړی وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په لیدو را باندې په قهر شوی نه یې، خو ښه وو خبره سرچپه شوه تا زه لا تشویق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زیاته کړه، زه درنه خوښه شوم او زه درته ډاډ درکوم، چې زه به خلکو ته خبریالي وښیم، چې خبریال څوک دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.
- رښا جانې! له تا سره چې په ټلیفون په خبرو بوخت یم، یو بل مسلسل زنګ راځي، له تاسره بیا خبرې کوم، زه به دې ټلیفون ته ځواب ورکړم چې ولې دومره په عذاب دی، دا څوک دی او څه وایي؟ هغې په سمه ده ویلو سره اړیکه پرې کړه.

شاپور ټلیفون اوکې کړ، ورته وویل شول:

شاپورګیه! له ځانه دې لوی کارونه پیل کړي، سړی له خپلې بړستنې سره پښې غځوي ته نه پوهېږې، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته یې بیایي او زیاتره وخت بې چاره د بې هوښې په حالت کې له خاورو لاندې کور ته ځي، دې دایمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوې؟

شاپور، په حیرانتیا سره وویل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئیس جمهور مشاور یم.
- نو زما یې څه چې مشاور یې او دا دومره غوصه په څه یې؟
- زما ورور ته مو دسیسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس ګونو زره پیسې پیدا کولې، افغانی هم نه بلکې ډالر، خو ستا د یوې خبریالۍ له لاسه مو دا هر څه له خولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کله به خلاصېږي، زما شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنیو یې خبر خپور کړ، څوک راسره مرسته هم نه کوي.
- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صیب!؟

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستیالې لاس ؤ، که هدایات ستاسې وي هم راته یې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته یې څرګنده کړئ؟

څکه چې موږ وخت نه لرو،او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو

- هلکان دې غواړي څه وکړي؟
- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلك به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای یې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شا یې وکتل ریموټ یې را واخیست د ټلوېزون اواز یې ټیټ کړ ویې ویل: مشاور صیب! زموږ په رسنیز دفتر کې رئیس، مرستیال، منشي او خبریال نشته ټول لکه د یو وجود په شان یو، راپور رڼا خپور کړی، په رڼا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، خائن، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وګوري؛ څکه هغه بې ضمیره، بې ویجدانه، د یوې با شهامته، ایمان دارې، خدای پرستې او په هېواد میینې خبریالې په وړاندې کله د کوم غبرګون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټلیفون وکړ، مشاوریت به دې سرته درته کېږدم، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې یو لحاظ وکړم، چې رڼا ته به یې نه ورکوم، کنه سبا په ټلویزون کې درباندې ګردی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له وروره خو دې د حوزې امیریت لاړ، ستا مشاوریت به هم له عزت سره یوه ځای درته په یوه غیران کړي.

مشاور ټلیفون پرې کړ.

»»»»»»»»»»»»»»»

د ملیحې خور هم د رڼا د زړورتیا کیسه له ټلویزون، نه کتلې وه، د راپور له لیدو وروسته ملیحې ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ویې ویل: هغه رڼا نه ده.

- کومه رڼا!؟
- هغه، چې له تاسره یې جنګ کړی ؤ.
- ښه! نو:

- **هغې پرون د دوهمې حوزې امیر چې زورواکی ؤ، د هیڅ چا پروا یې نه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.**
- **ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امیر بندي کوي؟**
- **نه، هغې د حوزې دې امیر د فساد او انسان تښتونې راپور خپور کړ، شواهد یې هم موندلي ؤ، امنیه قومنداني اړه شوه، چې دې حوزې امیر په دې شواهدو ونیسي.**
- **رښا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغه یوه شیشکه ده، هغه یوه روحي ناروغه ده، هغه یوه کوډګره ده، چې زما کوژدن یې هم د خپلو کوډو په تمثل کې راګیر کړی دی، هغې په خپل راتګ سره زما له خاونده یوه نانځکه جوړه کړه، لومړی یې زما ورور له دندې پرې ګوښه کړ، وروسته یې زما په وړاندې سپین سترګي وکړه، زه یې بې عزته کړم ویې وهلم او ان تر روغتونه ورسېدم، خو مېړه مې په عوض د دې چې هغه ورټې او په دغه غیر انساني کړنې سره هغه له دندې ګوښه کړي، زما د تمې خلاف یې د هغې ننګه وکړه، زه یې ورټلم، زه یې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووایه: زه له فراغته مخکې واده کوم؛ څکه هغه کوښښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مور دې د شاپور له کورنۍ سره خبرې وکړي.**
- **خورې! ستا فراغت ته څلور میاشتې پاتې دي، لږ حوصله ولره، ته چې څه ډول فکرونه کوې دا هسې شیطان په ذهن کې دراچوي. دا زموږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟**
- **خورې! ته هغه څه نه ګورې، چې زه یې ګورم، ماته مې له پوهنتونه، ژوند غوره دی، یو سمستر له واده وروسته هم ویلی شم، خو که د شاپور په زړه کې یو ځل هغې شیشکې ځای ونیو بیا نو زما ژوند تبا کېږي، هر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.**

د ملیحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود یې سر وخوځاوه ویې ویل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

شاپور ته د مشاور له زنګه نیم ساعت نه ؤ تېر شوی، چې ټلیفون شرنګار یې د غـوړو پردې یو ځل بیا په اهتزاز راوستې، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چې مشاور بیـا زنګ وهلی؛ شاپور د اوکـې بـټن پـه کېکـاګلو سره پـه غصـه ناکـه لهجـه، وویـل: مشاوره! ما درته وروستی خبرې کړې دی؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا لـه دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښـکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هیڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.
مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مړ شوی اور تودخه نه درلوده، ویې ویل:
وروره! رڼا لیونی ده. ما د هغې په اړه مالومات واخیستل، هغه ځان د خلکو نماینده ګڼي، د خلکو په مینه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کیسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر یم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به یې نشر کړي، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.
شاپور یې په خبره وخندل او بیا یې وویل:
څه سمه ده مشاور صیب! نور یې ټلیفون پرې کړ.
رڼا د دفتر د کارونو د لا پیاوړتیا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولایتونـو کـې لـه خپلـو ژورنالستانو سره ناسته وکړې او هغـه سپارښـتنې ورتـه وکـړي، چـې د ژورنـالېزم د اوصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.
اداري مدیر ته یې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.
سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د یـوې بـې وزلې کونډې زده کوونکې لور تښتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغـې کـور تـه پـه رسېدو سره یې موټروان ته وویل: وروره! موټر ودروه.
هغه وویل: خیر خو دی اغلې رڼا!؟

- دلته د هغې کونډې مورکۍ پوښتنې ته ورځـم، د چا چـې څـو ورځـې وړاندې لور شهیده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په ګړندیو ګامونو یې د کونډې مورکۍ د کور په لاره لار لنډوله؛ شاته یې وکتـل دوه کسـان چـې اوربوزونه یې وهلي ؤ له شاه ورپسې ؤ؛ رڼـا لنـډ وخـت وروسـته د هغـې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شا یې هم د سترګو لـه کونجـو

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه يي مرميو نښه وګرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه يې لکه برغنډ چنـار پـه دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، پـه کـور کـې کونـډه ميرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سـترګې يـې لـه دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په ليدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼـا يـې حـويلۍ خوا ته کش کړه، لومړی يې خلاصه دروازه وتړله وروسته يې رڼا پـه غېـږ کې ونيوله، هغې فکر کاوه د ضربه يي مرميو لـه کبلـه بـه د رڼـا پـه چنـار ځواني د بخی مرميو ټپونه ويني، هځه يـې کولـه د مـړې رڼـا سـترګې د ځنکدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رمټه په نظر ورغله. د رڼا په ګرد سپوږمی ډوله مخ باندې يـې لاس ور تېر کړ، ګردونه يې ترې پاک کړل، د يخو اوبـو څـاڅکي يـې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ يې نرمې نرمې څپېړې ورکړې رڼا تـورې ښه ورې سترګې راپورته کړې، يوه او بل اړخ ته يې وکتل.

کونډې مورکۍ چې د رڼا غړېدلې سترګې وليدې، په شـونډو يـې د خوښـي مسـکا خپره شوه، ورته ويې ويل: رڼا لورې! ته ښه يې؟

- هو زه ښه يم؛ خو نه پوهېږم ولې بې هوښه شوی يم؟

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه يې ونيوله؛ رڼا سپين کالي اغوسـتي ؤ، ټيکـری تـرې لويدلی ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه ځان تـه يـې پـام شـو، ژر يـې پړونـی را واخيست، خو پر پړوني يې د قلمي ګوتو سرې نښانې وليـدې، خپلـې منګـولې تـه متوجه شوه ورغوې يې له وينو ډک او سوری وليده له کونـډې مـورکۍ يـې خپـل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تـر برنـډې يـې ځـان ورساوه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غـږ وشـو دروازه خلاصـه کـــړئ، ژر دروازه خلاصـــه کـــړئ!. رڼـــا لـــه ځـــان سره وويـــل: لکه، چې تقدير دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانـه دې ختمه ده، په لومړی حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغـورل کېـږې. مـور،

کوچني ورور او دوه خويندې يې سترګو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسې مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټليفون را واخيست هغه ته يې زنګ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستۍ شېبې دي، هيله ده زما د کورنۍ خيال وساتې؛ ځکه هغه نور له خدای پرته څوک نه لري.

- له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنۍ لپاره خو زه يم که ته مړه شې زما لپاره به څو ک وي.
- شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مټ مې مرمۍ خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازې تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بيړه يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقيقو کې در رسېږم. کونډه مورکۍ د دروازې تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له موږ څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږئ، چې د يوې مېرمنې شاه مو نيولې؟

له بهره غږ وشو: مورې! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتښتېدل په موټر سايکل سپاره ؤه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازې مخې ته درولی؛ رڼا څنګه ده؟ که ټپي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې دروغو نه شرمېږئ؟ لاړشئ، د کوم نارينه سره وجنګېږئ، د ځان غونډې زورور وګورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حيرانه ناسته ؤه د مرميو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي ؤو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنګ وواهه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او يوازې ده ته يې پوخ سړک په واک کې ورکړی وي، لکه جيټ الوتکه له هر کتونکي د سترګو په رپ کې پنا کېده.

لس دقيقې لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له موټر وانه يې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ يې رڼا ټيپي ده او ته بېغمه او بې مسوليته منتظر يې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وايي: تاسې ټوپک واله ياست، په موږ باور نه کوي او نه موږ قناعت ورکولی شو.

شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا يې غږ واورېده، چې دروازه ماته هم شي موږ يې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټليفون را واخيست، رڼا ته يې زنګ وکړ، ويې ويل:

رڼا جانې! مه وراخطا کيږئ زه د دروازې مخته ولاړ يم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هيڅوک نشته بيړه وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کونډې ښځې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا يې ځان ورساوه هغې ته يې ښکته او پورته وکتل، بيا يې د هغې د لاس ټپ ته پام شو، د هغې په نازکو سپينو لاسو يې د وينو ليکې وليدې، په سترګو کې يې اوښکې راغلې، په ژړغوني اواز يې وويل:

شکر، چې بيا ځلې له مرګه خدای بچ کړې، ته به يا مړه کېدې او يا نه، خو په ما دې په ژوندوني مرګ وليد، هيڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کيږه، بلا وه برکت يې نه ؤ.

- سخت دې ورخطاکړم تا، خو هيله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصيت په ويلو دې ما فکر وکړ، چې نوره دې شايد ژوندۍ ونه ګورم.

- ما هم هيڅ فکر نه کاؤه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور يې خبره ورپرې کړه ويې ويل:

تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټنډه تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لګېده ځواب يې ورکړ:

ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

- **خو دومره نه لکه ستا.**
- **هغه څنګه؟**
- **ته یوازې د ځان او کورنۍ نه یې د دې ټول بېوزله ولس غږ یې، مور څوک یو؟ یوازې خوراک کوو، نور مو چاته خیر نه رسېږي، ته یې، چې د هر مظلوم لاس نیوی دې کړی، د هر جابر مخه دې نیولې او د هر بې وزله غږ دې پورته کړی.**
- **ته هم مهم یې، خپل ځان، خپلې کورنی او خپلې مېرمنې ته.**

شاپور: افففف

رڼا: ولې؟

شاپور :د هغې په اړه بیا درسره خبرې کوم، اول دا راته ووایه، چې دلته دې څه کول؟

- **دغه کونډه ده نارینه اولاد نه لري، څو ورځې مخکې یې یوه پېغله لور وتښتول شوه او بیا ووژل شوه اوس یې پوښتنې ته راغلم، ما ویل څه د پوښتنې تر څنګ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساوه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو ترشا دی؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرګ ته تږو ښکاریانو په مرمیو کې پټه کړم، خو خدای ج لوی ساتونکی دی هغه د خپل ترحم په سوري کې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.**

شاپور وویل: ستا ژوند خو خدای وژغوره خو زموږ نفس دې وکیښ، رڼا د هغه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې یې د نارضایت سترګې ونیوې ویې ویل :

زه دومره پاملرنې ته اړتیا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنګ والوت، له خولې یې ځواب ورک شو خو دا چې دا نیمګړتیا یې احساس نه شی خبره یې په بله واړوله، رڼا ته مخاطب شو ویې ویل: درځئ روغتون ته ځو کنه دلته به د وینې بهېدولو له لاسه مړه شې؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رڼا یې روغتون ته ویوړه، د هغې د چمبې تصویر یې واخیست، د چمبې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ له غوښې وتلې وه

ډاکترانو یې هډوکي ورته سم کړل بیا یې وروسته ورته پانسمان او ګچ کړل، ښه په ډاډ یې درملنه ترسره شوه کله یې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول؛ رڼا او شاپور په موټر کې کیناستل او د کور په لور یې حرکت وکړ، دواړو په خپل منځ کې خبرې پیل کړې

شاپور وویل: نن رخصت یې کور ته دې زه رسوم، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه. :

- **ته خو مې رئیس نه یې، چې ماته رخصت راکوې، زه په خپله باید پرېکړه وکړم.**

شاپور یې په خبره وخندل بیا یې وویل: ښه! وبښه زما پام نه ؤ رئیسې صیب! پرېکړه باید ته وکړې نو اوس مور رئیسې صیب ته په تمه یو، چې څه پرېکړه کوې، مور پرې نیوکه نه کوو.

- **زه دفتر ته ځم؛ نن مې له ولایتونو خپل ټول ژورنالستان راغوښتي دي، غوښتل مې، چې جلسه ورسره ونیسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړېدل لیکل شوې ؤو، په ځان دومره نه یم خفه، چې ټپي شوې یم په خپلو خبریالانو مې خوا بده ده، خوارکیان به څومره په عذاب شوي وي، خیر له وخت وروسته به جلسه ونیسو.**

شاپور د دفتر په لور د موټر مخ واړاوه لږ شېبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل. د رڼا موټروان، چې د ملیحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان ګوښه کړ ټلیفون یې راواخیست، ملیحې ته یې زنګ وکړ هغې ته یې وویل:

ملیحې! سلامونه.

- **: وعلیکم سلام، څه حال دی؟**
- **هیڅ حالت ښه نه دی.**
- **ولې؟**
- **ګوره ملیحې! زه ستا احسان نه هېروم، زه دې دلته د مېړه په دفتر کې مقرر کړم، ماته هیڅ چا دنده نه راکوله؛ ستا له برکته اوس دلته معاش اخلم.**
- **اصلي کیسې ته راشه!.**

- **خاوند دې سم کارونه نه کوي.**
- **ولې؟**
- **رڼا مرستیاله یې اوس د دفتر رئیسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځان غواړي نږدې کړي، زه نه پوهېږم چې څه موخه لري.**
- **ملیحه یې په دې خبره د مچۍ چیچلي انسان په څېر وسوځېده، ټلیفون یې پرې کړ.**

سم دستي یې رڼا ته زنګ وواهه، هغې ته یې وویل:

دا چې ته یوه وحشي مېرمن یې او د خلکو په مرګ هم نه یې تړلې دا خومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فریب به زما له خاوند نه هر څه واخلې.

رڼا ددې خبرې په اورېدو حیرانه شوه ویې ویل: تاسې د ټلیفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وګورئ.

- **ما شمېره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن یم، هغه پیغله چې څه وخت وړاندې دفتر ته درغلې وم او ستاسې د وحشي- کړنې له امله تر روغتونه ورسېدم.**

رڼا یې په خبره وخندل، بیا یې ورته وویل:

ته ماسره څه ستونزه لرې؟ نجلۍ! تېر ځل دې هم زما په شخصیت نا حقه تېری وکړ او دا ځل هم غواړې د خپل شیطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخیر څه خبره ده؟

- **دا پوښتنه باید زه له تا وکړم، ته په کوم حق زما خاوند ته ځان نږدې کوې، غواړې یوه کوژده شوي سړي سره اړیکې جوړې کړې؟ فکر یې بدل کړې او د خپل ځان لور ته یې پام در واړوې،لږ شرم ولره؟**

رڼا یو خوا د ټپو درد په تکلیف کړې وه او بل یې د ملیحې سترې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ویې ویل: بخت دې دلته بیدار ده، چې نږدې راسره نه یې، کنه تېر ځل بد وضعیت به دې له یاده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناولیو فکرونو ته په ذهن کې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خیال هم نه دی پیداشوی، چې زه دې د یو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملګری شي دا خو لرې خبره

ده، چې یو کوژده شوی کس خپل کړم، لـه تـا سره شـیطاني وسوسـې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.
ملیحه یې په خبرو لا زیاته غصه شوه هغې ته یې وویل:
ښه نو داسې ده، ته دا راته ویلی شې، چې ستا په کوم لیاقت زما خاوند تاته د دفتر واکونه درکړل؟ ته پرون راغلې او نن د کومې وړتیا له مخې رئیسه شوې؟
رڼا : گوره خورې! زه ستا دې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې له خپل خاوند سره شریکې کړه، له هغه سره وغگیږه، له هغه نه وپوښته؛ مـا پـه دې مسلو کې مه دخیل کوئ.
له دې خبرې وروسته رڼا اړیکه پرې کړه
شاپور هم د رڼا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت .
سلام یې واچاؤ؛ خو رڼا ځواب ورنه کړ.
شاپور ورته وویل: رڼا خیر خو دی سلام مې واچاؤ خو ځواب نشته ؟
رڼا : حالت مې ښه ندی
شاپور: ولې؟
رڼا : ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر لیونتوبه ورسیږي.
شاپور : ولې، څه شوي؟
رڼا : اوس یې ټلیفون کړی ؤ.
شاپور: څه یې ویل؟
رڼا: مزخرفات
شاپور: سم وَوایه، چې زه پوه شم.
رڼا: تاته مې زړه بد شو.
شاپور: ولې؟
رڼا : ته به راتلونکی ژوند ددې شکي، بدبینې او تاریـک فکـره مېرمنـې سره څنگـه تېروې؟
شاپور: نن یې لکه، چې بیا خپه کړې یې؟
رڼا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنگوي، ساه مې قید کوي د خدای ج لپـاره لـږ نصیحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووایه، چې زما کوژدن درته ویلي؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟

رڼا: بس پرېږده یې، ته ماته ووایه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لرې؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه ټيپي وم ما درته د هغې نوم یاد کړ او تا زما سوال په افففف ځواب کړ. مېرمن دې هم تل شکایت کوي، ایا زه پوهیدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟

شاپور: رڼا جانې! زه ښنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتیږي، چې زما مېرمن له ما سره اړیکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټینګه کړې یوازې غواړي زما په مال او دولت کې شریکه شي. هغه غواړي بډایه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته یې ورکړي، هغه مادیات پرسته ده او د هغې دغه نیت ماته ورځ تر بلې څرګندیږي، زه دې پریکړې ته رسیدلی یم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.

رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووايي خو اداري مدیر په راننه وتو سره یې پام هغه ته شو ځکه پوهیده چې مدیر پرته له کوم مهم کاره نه راننه وځي هغه وویل:

جلسه تیاره ده ریسه صیب، ټول تاسې ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ باید جلسه وختي خلاص شي.

رڼا له ځایه پاڅیده شاپور ته یې وویل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.

شاپور : زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.

رڼا یې په خبره وخندل ویې ویل: ولې نه.

دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا ګچ شوی لاس په خپل پړوني کې راپټ کړ پر خپله څوکی کیناسته او مجلس پیل شوه.

د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پیل وکړ :

درونو ژورنالستانو! په خیر راغلئ.

زه رڼا نومیږم؛ ستاسې نوې رئیسه یم له دې خبرې وروسته یې بیا د شاپور لورته وکتل مسکا یې وکړه ویې ویل:

زموږ هغه مشر تقاعد شو.

شاپور هم د هو په دود سر وخوځاوٍ، رڼا وخندل خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ:

زه یوه خبریاله یم، هسې په زور په دې څوکۍ کینول شوې یم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤلیت سره سره خبریالي هم کوم.

تاسې ژورنالستان عادي خلک نه یاست، په هېواد کې تر ټولو پر مسولیته دنده ستاسې ده؛ تاسې یاست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شی، تاسې یاست، چې د بلا غافلو کاڼه غوږونه د اوریدو جوګه کولی شئ ،تاسې یاست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي څرک لګوی شئ، دهغو بې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ریښتونو استازو اومسؤلینو رسولی شئ، چې له تاسې پرته بل څوک نه لري.

هر زورواک ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسید، غل او چپاول ګر ستاسې په وړاندې دې ټینګې نه دی.

هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واک کې دکیمرې په سترګه مالومولی، ارزیابي کولی او تر زندانه رسولی شئ.

برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شمیره بدبختیو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کیدای شي، ستاسې له مسؤلیتونو تیښته د هر ظالم د ظلم چاره تېره کولی شي، د هغه وحشیانه هوډ پیاوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پره او ځواب وینه یې هم ستاسې په غاړه کیږي.

نو زه غواړم، چې د ژونالیزم د بنسټونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغیرې ځان ته مه حراموئ، خپل مسلک ته مو ډیره په درنه سترګه وګورئ، درناوی یې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ څلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره ګټه واخلئ، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلئ، د فساد مخنیوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنده یې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته ګډوډي مخه ونیوول شي.

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبریال ښیګڼه د ټول هېواد ښیګڼه ده او دې خبریال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست رېښتینولي د ټول هېواد رېښتینولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې ادارې نیوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤلیت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافیت، رېښتینې خبریالي، د خپل مسلک درناوی او مسلک ته ژمنتیا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ویې ویل:

زما لویه غوښتنه داده، چې خبریالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ویجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقیقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهېږې په زیان مو تمامیږي او ګواښ سره مو مخ کوي بیا هم حق پلوي کوی.

زموږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زموږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې موږ یې پیدا کړي یو او زموږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرګ له ګواښ سره مخ شوم؛ خو په خدای ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډېر ځله مې مرګ په خپلو سترګو ولیده؛ خو خدای ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوک مو نشي وژلی او که مو په تقدیر کې پر ژوند سره کرښه راوښکل شي بیا د دنیا هیڅ ځواک مو نشي ژغورلی.

زموږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره باید پیل شي؛ فساد خپل لوړ پوړ ته ځان رسولی، د ورکاوي تر ټولو اغیزمنه لاره یې زموږ مسلک ته په رښتینولي او ژمنتیا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندي شول، د هڅونې احساس یې وکړ؛ په خپل مسلک باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته یې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې موږ به د ټولنې په سمون او پرمختګ کې له هر چا اغیزمن واقع کیږو، زموږ نیکي هم سل ځله لویږي او زموږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زیات ناسم اغیز پرې باسي.

شاپور هم د رڼا خبرې په غور اوريدې او د هغې د خبرو سره يې من من غوښې اخيستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپيڅلتيا يې د بې ساري انسان په توګه زړه ته کوزيده.

ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خداى پاماني واخيسته.

ورستي دوه کسان رڼا او شاپور پاتې شول؛ رڼا شاپور ته مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل: ځو؟

رڼا :هو ځو؛

شاپور خو له تګ مخکې غواړم يو څو خبرې درسره وکړم.

رڼا : زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوى يوازې يوه هيله لرم، چې مېرمنې ته مو زنګ ووهى يا ورسره ووينئ، چې نوره ماته زنګ ونه وهي. د ميړه او مېرمنې په ګډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لرم؟ او نه دې ما په دې خبروکې شريکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه يم.

شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بيا به زنګ نه وهي؛ خو تاسې زموږ په مسله کې ځان مه ګوښه کوئ زه تاسې ته اړتيا لرم.

رڼا: د څه شي اړتيا؟

د شاپور ژبه توتلى شوه ويې ويل:

هغه زما سره مينه نه کوي، زما له پيسو سره مينه کوي، که نن هم زه مفلس شم نو اړيکه به راسره پرې کړي.

رڼا: واه نارينه ؤ څومره پلمې مو زده دي، په تورونو لګولو کې څومره چابک او چالاک ياست اول جينکو ته زارى کوئ، د هغوى د لاسته راوړول لپاره بدې ورځې کوئ او ګريوانونه شکوئ؛ بيا يې، چې په لاس راوړى، د ځان اړخ ته يې جذب کړئ، ويې کاروئ نو کولى شئ، په يوه عادي تېروتنه يې له ژونده لرې کړئ او يا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پيدا کړئ نو له ځانه يې د لرې کولو بهانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن يوه تور سرې ده خپل نوم يې ستا په نوم کړى، خپله زندګي يې ستا په نوم کړى او هغه يوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصله ده، سږ کال به له خيره حقوق دانه شي او ته يې پر شخصيت تور لګوې، چې تاسره مينه نه کوې؟ دا خبره له کومه شوه ، له اوله به دې د ژوند پيل نه ورسره کاؤ هغه ستا په

ځانته کولو کې دومره حریصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ویرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان یې مرګ ته وکړ، نږدې زما له لاسه مړه شوې وایې او تـه یې، چې په اړیکه یې نیوکه کوې.

نارینه هم جالب وي.

له دې خبرې خلاصیدو سره رڼا دسکول اوړې ته واچاؤ روانـه شـوه، چـې وره تـه رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رڼا ته یې وویل:

زه یې د خیانت ثبوت لرم هغه درګرده لګیا ده زما پـه وړانـدې دې دوښـمن چلنـد کوي.

رڼا قدم نیولې شوه، شاپورته یې په شا راوکتل ورته ویې ویل:

شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله تېرى کـوې، چـې د هغې د راز خبرې ماته کوې.

او زه تیاره نه یم، چې دا ډول خبرې دې واورم، زه د یوې خواخـوږې پـه صـفت درته وایم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړئ؛ ما مه پکې دخیـل کوئ او وروستی خبره مې واوره: ستا مېرمن دې ماته ټلیفون نه کوې، مـا دې بـې ځایه نه خفه کوي که داځل یې هم ټلیفون وکړ او بې ځایه خبرې یې وکـړې، تېـر ځل خو خدای ج خیر کړ زما په ګذار له مرګه بچ شوه؛ ډارېږم، چـې دا ځـل یـې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوښیارانو خبره له (وژلي وروره پریښی ګومل ښه ده.) مجبوره یم دنده پرېږدم.

د رڼا په دې خبره د شاپور په زړه کې څړیکې شوې، سترګې یې ډنډ شـوې، رنـګ یې والوت، د ځمکې لور ته یې زور شوه نیږدې ؤ په ځمکه ولـویږي رڼـا یـې هـم ددې حالت نندارہ کوله ، تر دې د مخه یـې دا ډول بدلونونـه پـه هغـه کـې نـه ؤ لیدلي، ژر یې دسکول کیښود شاپور ته مخامخ کیناسـته پـه لاسـو یـې دواړه اوږې ورته تکیه کړې غږ یې پرې وکړ شاپوره! ته ښه یې، ټنډه او مخ دې ټول خولې دي، څه درباندې وشو؟

موټر وان ته به ټلیفون وکـړم، چـې راشي او روغتـون تـه دې یـوسي، شـاپور پـه زګیروي ډوله غږ خبرې پیل کړې:

زه ښه يم، زه ښه يم يوازې يو ګيلاس اوبه راکړه. هغې په منډه خوا کې جګ نه پــه ګيلاس کې اوبه واچولې، شاپور ته يې ونيوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رڼا اوبه هغه ته لکه ابې حيات نوې ساه ورکړه لږ وروسته يې رنګ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رڼا : شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغۍ خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رڼا : هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغۍ کې له ماسره څومره مرسته وکړه، هغــه زمـا کله هېرېږي؛ که زما وينې ته دې هم اړتيا پيداشي زه چمتو يم خپله وينه درکړم.

شاپور : وينه دې خدای ستا په بدن پيرزو کړي، زه يوازې دومره وايم، چــې يــوه خبره مې ومنه.

رڼا :کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رڼا : ته ليونی شوی يې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور : نه داسې نه وايم، اوس خو لاړه شه؛ خو زموږ له دفتره مه ځــه!. تــه زمــوږ د دفتر لويه هيله يې، ستا په وجود کې زموږ ټولې هيلې پوره کيږي.

رڼا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحيت درکول کيږي، که له دې صــلاحيته ګټــه واخـلي هغه څه به تر سره کړئ، چې په زړه کې مو تېرېږي.

رڼا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وايې؟

شاپور : رڼا جانې! تاسې غواړئ، چې د خبريالي ســپيڅلې دنــده دې لا ســپيڅلې شي؛ نو همدلته يې عملي کړئ، همدلته ژورنالستان په همدې روحيه وروزئ دلتــه داسې يو مرکز جوړ کړئ، چې رښتوني ژورنالست يا خبريال خلکــو تــه ورو‌پيــژني، تاسې همدا غواړئ، چې خبريال که رينتونی وي په ټولنــه کــې انقــلاب راوســتلی شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکزه يې خلکو ته ثابته کړئ، چې دلته ټول ځواک تاسې سره دی.

ستاسې هیله ده، چې خبریال باید ازاد او خپلواک واوسي؛ د چا د اغیـزې لانـدې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته یې پرېږدئ.
زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هیلـې لـرې او همدا کړنې ورته غواړې.
رڼا: غواړم یې همدا مې د ژوند هیله ده، چې خبریال ته د زړه له تلـه د کـار کولـو زمینه برابره کړو، خبریال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې یې تر مسؤلینو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي.
شاپور: نو همدلته یې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هیڅوک ستا مخـه نـه نیسي، له همدې مساعیدې زمینې ګټه واخله.
رڼـــا: نــــو دا هرڅــــــه تـــــه زمـــــا لپـــــاره ولـــــې کـــــوې؟
شاپور وخندل ویې ویل: ولې زه یـو ژورنالسـت نـه یـم؟ زمـا نـه خوښـېږي، چـې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښېږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپلـه دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځـای مـې تاته پرېښود نو لامل یې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډېره پیاوړې یاست؛ خو هیلې د دواړو مشترکې دي.
رڼا : خدای ج دې وکړي، چې ته څه وایې هغه هماغسې ثابت شي.
تیاره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوې؛ رڼا وویل: زه نـوره ځـم، مـور جانه! به مې په تشویش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رڼا ته یې وویل:
موټروان ته مه وایه، چې موټر راوباسي.
رڼا: ولې؟
شاپور: زه دې رسوم.
رڼا هم نه ونه ویل؛ ځکه بیړه یې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروزین شا سیټ ته وخته. شاپور هم د خپل ګنګسیت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته یـې اوبـه واچولې؛ تر څو یې ګنګسیت ورک شي او موټر سم چلوي وروسته خپـل مـوټر تـه راغی دروازه یې خلاصه کړه، له ختو سره یې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رڼـا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شـاپور د سر درز دومـره

ځواکمن ؤ، چې رڼا یې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوته؛ د شاپور لور ته یې وکتل په زوره یې اخخخخ وویل.
د شاپور سر خو هسې هم ګنګس ؤ نور هم ګنګس شو؛ د موټر په سټرینګ یې سر کیښود. رڼا یې د حالت په لیدو وارخطا شوه ژر له خپله سیټه ښکته شوه مخکنۍ دوهم سیټ ته پورته شوه. شاپور یې له مټ نه ونیو له سټرینګه یې د هغه سر را پورته کړ په خپل سیټ کې یې شاته د هغه تنه زور کړه سیټ ته تکیه شو، غږ یې پرې وکړ شاپوره! څه دربانډې وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر یې په خوا کې د معدنې اوبو بوتل ته پام شو، له هغه یې په رغوي کې اوبه راواخیستې، شاپور ته یې مخته ور وشیندلې، د هغه د بیداریدو لپاره یې په مخ ورو، ورو وواهه بیا یې غږ پر وکړ: شاپوره! څنګه یې؟ سرې احتیاط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ: ښه یم هسې لږ ګنګس شوم.
رڼا : دا نن ولې له تاسره داسې کیږي؟ زه درته اندیښمنه شوم.
شاپور : اندیښنه مه کوئ زه ښه یم، څه شیبه نور هم شاپور په خپل سیټ کې ناست ؤ، چې لږ یې حالت ښه شوه موټر کې یې کیلي تاو کړه حرکت یې پیل کړ. د رڼا موټروان دوی دواړه ولیدل، چې په یوه موټر کې سره کیناستل او ماښام تیاره له دفتره ووتل. خپلې تره لور ملیحې ته یې رنګ وکړ ورته ویې ویل:
خاوند خو دې په رڼا سخت ګرم ورغلی.
ملیحه : بیا څه شوي؟ ژر یې ووایه حمیده!.
حمید : زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته یې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جریان کې واچوي، میړه دې رڼا په خپل موټر کې کینوله اوس یې په دې تیاره شپه کې کورته رسوي؛ خدای خبر کورته یې وړي او که بل چیرې.
ملیحې له غوصې ټلیفون پرې کړ ،ویې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټلیفون یې راواخیست.
له لږ مزل ورسته د شاپور ټلیفون وشرنګیده؛ ویې کتل، چې د ملیحې زنګ دی. شاپور رڼا ته وکتل هڅه یې وکړه له رڼا نه د هغې ټلیفون پټ کړي؛ خو رڼا هڅه کوله، چې د ټلیفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه یې شاپور په پټیدو ونه توانید، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

ملیحه : شاپوره چیرې یې؟
شاپور:کور کې یم، ولې څه خبره ده؟
رڼا هم ددې خبرې په اوریدو حیره شوه، چې شاپور چاته دروغ وایې، او ولې یې وایي؟
ملیحه: دروغ مه وایه سمه خبره وکړه.
شاپور: زه څه اړتیا لرم، چې دروغ ووایم.
ملیحه: خو زه ډاډه یم، چې ته دروغ وایې.
شاپور: ښه نو ته ووایه، چې زه چیرې یم.
ملیحه: ته د هغه نوې نازولې په څنګ کې یې، چې اوس دې پیدا کړې او د دوکې په لومه کې دې راګیر کړی یې.
شاپور: ته څوک یادوې؟
ملیحه: ځان ناګاره مه اچوه ښه پوهیږې، چې د دفتر رئیسه رڼا یادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوک، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارایي لاس ته راوړي.
شاپور یې په خبره سور سپین واووښت ملیحې ته یې وویل:
چپ، چې یوه کلیمه هم نوره د رڼا په باره کې ونه وایې؛ کله هم، چې د رڼا نوم یادوې نو لومړی دې خوله وینځه او بیا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په څیر فکر مه کوه رڼا یو له هغو ده، چې په لمن یې لمونځ کیږي؛ د هغې په باره کې نامناسب یو حرف هم ونه وایې او نه یې زه اوریدی شم هیڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رڼا په اړه څه ووایې.
ملیحه: ولې یې ونه وایم؟ ریښتیا مې وویل؛ زور یې درکړ، حقیقت تریخ وي کنه.
شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوې، هر څوک ستا غوندې بې ویجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاؤ شاید اړتیا ورته ولرې او ماته یې مخامخ د ویلو جرئت نه لرې. ټوله کورنۍ دې زما په شرکت کې پر کار وګمارله، د هر یوه خیانت دې په سترګو لیده؛ خو نه یوازې دا چې مخه دې نه نیوله، بلکې نور دې

هم تشويقول، په بدل د دې چې د يوې اصيلې مېرمنې په څېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې ليلام توکي، په نورو ډير ارزانه وپلورل.
زه به هغه ريکارډ درته وښيم، چې پکې ويلي دې دي (ما له شاپور سره د هغه د دولت لپاره کوژدن کړې، کنه له قوارې نه مې يې کرکه راځي.)
ته څومره حريصه يې؟ له يوې پاکې اړيکې څخه، چې هغه د مېړه او مېرمنې اړيکه ده څومره ناوړه ګټه پورته کوې؟
مليحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لکه، چې د رڼا عزت پلورونکې له مايکه کوې؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولى او نه زه عادي کليواله مېرمن يم، چې په يوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه يوه حقوق دانه يم، زما نه چې ځان خلاصوې، د سر وينې به دې پښو ته بوځم او د پښو وينې به دې سرته ورسوم.
شاپور: نو ته څه تصميم لرې، څه ويل غواړې؟
مليحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو کړه، کنه محکمه کې به دې ودروم، حيثيت به دې په دوه روپۍ کړم.
شاپور: واه مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو کې څرګنده کړه، تا د پيسو لپاره اړيکه جوړه کړې وه او زه به يې په پيسو درته دغه اړيکه داسې ټوټه، ټوټه کړم، چې زرې به يې په زره بين هم پيدا نشې کړاى. ستا د ناولې نيت خوبونه نور نه شي اوړديدلاى او په ريښتيا بدليدل خو يې خيال او جنون دى.
مليحه: زه کومه کليواله جينۍ نه يم، چې په څو پټکو مې وډاره کړې، داسې لاره به درنه ورکه کړم، چې تا يې فکر هم نه وي کړى، زه به په محکمه کې درته زده کړم، چې له سيره څو پخيږي.
شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محکمې پرته بل څوک نشي۔ حل کولى.
شاپور: نور ټليفون پرې کړ، په رڼا کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل: تا ټينګار کاؤ، چې له خپلې کوژدن سره دې ستونزې هوارې کړه، ايا زما او د هغې ستونزې د حل وړ دي؟ ايا له تاسره يې د حل کومه لاره شته؟!
رڼا يې خبرو ته ځيره شوه په شاپور کې يې سترګې ونيوې هغه ته يې وويل:
ايا ما، چې څه واوريدل هغه ريښتيا دي؟

شاپور: هو ریښتیا دي، دا هغه ریښتیا دي چې زه ورسره له تېرو دوو کالونو مخامخ یم. ملیحې رانه په لکونو روپۍ په یوه او بله بهانه اخیستې، هغه یې د خپل ځان او کورنۍ په ښه کړې، تر دې، چې غلا یې هم څو ځلې رانه وکړه، زه نه پوهیدم، چې زما کوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال کې دې خیانت وکړي؟ بلاخره د بانکي کارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانکي اکونټه پیسې باسي.

رڼا: هغه د دومره زده کړو سره سره څرنګه داسې کولی شي؟ واده خو کومه لوبه نه ده، او نه کومه دنانځکو بازي ده.

هغه ولې داسې کوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځینې خلک ظاهرا ښکلي وي؛ خو باطن یې له خځلو ډک وي، ما ډېر کم خلک لیدلي، چې ستا په څېر یې ظاهر له باطن سره یوشان وي.

رڼا: ښه زما توصیف پریږده، زه دې په دې حالت ډیره خپه شوم؛ له زړه پرې خفه شوم؛ ځکه، چې څوک چاته د نکاه د سپیڅلې اړیکې لاس ور اوږدوي، نو باید د رښتینولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو یو شی څرګند دی هغه دا، چې کوږ بار تر منزله نه رسیږي، دا یو ثابت شوی رښتینتوب دی.

شاپور لوی اسویلی وکیښ بیا یې رڼا ته وکتل هغې ته یې وویل:

زه په یوه ډیر بد حالت کې یم، ډېر یوازې شوی یم، هیله کوم زما لاس ونیسه.

رڼا یې د خبرې په اوریدو ټنډه تروه کړه، قهرجنې سترګې یې په شاپور کې ونیوې؛ په تونده لهجه یې وویل:

مطلب؟

شاپور یې دې رویې وارخطا کړ خبره یې بدله کړه، هغې ته یې وویل:

دغه کړکیچ درته یادوم ، چې زما او د ملیحې ترمنځ ده ته؛ خو تل د حق پلوي کـــوي کنـــــه؟

رڼا: هو دا خو زما د ژوند یو اصل دی.

شاپور: نو ماته دا ستونزه حل کړه ملتیا مې وکړه.

رڼا: زه ژمنه کوم، تاته د انصاف در کولو لپاره زه درسره یم له دې بې انصافي دې خلاصوم او نه پریږدم، چې له تاسره څوک داسې ناروا وکړي. ملیحه مېرمن داسې

یوه څوک ده، چې زه شرمیږم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنګه بدوی؛ کنه مینه او سربښندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څیر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي.
خو یو شرط به وي.
شاپور: کوم شرط؟

رښا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې موږ په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوروې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.
شاپور د هو په دود سر وخوځاوۀ بیا یې وویل:
تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غږ زه د فسبوک له لارې درلیږم نور اسناد هم درته ښیم، په خپلو سترګو به یې وګورې.
له څه مزل وروسته د رښا کور راورسیده، هغه له موټره ښکته شوه، کورته له ننوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډیره ستړې شوې وه.
سبا سهار د معمول مطابق رښا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوتر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنګیده؛ له ننګرهاره یې د خپل تلویزون استازی ؤ؛ رښا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې ګیلو پیل ته غوږ شوه، خبریال وویل: اغلې رښا مېرمنې!
زه نور له دندې ستړی شوی یم دلته دګوابنونو سره مخ یم ،وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرګ ګواښونه کیږي، د والي صیب! یو د فساد ریيفورټ مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریفورټونه جوړ کړل؛ خو د ګواښونو له کبله مې در ونه شو لیګلای،
رښا : ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځآن ارامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

خبريال وويل: زه له تاسې مخکې د پايتخت تلويزون سره خبريال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلويزون ته به مې وليږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي تری تم به شو؛ په هغه تلويزون کې ددې ځای چارواکو لوی لاس ؤ. د هر ريفورټ په نه نشرولو سره به يې پيسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پيسو پيداکولو لپاره يوه لاره بلل کيده. زما ريفورټ له ليږلو وروسته به ددې ځای مشر د تلويزون رئيس ته ټليفون وکړ هغه به خپلې اداري ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې وليږه خو نشر به نشو، بيا به دلته والي ماته پيغور راکاؤ، چې ودې ليد زما زور، ستا مشر مې لا اخيستی ته خو يې وړوکی بچونی يې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صيب! دوه اونۍ مخکې د ميلمستيا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملګري يې غوښتي ؤ، پسونه يې حلال کړي ؤ ويل يې: ژورنالستانو ته مې ميلمستيا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د ميلمستيا په نشه کې خپل مسلك ترې هير شو، والي ته يې د هر اړخيزې مرستې ژمنه ورکړه؛ خو زه ورته په ميلمستون کې جګ شوم، ورته ومې ويل: والي صيب! کيدا شي، چې موږ د ميلسميتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښينو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وويل: له موږ د ټولنې يتميان ډېر اړين ؤ، چې هغه مو راغوښتي وای، يو ځای د ډوډۍ ورسره خوړلې وای، د هغوی درد دې اوريدلی وای، د يوه پلار په څير دې مينه او هيله ورکړې وايې؛ موږ خو له ميلمستيا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وويل:

وروره! وړانديز دې بد نه دی؛ خو يوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتيب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه ياست، د نړۍ څلورمه قوه ياست، زموږ او تاسې ته د يوه بل ملاتړ اړين دی، تاسې کولی شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې ياست، چې په ملاتړ به مو بريالی او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وګڼل شم.

ما ورته وويل:

والي صیب! موږ د کړنو د انعکاس لپاره بې طرفه کار کو، البته کـه تاسـې سـم کـار کړی وي، تیت کول یې زموږ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکـې وي هم زموږ مکلفیت دی، چې نشر یې کړو.

رڼا وویل:

ښه نور بیا مخکې څه وشول؟

خبریال زیاته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهیدم، چې خـبرې مـې پـه والي صیب ښې ونه لگیدې، زما د راوتو په وخت کې یې خپل سکرتر ته په سترگه اشـاره وکړه هغه له ماسره راووت، یو پاکت یې په لاس کې راته ونیو ویې ویل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکت نه وي.

ما پاکت ترې واخیست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونیو ویې ویل: ځه جیب کې یې کړه، کور کې یې خلاص کړه، خو زما اندیښنه نوره هم زیاته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکټ مې خلاص کړ، پـه زرگونـانو مـې سـترگې ولگیـدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وویل:

دا پـــــــه کومـــــــــــه خوښـــــــــــي کـــــــــــــې؟

ځواب یې راکړ: وروره! ستاسې پر موږ ډیر حقونه دي.

مـــا پیســـې بیرتـــه پـــه پاکـــټ کـــې کیښـــودې، ســـکرتر تـــه مـــې وویـــل: دا پیسې واخله موږ ته خپل ټلوییزون دومره معاش راکوي، چـې گـذاره مـو پـرې وشي، زه دانشم اخیستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پیسې وانه خیستې. ترې روان شوم، له شا یې غږ راوکړ، هیله ده هغه راپورونه، چـې د ولایـت بـدنامي پرې راځي نشر نه کړې!. ما ورته وخندل ځواب مې ورکړ،

د راپور ټاکنه خپله خبریال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه ،کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رڼا لاس تر زنې ورته نوره هم متوجه شوه، خبریال ته یې وویل:

ورور جانه! لسگونه کلونه ووتل، چې موږ خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بیـا یې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سوړ اسویلی وروسته یـې وویـل: ربـه تـه مـو مرسته وکړې له دعا وروسته یې خبریال ته د نور وضاحت وویل:

هغه څه، چې د دندې پرېښودو ته يې اړ کړی يې څه دي؟
خبريال : دوه ورځې وړاندې مې له ګمرک سره نږدې کورونو له خلکو واوريدل، چې د شپې ډېر داسې موټر له ګمرکه نا محصول تېرېږي، چې د همدغو چارواکو پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړېږي او پيسې يې والي صيب اخلي.
دې خبرې ډېر نارامه کړمه اړ شوم د لاسپيناوي په موخه څه اسناد راټول کړم، دوه شپې مې ورته رڼې کړې؛ نا محصول موټر مې وليدل، ومې درول دولايتې شورا غړي هم راسره و، ټول مو په خپلوسترګو وليدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کړ، چې ويل يې: موږ محصول ندی کړی دلته موږ ته ويل کيږي، چې له ګمرکه موږ ته يولک کمې راکوئ، موږ مو له ګمرکه تېروؤ.
رڼا وويل:
نوتاته ستونزه څه شی ده؟
خبريال: اوس والي صيب خبر شوی، چې ما د ګمرک په اړه سندونه راټول کړي او په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.
رڼا: ښه! نو؟
خبريال: اوس وايي، چې موږ پيسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وويل:
زه خپل مسلک ته توهين نه شم کولی، زه مې خپل ضمير نه شم خرڅولی، زه پيسې نه اخلم.
والي وويل:
سمه ده موږ ټينګار نه کوو، چې پيسې واخله؛ خو په دې ټينګار کوو، چې له دې راپوره تېر شه!.
ما ورته وخندل ومې ويل:
دلته د ملت له حق سره خيانت شوی، دلته بيت المال لوټ شوی، دلته د کونډې او يتيم حق ضايع شوی که زه چپ شم په ورځ د قيامت به د خلکو په وړاندې څه ځواب وايم زما له دې خبرې سره والي ټليفون پرې کړ
لږ وروسته دې والي سکرتر زنګ راته وکړ چې:
مسلې مه راته کوه، که ته زموږ ونه منې او زموږ په خلاف دا کار وکړې ډېره درنه به درته تمامه شي.

خبريال: د څه درنه؟
سکرتر: که د اولادونو په فکر کې یاست او خپل ژوند درته ارزښت لري؛ نو لـه دې خبرې تېر شه.
نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټلیفون پرې کـوم ، والي صـیب زنـګ وهي خو والي صیب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډېر سرزوري يـې لـه لاسـه د خاورو میلمانه شوي دي.
د دې خبرې په اوریدو د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، مخ يې بل طرف ته واړاؤ دسمال يې راوکیښ تر څو خپلې اوښکې پـاکې کـړي او خپـل دا ضـعف د خپلـې دروازې له ساتونکي، چې دې ته يې پرمیز د چایو پیاله ډکوله پټ کړي؛ خـو ونـه توانیده، سلګو واخیسته، اوښکې يې لکه باران پـه يـو بـل پسـې د ګریوانـه میلمـه کیدې، له ډنډ سترګو سره بیرته را تاو شوه، خبريال ته يې وويل:
ته اړ نه يې، چې دنده پريږدې.
خبريال: خو واړه بچیان لرم.
رڼا: ستا په بچیانو به هیڅ هم نه کیږي.
خبريال: نو له دې راپوره تېرېږو؟
رڼا: ولې زما له مرګه دې اوریدلي؟
خبريال: نه خدای ج دې نه کړي.
رڼا: څو، چې د رڼا په تن کې ساه وي، نو هیڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کیږي، ما د خدای نا ترسو د بیت مال غلو ته قسم کړی، چې د سیوري پـه ډول در پسې یم، که مې دربادې ثبوب پیداکړ، بیا به مو ژغـورل پـه خـدای وي ،پيسې او مقام مو نشي ژغورلی.
خبريال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټلیفون پرې شو.
رڼا پوه شوه، چې د خبريال کریډیټ ختم شو. د دفتر له ټلیفـون څخـه يـې ورتـه زنګ وکړ، خبريال ته يې وویل:
وروره! وبښه، چې هیڅ فکر مې نشو باید ما ستا په کریـډیټ دومـره اوږدې خـبرې درسره نه وای کړې؛ خو خیر زما سکرتر به کریډیټ درولیږي.

خبريال: کومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ايا زه دغه راپور درولیږم او دا ګواښ ومنم؟

رڼا: نه وروره! تا او ستا کوچني اولادونه کوم ګواښ ته نه شم ورکولی، زه خپله درځم او راپور جوړوم يوازې اسناد وساته.

خبريال: خورې ته ولې دا کارکوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لرې؟

رڼا: ورته وخندل، اولادونه نه لرم، لا يې وخت نده راغلی خو کورنۍ لرم.

خبريال: خو هغه به څنګه شي؟

رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دی، له کورنۍ هم راته مهم دی، زه له خپل ولس سره دومره مينه لرم، چې په وړاندې يې هر څه راته هيڅ دي.

دا کار زه د خپلې زيمواري له مخې کوم د غاړې خلاصيدو لپاره يې کوم، د خدای د رضا حاصلولو لپاره يې کوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره يې کوم او همدغه زما هيله ده، چې په پوره کيدو سره مې زړه سکون پيداکوي، ارامښت پرې احساسوم او په دې هم ډاډه يم، چې خدای مې نيت او اراده ګوري. هغه د زړونو مالک ده زما د هر حرکت په هدف پوهيږي، زما په هر رګ خبر دی هغه به مې ساتنه کوي.

خبريال: نور نو ستاسې راتګ ته اړتيا نشته، دا کار زه په خپله کوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي کړ، چې نور د هيڅ چا په کيسه کې نه يم، کورنۍ مې خدای ج لري، له هغه بل څوک قوي ساتونکی نشته. ستاسې له خبرو مې لوی درس واخيست، ساتندوی خدای ج دی روزي رسان هم خدای ج دی، د چا مرګ هيڅوک نشي رامخته کولی او نه يې څوک وروسته کولی شي.

رڼا : زه سبا له خيره درغلم، يوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.

خبريال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته يوه مېرمن يې له نارينه سره، چې هرڅه وشي، دومره توپير نه کوي، هغه ډېر ظالم دی، ټوپکسالار تېر شوی، اوس يې هم هغه د زړې واکمني خيال په ذهن کې دی، ډېر خلک يې وژلي، مرګ ورته يو عادي کار دی.

رڼا: د حسین رض خبره دې نه ده اوریدلې هغه وایې چې څومره دې چې د ظلـم په وړاندې وروسته توره راپورته کړه په هماغه اندازه به ډېرې قرباني ورکړې، نور نـه ناوخته کوو.

خبریال: خو!

تر څو یې چې جمله پیلوله، ټلیفون یې پرې شو.

سبا سهار خبریال په کور کې په چایو ته ناست ؤ، چې د رڼا زنګ یې موبایل په شرنګا راوست خبریال ټلیفون پورته کړ،

رڼا : وروره! زه په مخابراتو څلور لارې کې درته ولاړه یم، ته د هغه ګمرک اسـناد او کلیپونه راوړه؛ له والي سره مې د مرکې وخت واخیست، نور کارونه زه مخته بیایم.

خبریال چای پریښود په منډه، منډه د رڼا خوا تـه ورسـیده، مخکـې لـه دې چـې کلیفونه او اسناد ورکړي، خبریال ورته کړه:

خورې! دا کار ګواښونکی دی، ته یې مه کوه، دا کار زه کوم، زه اوس پښیمانه یم، چې تاته مې د دې پېښې شکایت وکړ. رڼا یې په خبره مسکې شوه ورته ویې ویل:

پوهېږم دا کار ګواښونکی دی؛ د والي تاریخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند یې تېر کړی دی، د لسګونو خونونو څښتن دی؛ خو له هغه هم زما څښتن ډېر ځواکمن دی هغه د لوی قدرت خاوند دی هغه تر ټولو ښه ساتونکی دی.

ماته یې هیڅ پروانشته، چې هغه زما په وړاندې څه کوي او یا څه نه کوي.

خبریال : ولې زه؟

رڼا : زه ستا مېرمن او بچیان سرتور نه شم لیدی، هغوی خوار او زار نه شـم لیـدی، که خدای مه کړه تاته کوم زیان ورسېږي زه به ځان ونه شم ښنلی تل به مـې خپـل ضمیر ملامته وي، چې ولې مې داسې وکړل او نه زه له ملامته ضمیر سره ژوند کولی شم، زه له دې کارونو سره بلده یم، ته یوازې دعا کوه چې د ظلم په وړاندې بریالي شو، فساد ورک کړو خپل هېواد د تعدل خواته بوځو.

هېواد مو د ټولنیز عدالت یوه بېلګه جوړه کړو، هیڅوک د چا حـق ونـه خـوري او هیڅوک پر چا د ظلم کولو جرئت ونه لري.

رڼا ساعت ته وکتل بیا یې خبریال ته وویل:

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلم، د خلکو نظرونه هم غواړم واخلم؛ ستا کلیپونه هم تیار دي، نو والي به یوازې خدای رانه خلاصوي.
رڼا له خبریال نوره خدای پاماني واخیسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل:
زه رڼا خبریاله یم، والي سره غواړم د افغان ټلویزون لپاره یوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئیس ته مې سهار زنګ وکړ هغه وویل:
موږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.
سکرتر : تاسې هماغه خبریاله یاست، چې نوم یې د هر چا په ژبه دی.
رڼا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلک رڼا راته وایي.
سکرتر په منډه لاړ والي ته یې وویل:
والي صیب! یوه سرتمبه خبریاله راروانه ده، رڼا نومېږي، بس په چا یې سترګې نه ډکېږي، ډېر پام دې وي، چې په احتیاط خبرې ورسره وکړې. والي : هغه خبریاله خو نه ده، چې یوه وخت برمته شوې وه؟
سکرتر : په ځان هغه ده.
والي : اجازه ورکړه چې راشي وبه ګورو، چې څه وایي؟ وبه وینو چې رڼا څه ډول بلېږي که سمه نه بلیده، نو خاموشه به یې کړو، کله چې رڼا د خوب الوتو سبب کیږي نو خاموشه کول یې اړین کیږي همداسې نه ده سکتره؟
سکتر یې په خبره وخندل د هو په دود یې د والي د خبرې په غبرګون کې سر وخوځاؤ.
رڼا راغله؛ د والي مخکې د یوه غره غوندې همت سره کنېاسته، له روغبړ نه وروسته یې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.
والي هم تیاری وښوده، سوال او ځواب پیل شو.
رڼا : والي صیب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنګه روانه ده؟
والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پدیده له منځه یوسو.
رڼا: د ګمرک عایدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فیصده کم شوي دي کولی شئ لامل یې راته ووایئ؟

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زموږ عايدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.
رڼا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟
والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به يې درکړو.
رڼا: والي صيب! موږ د سيمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وايي: چې د شپې له مخې بې محصوله بار لرونکي موټر تېريږي، پيسې يې شخصي جيبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ويل غواړئ.
والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانيستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي يې دروغ او رېښتيا سره يوځای کوي او د پيتاوي مجلسونه جوړوي.
رڼا: والي صيب! خو موږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتيا تېرېږي.
والي: هيڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبريال اوازه خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له موږ څه پيسې وشکوي، هغه له موږه ناروا غوښتنې وکړې، مـوږ يـې غوښتنې ونه منلې بيا يې د اسنادو اوازه په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښيمانه دی، زه په زغرده وايم، چې که چا زما په اړه اسـناد پيـدا کـړل خپـاره دې کړي.
رڼا: سمه ده، مننه والي صيب! ستاسې ډېر قيمتي وخت مو ونيو.
والي: هر کله راشئ!
رڼا څه چې غوښتل هغه يې ترلاسه کړل، نوره يې خدای پامـاني واخيسـته پـه لاره کې سکرتر ورسره د سيوري په ډول روان ؤ د رڼا ورته پام شو هغه ته يې وويل:
ورور جانه! تاسې تکليف مه کوئ، موږ لاره ليدلې.
سکرتر :هيله کوم والي صيب وويل:
دوی تر درازې بدرگه کړئ تر دروازې ورسيدل، سکرتر رڼا ته سپين پاکټ ونيو.
رڼا په حيراني سره په پاکټ کې سترگې ونيوې، بيا يې سکرتر ته وويل:
دا څه دي؟
سکرتر : ستاسې د موټر تيل او ميلمستيا، والي صيب! وويل: دوی ډوډۍ ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

رڼا ورته وخندل:
تاسې له کوم تخصیص څخه دا پسې موږ ته راکوئ؟
سکرتر: رڼاجانې! ولایت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.
رڼا: نه وروره! موږ ددې پیسو حقدار نه یو او نه راته دا پیسې مناسبې ښکاري؛ ځکه ماته له دې پیسو د یتیمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.
رڼا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځیده، په لاره کې یې خپل خبریال ته ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:
تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبریال دلته رالېږو، همدانن باید کابل ته راشې، چې کومه ستونزه درته پیدا نشي.
نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قیچي کوم چې هواته پرې د الوت هوډ لري. نن یې هغه غښتلې متې ورته پرې کوم، چې د بیت المال په انرژي ځواکمنې شوې دي.
ماښام شو رڼا د خبریالي په اصولو پوره ریپوټ جوړ او نشر-ته چمتو کړ، خپل ټلویزون او هغه پروډکشن ته یې هم واستاوه، چې له هغه نه ټولو رسنیو اخیستلی شوای.
ماښام اوو بجې په ټولو رسنیو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننګرهار والي د ګمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پیسې یې په خپل جیب کې اچوي. په ریپوټ کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ویل یې: له موږ نه دلته د ګمرک په نسبت کمې پیسې اخلي او په تېرېدو کې د والي کسان راسره مرسته کوي.
اته بجې شوې، بېړنی خبر د تلویزونونو پر مخ وښودل شو: د ننګرهاروالي دنده د فساد د تور له امله وځنډېده.
خبره د هر کور کیسه شوه، د فسبوک د لیکنو سرلیک شوه او په دې برخه کې د رڼا ستاینه پېل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره یې رڼا ته زنګ وکړ هغې ته یې وویل:
اغلې رڼا!

ته څه غواړې، چې ثابت یې کړې؟
رڼا: مطلب؟
تاسې د یوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ایا ددې په پایلو پوهېږې؟
رڼا : هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي یا کوم اقدام کوي زه یې پروا نه لرم، د هغه لویه خبره به زما د قتل پرېکړه وي او زه له مرگه نه ډارېږم.
شاپور: نو ولې داسې لیونتوبونه کوې؟
رڼا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبریالۍ خنډ به نه گرځې.
شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ یم، د ټول رسنیز دفتر مسولیت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر اندیښنه راسره ده.
رڼا: ته مسؤل نه یې، چې زما د ژوند او مرگ په اړه اندیښنه وکړې او نه ورته اړتیا شته.
شاپور : اړتیا شته.
رڼا: څه اړتیا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پیدا شي او ستا رسنیز دفتر به له سکوته وژغوري.
شاپور: خبره د رسنیز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.
رڼا: مطلب؟
شاپور په تته ژبه وویل:
زه له تا پرته ژوند نشم کولی.
رڼا: ماته دې په دماغو کې څه فرق ښکاري،بې مسولیته خبرې زما نه خوښېږي ، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وایې خو هیله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.
نور یې ټلیفون پرې کړ:
سبا سهار رڼا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې یې دتگ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ویې ویل:

لورې! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتیا دې هم له یاده وتلې. رڼا مسکۍ شوه، د مور په لور یې ورمنډه کړه هغه یې په غېږه کې ونېوه، بیا یې ورته وویل: خوږې مورجانې ته ریښتیا وایې دومره مصروفه شوې یم، چې ستا روغتیا هم رانه هېره شوې. نن خو فکر کوم ستا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونه خلاصوم بیرته راځم او تا روغتون ته وړم.

رڼا ته بیرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بیړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ له لږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځیر ځیر په خپله ښیښه کې ګوري.

رڼا ورته وویل:

وروره! څه خبره ده، چې په ښیښه کې ګورې؟

موټروان : یو موټر مو تعقیبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼا هم شاته وکتل ویې لیدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترګې نه باسي، په دوی کې یې سترګې ټومبلې دي.

رڼا خپل موټروان ته وویل:

موټر څنګ ته کړه ګوښه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقیب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر ګوښه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقیبونکی موټر په بیړه له دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې اندیښمن شوی، موټر دوی نه تعقیبوي، لنډ مهال یو موټر سایکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سایکل نه ښکته شو، ځان یې داسې ښوده، چې ګواکې موټر سایکل یې خرابي پیدا کړې. رڼا درمل واخیستل؛ خو د پیسو بکسه هم کور ترې پاتې وه نو اړه شوه موټروان ته یې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پیسې ترې واخلي او درملتون وال ته یې ورکړي. په همدې وخت کې د موټر سایکل وال د دوه کیلو ګرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سایکل کنباست په لنډو شېبو کې یې ځان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د یوه خطرناک برخلیک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقیبونکی موټر څه شو؟

موټروان : موږ هسې شک کاوو، موټر تېر شو داسې نښې نه وې، چې تـرې مالومـه کړو دوی موږ تعقیببوي.
رڼا : بس رب مو دې وساتي، کنه د ډېرو ارادې راته ښې نه دي. د رڼا دفتر نږدې ؤ، لس دقېقې لا نه وې تېرې شوې، چې رڼا خپل دفتر ته ورسېده. رڼا له مـوټر ښـکته شوه بم ونه چاوده؛ ځکه چې هغه يو ساعت ته تيار کړل شوی ؤ.
دفتر ته له ننوتو سره جوخته بېرته راستنه شوه موټروان ته يې وويل:
ما له مور سره ژمنه کړې وه، چې زه بېرته ژر راځم او تا روغتون ته د معاينـاتو لپـاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.
موټروان : خورې! زه به يې بوځم معاينات به ورته وکـړم او بيرتـه بـه يـې تـر کـوره ورسوم.
رڼا : ورورجانه! لوی کمک به وکړې مور جانه! روغتون ته بوځه او بېرته يې تر کوره ورسوه. موټروان لاړه او رڼا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.
 د جلسې خونې ته ننه وته، جلسه يې پيل کړه.
موټروان د رڼا کور ته ورسېده، د هغې مور يوه خور او کوچنی ورور يې راواخيسـته د روغتون په لوري روان شول.
روغتون هم د رڼا ددفتر سره په يوکيلو متري کې ځای درلوده. د رڼا د جلسـې نـيم ساعت لانه ؤ وتلی، چې يو لوی درز يې تر غوږو شو. دفتر يې ولړزيده،ښيښې يـې ماتې شوې، ټول وارخطا شول د هر يوه سترګې له ويرې راووتې.
رڼا وويل:
خدايه خير! ډېره لويه چاودنه وشوه، بيا به ځومره کورونه وران شوی وي، ځـومره ماشومان به يتيمان شوي وي او څومره کورونه به د وير په ټغر کينول شوي وي؟
ژر يې ټليفون راواخيست، د سيمې اړونده خبريال ته يې زنـګ وواهـه ورتـه ويـې ويل: هله څلورم سړک کې چاودنه وشوه، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.
هغه وويل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت نـاروغ يـم، د سـيروم لانـدې يـم خـوراک راباندې بده اغيزه کړې ، وضعيت مې ډېر خراب دی.
رڼا ټليفون پرې کړ، پريکړه يې وکړه، چې پخپله د پېښې ځای ته لاړه شي او راپـور جوړ کړي. کمره او کتابچه راواخيسته په بيړه له دفتره ووته، له لنډ مزل وروسته دې

پیښې ځای ته ورسېده. کمره یې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ویې لېدل، چې پولیسو له زیانمن ځایه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجاز نه ورکوي. پولیسو د رڼا د تګ مخنیوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پېښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپیان هم زګیروي کوي. رڼا تصویر اخیستنه پیل کړه، ټول سوچ یې د کمرې سکرین ته ؤ، چې تصویر اخیستنه خرابه رانشي، ګام په ګام مخته تله، د کمرې پر مخ یې د تمې خلاف یوه تصویر راغی د کورنۍ د غړي تصویر، دخپل ماشوم ورور تصویر، د خور د نازولي وړوکي ګلاب تصویر، هغه مخ یې په وینو لړلی ولېده چې رڼا معمولي ګرد ته هم نه پریښود حیرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر یې وکړ لکه، چې خوب ګوري، ژر یې کمره له مخې لرې کړه ویې ویل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هیڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خیال د خپل ګلالي ورور جسد یې په وینو لړلی ولېده، لږ مخکې یې نظر پریوت، د هغې د ځګر ټوټه تر ټولو قیمتی نعمت او پرې ګرانه مورکۍ یې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان یې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندې وینې او ګردونه پراته وو، بل خواته یې وکتل ځواني مرګ موټروان یې ولېد، چې جسد یې نالی ته لویدلی دی، بله خور یې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده.

سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اره شي د قیر شوي سړک په سر رنګه شوه؛ سر یې په ډېر شدت سره د سړک په سر یوې رالوېدلې تېږې سره ولګېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندې د مرمۍ له وېشتلو کمه نه وه، د شاک سره یوځای کوما ته هم لاړه. پولیسو ټپیان پورته کول، یو له هغو پولیسو متوجه شو، چې د رڼا ټلیفون ته زنګ راځي؛ پولیس ټلیفون راواخیست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې یې؟ له څه وخته ټلیفون درته کوم اخر ټلیفون ته خو ځواب وایه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې اندیښنه شوه.

پولیس وویل:

وروره! د دې ټلیفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېږم د رڼا خپل یم.

پولیس: ورورہ! دغه مېرمن کوما کې ده، له سره یې وینې ځي په چاودنه کې سخته ټپي شوې، په بیړه ځان ورته راورسوئ.

له شاپور نه ټلیفون ولوېد، ژر یې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه کوله کنه شاپور یې له هغه ګېره هم کار اخیسته.

لنډمهال دېښې ساحې ته په داسې حالت کې ورسېده چې رڼا، نور ټپیان او مړي پولیسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پېښې په ځای کې ښکته شو؛ د رڼا په موبایل یې سترګې ولګېدې زنګونه ورته راروان وو. شاپور ټلیفون راواخېست اوکې یې کړ، غږ یې واورېده: رڼا خورې! دا درز دڅه شي وو، ژر احوال راکړه مور، خور او وړوکی ورور مې ستا په موټر کې روغتون ته لاړل، ټلیفون یې کار نه کوي، سخته په اندېښنه یم.

په دې وخت کې شاپور د رڼا په موټر سترګې ولګېدې، چې تیکه، تیکه پروت دی. نور هم وارخطا شو، فکر یې وکړ لکه، چې د رڼا په کور انسان خوړونکي سیلاب راغلی، په چاودنه کې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي.

هغه له زنګه پوه شو، چې د رڼا په کور کې پاتې خور زنګ وهلی دی، هغې ته یې وویل:

خورې! زه شاپوریم، رڼا په جلسه کې ده هغه لږ مصروفه ده. ته اندیښنه مه کوه، چې خلاصه شي خپله زنګ درته کوي.

د رڼاخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟

شاپور: حکومت چاودیدونکېو توکو ته چاودنه ورکړه، کومه د اندیښنې وړ خبره نده.

شاپور له هغې سره خبرې پرې کړې، د روغتون په لوري روان شو.

په لاره کې یې د دفتر اداري مسؤل ته ټلیفون وکړ، هغه ته یې وویل:

مدیر صیب! چاودنه شوې، رڼا سخته ټپي ده، ژر مالومات راکړئ، هغه چېرې تله؟ نور څوک ورسره وو؟

ځواب یې ترلاسه کړ: رڼا خو د چاودنې په وخت کې زموږ سره وه.

هلته د ریپوټ جوړولو لپاره تللې وه.

شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

مدیر: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته یې د معایناتو لپاره یوسي.

شاپور: بس نو رڼا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خـور او ورور هـم پکـې لـه منځـه تللي، زه اوس روغتون ته روان یم گورم یې، چې څه شوي دي؟

مدیر: رئیس صیب! نه پوهېږم، خو زه هم اندیښمن شوم، هیله کوم چې مالومـات دې تر لاسه کړل ماته هم احول راکړئ.

شاپور: سمه ده نور یې ټلیفون پرې کړ.

د هېواد د ټولو رسنیو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنـه شـوې او د هېـواد مشهوره خبریاله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو یې حالت نازک ښودلی.

شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډیو دا خبر واورېده، موټر یې نور هم تېز کـړ، څو ژر روغتون ته ورسېږي او د رڼا حالت له نږدې وگوري.

گوښه شوي والي هم د رڼا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېـدو وروسـته یـې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره یې وویل:

ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډبرې سره سر وهل دي.

دعا کوه، چې له کوما راونه وځې، راساً هغې دنیا ته لاړه شې؛ که روغه شې دوباره به بیا د مرگ لپاره دومره ستونزې وگالې، چې باور به یې هم نه شې کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لرې.

شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بریک یې د نیم کیلومتر لرې خلکو پام ځان پسې را واړووو.

ژر له موټره ښکته شو؛ بیړنۍ خونې ته یې ځان ورساوو، په رڼا یې سترگې ولگېدې، گړگوتي ویښتان یې پرسپین سپوږمیز مخ راپراته وو، د وینو لیکـې یـې هـم لکـه د گلاب وچې شوې پاڼې، پرمخ سریښ وې. غټې تورې اغېزناکې سترگې یې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه یې اخیسته. شاپور یې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترگې یې بـې واکه له اوښکو ډکې شوې، په غبرگو لاسونو یې مخ وموښه راتوېدونکې اوښکو یې به غومبرو لارې وکړې.

په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه :

ستاسې مشر چيرې کښيني؟ هغې د گوتې په اشاره د روغتون د رئيس خونې ته د هغه پام راواړاؤ. شاپور په منډه ورغی،

د روغتون رئيس ته يې وويل:

رئيس صيب! رڼا وژغورئ، دپيسو کيسه کې مه اوسئ، د رڼا د وجود، د تول په اندازه هم روپۍ درکوم.

رئيس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وويل:

دلته کښېنه، رڼا دومره دربانديې گرانه ده؟

شاپور: هو

رئيس: څه دې کيږي، مېرمن دې ده؟

شاپور: نه!

رئيس: نو څه دې ده؟

شاپور: زما د دفتر رئيسه ده.

رئيس: وروره! مه خفه کيږه، رڼا د پښې ټپي نه ده، يوه قوي ضربه يې په سر خوړلې فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللې ده.

هيله لرو، چې ژرجوړه شي، موږ تر خپل وسه کوښښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پايله دې الله ج په لاس کې ده.

شاپور : رئيس صيب! که يې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتيا وي، په ما زړه مه سوزوئ. ***اقتصادي حالت مې ښه دی***

رئيس :زموږ امکانات او وسايل او مجرب ډاکتران په داخل دهېواد کې بل ځای نشته.

ته مه خفه کيږه! موږ خپل ټول وسايل په کار اچوو.

د پښې له ځايه څو مړي هم راوړول شوي، موږ په مړستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ

شاپور : شايد زموږ کسان پکې وي، زه ورځم، چې ويې گورم؛ شاپور په منډه، منډه لاړ او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترگې يې د رڼا په موټروان ولگيدې وروسته يې د رڼا مور هم وپيژانده، ټول لکه په ارام خوب ويده پراته وو. د ټپونو نښانې يې پر بدن ښکاريدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر يې د رڼاله ټليفون نه د

هغې خور ته زنګ وواهه چا چې يو ساعت مخکې زنګ کړی ؤ؛ خو له هغـه لـوري يې غږ واوريده، خورې ته له تيرې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نـه کـړه، چې له چاودنې وروسته به په مورږ څه تېريـږي؟ مـور، خـور او ورور مـې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنګ وکړ؛ خو ټليفون به دې خاموش راته.

شاپور : خورې! زه رڼا نه يمه، رڼا نن ډېره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شـاپور ته يې په ژړغوني اواز وويل:

زه پوهېږم چې زما خور دومره بې مسؤليته نده، هغې هيڅکله هم له مورږ سره داسې ندي کړي، کله به چې ښار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به يې زمـورږ احـوال اخيسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ مورږ ته ووايه رڼا؛ خـو زمـورږ د کور ډيوه ده، که په هغې باندې څه وشي مورږ ټول په تياره کې پاتې کېږو.

شاپور : خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته بې ځايـه انديښـنه مـه کـوه يوازې دومره راته ووايه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؟

د رڼا خور : خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور : خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځايه انديښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور : مورږ درځو انشاالله په نيم ساعت کې در رسيږو، نور يې ټليفون پرې کړ.

شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان يې خپل کور ته ولیږداؤه، په بل امبولانس کې يې د رڼا د مور، خور او کوچنې ورور تابوتونه کيښودل.

خپل موټر يې ترې مخکې کړ، امبولانس يې تر شا حرکت وکړ، کـور تـه پـه نـږدې کيدو د شاپور زړه درزا زياتېدله او ددې توان يې له لاسه ورکاؤه، چـې هغـه د رڼـا پيغلوټې خور ته څه ډول درې جنازې ور وړي. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره يې ويل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکيا ؤ. اوس رڼا وګوره، چې په کوما کې ده او دلته يې دغـه خـور وګـوره، چې په يوازې به د کور د دريو غړو دې له لاسه ورکولو غم ووينې .

ډېر ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

د رڼا کورته يې دواړه موټره ودرول، د رڼا خور او څو خواخوږې ګاونډیانې لا له مخه په دروازه کې دوی ته منتظرې ولاړې وې؛ خو په خوب او خيال کې يې هم نه راتلل، چې نن به د دریو جنازو کوربانه وي.
خلک راټول شول، درې واړه جنازې يې راښکته کړې.
دې رڼا خورحليمه څو لحظې لکه بې روحه کالبوت سکوت ولاړه وه د خبرو ځواک يې نه درلود ژبې يې کار پريښود جنازې يې په غړيدلو سترګو ليدې خو لکه خوبوړی انسان چې څه په خوب ګوري خو دې څه کولو توان نه لري ، يوازې دې پيښې ننداره يې کوله،ښه شيبه وروسته، کله چې په هوش راغله نو په ريښتوني ډول يې درک کړه چې په سر يې خاورې بايد شوې دي،ټوله کورنۍ يې له لاسه ورکړې ده کوڅه يې چيغو په سر واخيسته. ، چا يې دې ساندو تاب نه درلوده، هر يوه اوريدونکي به ځان ګوښه کاوه او له جيب نه په راباسلي دوسمال به بې اوښکې پاکولې ،درې واړه جنازې په يوه خونه کې قطار کيښودل شوې،دې وير او ماتم ټغر وغوړول شو ،بلاخره
شپه شوه دې رڼا خور دې ژړا او کوکو دلاسه خوا اوشا ګاونډيانو خوب ونه کړ، کومو مېرمنو به، چې ددې بدې ورځې او چيغې اوريدې هغوی به هم په خپلو کورونو کې په ژړا ورسره بدرګه کولې تر دې چې د حليمې غاړې کيناستې،اوښکې يې په سترګو کې وچې شوې ،نور يې له ژړا سره اوښکو ملتيا نه کوله ،او نه يې اواز تر څو مترو لرې خلکو اوريده.

⁾⁾⁾⁾⁾⁾⁾⁾⁾⁾⁾⁾⁾⁾

ټول خلک خبر ؤ، چې رڼا کوما کې ده يوازې حليمه له دې رازه ناخبره وه
سهار وختي شاپور د خيرات له غوښو او وريجو سره يو ځای راورسېيده ،له خپل موټره ښکته شو، د رڼا خور ته يې وويل:
هر څه مو، چې نور په کاريدل د رڼا ټليفون له ما سره دی، په هغه شميره زنګ راته کوئ.
خيرات پوخ شو، خورا ډير خلک جنازې ته راغلي ؤ خو چا څکه ونه کړه ځکه چې غم دومره دروند ؤ چې د هر چا اشتها يې له منځه وړې وه . بلاخره هغه وخت هم

راورسیده چې درې جنازې باید هدیرې ته ویوړل شي د رڼا دمور جنازه شاپور پورته کړه په دې وخت کې، شاپور د رڼا خور له ګریوانه ونیوه ورته ویې ویل:
اوس به مې مور، خور او ورور د رڼا له لیدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ی، چې اخر ځل خو دوی وګوري ، د هغې له لیدو پرته تاسې داسې ظلم نشی کولی، ایا تاسې زړه سوی نه لري ،په مورې مو زړه نه سوزي له رڼا سره داسې ظلم مه کوئ چې پرته دې هغې له راتلو دوی خاورو ته وسپاری هغه به ډېر خفه شي هیڅ به یې ونشی زغملی په هغې مورجانه، خور او وروړمې ډېر ګران وو.
شاپور : خورې رڼا روغتون کې بستر ده.
حلیمه: خو یوازې یې دومره راولئ، چې د دوی مخ دې اخر ځل دپاره وګوري، بیا یې بیرته بوځئ.
شاپور وویل:
رڼا په کوما کې ده، هغه تګ او خبرې نشي کولی، کاشکې رڼا لیدل کولی شوی، که چین کې وایې هم رارسوله مې.
نور د رڼا د خور حلیمې چیغو او سپارښتنو ته چا غوږ ونه نیو؛ ځکه د جنازې د لمانځه وخت تېریده او خلک منتظر پاتې کیدل، جنازې روانې کړل شوې. کوڅه بیا چیغو په سر واخیسته هر چا د رڼا د خور د بې وسي، بې کسي او غمجنې ورځې درد احساس کاوه؛ بس له دوی سره به یې غم په سږو اسویلیو او اوښکو لمانځه نور یې څه نشو کولی
جنازې خښې کړل شوې، شاپور له هدیرې نه بیرته روغتون ته واپس شو؛ د رڼا د بستر په خوا کې کیناست، د هغې لاس یې په خپل لاس کې ونیو سر یې پرې کیښود، سلګو واخیست له سترګو یې د باران په څېر اوښکې توېدې، اوښکو لارې وکړې د رڼا په لاس څک، څک وڅڅېدې.
د شاپور اوښکې د رڼا لپاره لکه، په ویده چې د یخو څاڅکو باران وشي ټکان ورکړ. وخوځیده سترګې یې نیمه لوڅې کړې، ویې لیدل، چې چا یې لاس په لاس کې کلک نیولی او سر یې پرې ایښی، لږ مهال خو یې فکر وکړ، چې خوب وینې. خپل نیول شوي لاس ته یې حرکت ورکړ، د ځان خوا ته یې نږدې کړ. شاپور هم سر پورته کړ او له ډنډ سرو سترګو سره یې رڼا ته په حیراني وکتل. رڼا له ځان سره وویل:

دا څه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چیرې یم، هغه زما لاس ولې نیولی؟ په دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژړغونی غږ پرې وکړ: رڼا!
ته په هوش راغلې؟ ته اوس ښه یې؟
رڼا وویل:
شاپوره! ته ولې ژاړې خیرت خو دی؟ زه دلته څنګه راغلې یم، زه چا راوستلې یم؟
له دې خبرو سره رڼا بیرته بې هوښه شوه د شاپور غوړېدلې هیلې لکه تږی ګلاب، بیا مړاوی شوې د رڼا د کټ په زی یې سرکیښود، خورا غمجن شو زړه یې درد وکړ، د اوښکو په تویولو یې د زړه د درد د سپکولو هڅه کوله.
په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسیده، ویې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ایښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودریده، بې واکه یې چغې کړې رڼا ګلې! تا خو موږ یوازې غمو ته نه پریښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تیز شمال په مقابل کې هم دریدې،
اوس دې ولې یوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پریښودم؟
راپورته شه خورې! یوازی هیله مو ته پاتې یې راپاڅه، غیږ کې مې ونیسه زړه مې سل ځای ټپي شوی ګوندې ورغول شي، هیڅوک مې نشته چې غیږ ورکړم، خپلې اوښکې ورته تویې کړم، د تسلي لپاره یې په اوږه سر کیږدم اوهغه ماته تسلي راکړي.
خورجانې!
که ته زما بد حالت په خوب کې هم وینې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غږ نه کوې خورې!؟ ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشوم ورور مې له تورو خاورو لاندې دي.
ته خبره یې کنه!؟
له دې اوږدوساندو وروسته یې شاپور ته مخ ورواړاو، هغه ته یې وویل:
خور مې جوړیږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندې یوازې نه پریږدي، کنه شاپوره ورور!؟
شاپور : ته مه خفه کیږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پیښې یې له منځه نشي وړلی ،هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم ،فساد او بې انصافي جرړې ورک کوي بیا له نړۍ سره خدای پاماني کوي، تر اوسه یې ډیرې هیلې پاتې دي.

حلیمه:

شاپوره وروره! زه دې ډېره احسان منده یم، زه به ستاسې دغه ښیګڼه هیره نه کـړم، چې په دې بد حالت کې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خیرات او ټول مراسم دې زمونږ د کور د یوه غړي په ډول ادا کړل.

زه ژمنه کوم، چې که زما وس ورسي او ستا کوم شي ته اړتیاوي، که مې سر هم پکې لاړ شي نه یې دریغوم.

شاپور : ته مې لکه خور داسې یې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي کولی؟

بیا یې د رڼا لور ته وکتل لاسونه یې پورته کړل، دعا یې وکړه: اوس دې رڼا خـدای ج ښه کړي، هغه تېر مړي مو ښبلي، صبر مو دی پرې.

حلیمه :

که زه یوه خبره وکړم خفه کیږې خو نه

شاپور نه ولې ؟

حلیمه :زه اوس د رڼا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې راننه وتم نو تاسې د هغې د کټ په ژۍ سر ایښی ؤ د هغې لاس مو په خپل لاس کې نیولی ؤ ، نو ایا ستاسې تر منځ خو داسې اړیکې نشته چې زه یې په راز نه یم خبره؟

شاپور : نه، رڼا د اړیکو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حلیمه: او ته؟

خورې! اوس ددې خبرو وخت نه دی، دعا وکړه چې رڼا خدای ښه کړي، زه رڼا ته ډېر درناوی لرم، ماته یوازنۍ کس مالوم شوه، چې له ظاهره یې باطن ډېر ښکلی ده. دې هغې ډیر لحاظ راباندې ګران ده.

په دې وخت کې شاپور د رڼا مخ ته ځیر شو، د هغې سر جټکه وخوړه، سترګې یـې نیمه پرانیستلې، غږ یې وکړ شاپوره!؟

ته دلته څه کوې وروسته یې خپله خور ولیده، هغـې تـه یـې مـخ وراړاؤ حلیمـې خورې! دا څه وینم؟

شاپور ژر ډاکترانو ته غږ کړ ورته ویې ویل: ژر راشئ، رڼا په خبرو راغله.

حلیمه په رڼا ورټیټه شوه په داسې حال کې، چې سلګیو نیولې وه، رڼا یې په یوه او بل لوري مخ ښکل کړه بیا یې ورته وویل:

شاپور خو ګرم نده لږ مخکې یې وویل:

رنا نه مري، هغه ډېر ارمانونه لري، لومړی هغه بشپړوي بیا لـه دې نـړۍ ستـرګې پټوي، رنا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپیریال سره اړیکـه نیمګـړې وه، خبرو ته یې کم ځواب ویل. هڅه یې وکړه په خپل بستر کې راجګه شـي؛ خـو ونـه توانیده، هر لورته یې په حیراني سره کتل، فکر یې پـه دې مشـغول ؤ، چـې ولـې داسې شوې؟ مغزو یې بشپړ کار نه کاؤ.

خپل معالج متخصص ډاکتر یې راغی دې رنا حالت یې ارزیابي کړ، ویې ویل:

رنا اوس له خطره وتلې ده، په یو ساعت کې یې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې اندیښنه مه کوئ، څه درمل یې ورکړه او نورلاړ.

ساعت تېر شو، رنا عادي حالت ته راغله، یادښت یې هم نورمال شو.

په خپله خور حلیمه کې یې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل:

مورجانه، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما لیـدو تـه مـو انتظار ونه ویست؟ دومره سزا مو د کومې ګنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مـخ د یو ځل لیدو موقع خو به مو راکړې وه؟

غتې، غټې اوښکې یې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په ګرېوان کې لویـدې، حلیمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړي؛ خو د رنا خـبرې دومره غمجنې وې، چې ځان یې تم نشو کړای، سلګو واخیسته خپلې خور تـه یـې غېږ ورکړه په ژړا ژړا کې یې ګیلې ورته پیل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هیله مو پرې شوه، دا لوی غم مـې ستا په نشتون کې وزغامه.

د جنازې اخیستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زارۍ وکړې،چې خورجـانې تـه دې دلیـــــــدو موقـــــــــــع وکــــــــــړئ:

خورجانه! مې راولئ، دهغې له لیدو پرته یې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوریـده، راته ویل یې، چې هغه په کوما کې ده.

رنا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم ګاللی ،پـه ډېـر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکیناسته خپله خـور یـې غېـږې تـه نـږدې کـړه، اوښکې یې پرې پاکې کړې، بیا یې ورته وویل:

خورجانې! ته مه خفه کېږه، یوه ورځ نه یوه ورځ خو باید مړه شو؛ ځکه چې له خدای ج پرته هر ساه کښ باید دمرګ څکه وکړي.

د مور، خور او ورور په یوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندی؛ خو موږ بله چاره نه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.

زموږ د کورنۍ د دریو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سینه کې یو درد زیات دی او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور ولیده.

شاپور: هغه څنګه ؟

د والي د فساد په تور د لرې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره موږ یو تور موټر تعقیبولو؛ موږ یوې ګوښې ته ودریدو، هغه تېر شو، خو زموږ د دریدو په وخت کې دوی زموږ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځای پر ځای کړی وو. زه په دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجانې روغتون ته د وړلو لپاره ولیږه، دوی یې چې راخیستي د بم د چاودنې وخت پوره شوی، ما درز واوریده خورا لوی غږ یې درلوده. د سیمې خبریال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپاره هلته لاړم، د تصویر اخیستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنی ورور مې مخې ته مړ پروت دی او زه یې تصویر اخلم وروسته مې د مور، ورپسې د خور او موټروان جسدونه ولیدل، چې تیت او فرق پراته و.

نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سړک سره په ډېر شدت سره ولګیده .

ځکه بې هوښه شوې وم.

کنه زه په پېښه کې نه وم، خوکاش چې وای .

اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوریږم، چې څرنګه زما له امله مې مور، خور او ورور له خاورو لاندې شول.

کاش کې زه مړه وای، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه وای جوړه شوې.

شاپور:

رڼا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدير کې ليکل شوي وو، هغــوی خو ستا موټر ته بم ايښی ؤ، ته يې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغـورلې پـه دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.

مورجانه، خور او ورور مې شهيدان دي؛ ځکه بې ګناه مړه شول، لـه شـهادته لـوی مرګ بل څه کيدای شي.

رڼا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته يې لاس ويوړ، ويې ويـل: د سر د شـا برخـه مـې سخت درد کوي. شاپور وويل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ويل، چې اته ټکه مو ګنډلی، خو ته مه انديښمنه کيږه، ژر ښه کيږې.

رڼا سوړ اسويلی وکيښ ويې ويل: ما خو چې د چا لپـاره انديښـنه کولـه هغـه خـو خدای درې واړه رانه واخيستل، اوس به د څه انديښنه وکړم،

په دې وخت کې ډاکتر راغی، رڼا ته يې وويل:

لورجانې! ته اوس ښه يې؛ خو يوه ورځ بايد نوره هم له موږ سره احتياطاً واوسې.

رڼا : ډاکتر صيب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس يوازې يوه خـور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړين دی، که څه ستونزه وه بيا هم راتلی شو.

ډاکتر :

زه مو هم ستونزه اوس ډېره جدی نه ګڼم، ځـه چـې دا ډول سـتونزه لـرې بيـا مـو رخصتوم، که کومه خبره پيدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه وليکله دوی ته يې ورکړه.

شاپور : تاسې دتګ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااخلم.

شاپور لاړه ټول حسابونه يې خلاص کړل درمل يې راواخيستل او بيرته دوی ته راغی :

شـــــاپور: کــــــه چمتــــــو ياســـــت، نـــــو ځـــــو.

رڼا : هغه دې روغتون لګښتونه خو بايد ورکړو

شاپور : هغه مې خلاص کړل، انديښنه مه کوئ.

رڼا : شاپوره! ښه دې وکړل، له موږ سره پيسې هم نه وې، خو زما له معاشونو يې بيا ګرځوه، چې هير دې نه شي.

شاپور مسکی شو، بیا یې وویل: دومره ډېر لګښت نه دی، چې یاد کړل شي، ځو چې کور کې به خلك منتظر وي!.
د شاپور په موټر کې درې واړه کیناستل، له لنډ مزل وروسته د رڼا کورته ورسیدل؛ رڼا ښکته شوه خو، چې حلیمه ښکته کیده، شاپور غږ پرې وکړ : خورې! دا پیسې واخله د رڼا معاش دی، کور کې لګښتونو ته په کاریږي.
هغې پیسې ترې واخیستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو.
رڼا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کیناسته د تېر وخت یادونه یې ورته مخې ته راغلل، د حلیمې دې پاره یې له کوکو ډډه وکړه په چوپه خوله یې ډېر وژل، چې ښه سترې شوه بیرته راوته!.
په حلیمه یې سترګې ولګیدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رڼا د ژړا سره یوځای ژړل، هغه یې په غیږ کې ونیوله د ډاډ کیسې یې ورته پیل کړې.
ورته ویې ویل:
خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زموږ هېواد قربانیو ته اړتیا لري، شاید له دې نورې هم سختې ورځې ولرو موږ باید ځان ورته چمتو کړو.
هغه یې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه ، له زړه یې یو خدای ج خبر ؤ، د خپلې خور د نه خپګان لپاره یې د زړه درد پټ تېراؤه.
کله به چې ګوښه شوه پر مخ به یې لکه باران اوښکې راروانې وې تر هغو به جاري وې، چې ګریوان به یې ښه لوند شو.
رڼا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، په څلورمه ورځ یې حلیمه خور په څنګ کې کیناسته ورته ویې ویل:
خورې! یوه پوښتنه وکړم خفه کیږې خو نه؟
رڼا په حیرانې سره ورته وکتل ویې ویل:
نه ولې خفه شم؟
حلیمه: ایا شاپور واده کړی؟
رڼا : ولې یې پوښتنه کوې ایا ته خو واده نه ورسره کوې؟
هغه مسکی شوه ورته ویې ویل: نه هغه خو زما ورور ده ماته خور وایې.
رڼا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه ؟

حلیمې په تته ژبه وویل:
ایا تاته خو یې د کوژدې وړاندیز نه دی کړی؟
رڼا: ماته چې د کوژدې وړاندیز وکړي، خوله به یې پرې ماته کړم، زه چاته د دې جرئت نه ورکوم، چې داسې راته وواېي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.
حلیمه: خورې! ولې واده کول گناه ده؟
رڼا: نه
حلیمه: نو ولې ددې ټکي په وړاندې دومره حساسه یې؟
رڼا: له واده وړاندې زما لومړیتوبونه خورا زیات دي، د هېواد دغه ویجاړ حالت مې ډېره ځوروي، دلته هر اړخیزه گډوډۍ مې ډېره خفه کوي، کله چې په هېواد کې سم سمکی وگورم بیا به واده ته وخت ولرم کنه خدای ج خبر، چې واده وکړم. دوی لا خبرې کولې، چې رڼاته دې شاپور زنگ راغی ورته ویې ویل:
اغلې رڼا! یو شمیر ژورنالستان دې دفتر ته راغلي، غواړي غمرازي درسره وکړي فاتحه درته کوي او تر څنگ یې شاید د خبري کانفرانس له لارې ستاسې نظر هم واوري، که مو مناسبه بلله ورشئ.
رڼا : زه تگ ته چمتو یم په دفتر کې دې منتظر شي، ټلیفون یې پرې کړ، رڼا د دفتر په لور روانه شوه.
له رسیدو سره سم؛ اداري مدیر د جلسو په خونه کې ورته خبري ناسته ترتیب کړې وه، هم مسلکو خبریالانو لومړی ورته د مور، خور او کوچني ورور دعا وکړه او وروسته یې د خبري ناستې لپاره د خبرو هیله ترې وکړه.
رڼا د مایکونو مخې ته کیناسته خبرې یې پیل کړې، ویې ویل:
په لومړي سر کې غواړم له خپلو هم مسلکو ورونو او خویندو، همدارنگه د ټول هېواد له وگړو مننه وکړم، چې زموږ غم یې خپل غم وباله او غمشریکي یې راسره وکړه
له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سیوری؛ ځکه ویجاړ کړل شو چې موږ د حق پلوی کوو، څوک نه پرېږدو، چې بیت مال ولوټي او یا یې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

که د هېواد غله، لوټمار او فساد ګر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خپ کړي؛ خو دا خوب دې اوبو ته ووايي، تر څو چې زما په تن کې ساه ښکته او پورته کيږي او يا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي، زما هڅې به همدغسې روانې وي.

ددې هېواد د سمون، پرمختګ، د قانون حاکميت او ټولنيز عدالت لپاره مې مور، خور او ورور له لاسه ورکړل، زما سر دې هم ترې قربان شي.

زه وياړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم، دغه هېواد زموږ قرباني ته اړتيا لري، ترڅو يې راتلونکی نسل په خوښي، مينې، قانونمندي او ټولنيز عدالت کې ژوند وکړي.

زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی د زوال او خپل بريالی توب ګڼم، ما څوک په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هر راز قرباني ته چمتو يم.

ژورنالستانو يې خبرو ته څو وارې چکچکې وکړې.

د ځينو خو يې احساسات دومره راوپارول، چې له سترګو يې اوښکې روانې شوې.

رڼا وويل:

زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د يوه ښه انسان په توګه ورڅرګند کړم، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه يې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.

ناسته خلاصه شوه؛ رڼا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه، ګوري شاپور يې په دفتر کې سر په زنګنو ناست دی. رڼا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنګنو راپورته کړ، رڼا ته يې وويل:

وبښه! غير نورمال ناست وم، کورته نه ځې؟

رڼا : نه په کور کې مې زړه تنګيږي، له کار سره راحته يم؛ خو ته ولې داسې انديښمن يې خير خو دی؟

شاپور :

تا خو له ماسره ژمنه کړې وه، چې زه درسره مرسته کوم.

رڼا: دې څه مرسته؟

شاپور: ويلې دې ؤ، چې د مليحې په ستونزه کې درسره ولاړه يم.

رڼا: نو ولې په ما باور نه لرې؟
شاپور: لرم يې خو!.
رڼا: نو خو په کوم ځای کې ده؟
شاپور: نن يې ټليفون کړی ؤ؛ ويل يې چې په يوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کنه په محکمه کې عاريضه درباندې کوم.
رڼا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپګان څه دي؟
شاپور: ايا د هغو ثبوتونو په اوريدو سره بيا هم ستا خوښه ده، چې د يوې داسې نجلۍ سره واده وکړم، چې هغه واده يوازې دپيسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پاکو اړيکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.
رڼا يې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ويې ويل:
هسې ټوکه مې وکړه، موږ دلته يوځای نمک سره خوړلی، يو د بل همکار يو، د يوه مسلک غړي يو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پريږدم.
شاپور يې په خبره رېښکی او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې يې د رڼا له لوري پخوا نه وې اوريدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رڼا پام خپل اړخ ته راواړوي.
نو د رڼا سره سترګې په سترګو شو ورته ويې ويل:
اوس څه وکړو؛ زه خو ګنګس يم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د مليحې دوکه او پست فکري ته حيران يم څه وکړم؟
رڼا: د ژوند اړيکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفاوتي او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړيکه بيا دې ژوند ترپايه په مينه او وفادارۍ پالل کيږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه يم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بيا به هم په طلاق او جدايي تماميږي؛ ځکه بنياد يې په دوکه اينودل شوی، نو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.
شاپور: له تاسره يې د حل لار شته؟
رڼا: ته ولې وراخطا يې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پيدابه يې کړم، تاسره کړې ژمنه به تر سره کړم.
شاپور: اغلې رڼا! موږ کم وخت لرو، يوازې يوه اونۍ.

رڼا: له هغې بلا مه ډارېږه، چې په منځ کې یې یوه شپه وي، زه یو پلان ورته جوړوم، زه په دې ډاډه یم، چې مادیات پرست د ټینګې خلک نه دي، هغه د مادیاتو لپاره، له هرڅه تېرېږي.
بیا یې په شاپور کې سترګې ونیوې ورته ویې ویل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحه شته د شپې لخوا پرې کارکوم.
شاپور له چوکۍ پورته شو هیله مندې سترګې یې په رڼا کې ونیوې ورته ویې ویل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پایه به دې احسان مند یم، رڼا غوښتل ورته ووایي: ځه بابا دومره خبره مه غځوه، خو د ټلیفون شرنګهار یې فکر په بله کړ، شاپور هم ووت.
رڼا د ټلیفون د شین بټن په وهلو سره بلې وویل.
ځواب یې تر لاسه کړ ایا تاسې رڼا یاست!؟
رڼا : هو! رڼا یم او تاسو؟
ورته وویل شول: زه د خوست ښاروال یم نږدې درې میاشتې کیږي، چې په دنده مې کار پیل کړی.
رڼا : خوښه شوم ښاروال صیب! چې غږ مې دې واوریده، له رسنیو اورم، چې تاسې هلته بې ساري خدمتونه پیل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دریو میاشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو ترسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مینې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوریدلی، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مینې ثبوت ده. زه درباندې ویاړم
ښاروال:
خور جانې! دا خو ستاسې لورینه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېر پوروړی بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکه تر دې هم زموږ ویجاړ هېواد ډېر کار ته اړتیا لري.
اصلا خو رڼا خورې! ته دستایلو یې چې د هېواد دخدمت لپاره دې سر په تلي کې ایښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترګو خار دې ځان جوړ کړی، هر ګواښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه یې تسلیم شوې.

رڼا: مننه ښاروال صیب!
خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنګه، چې ته وایې تر اوسه خو نه یو، ښه مهرباني وکړئ! څنګه مو ټلیفون کړی وو؟
ښاروال:
رڼا جانې! بوخته به هم یې، یوازې یوه مسله مې درسره شریکوله، که وخت لرئ!.
رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صیب!
په خوست کې ستاسو خبریال څه نومیږي؟
رڼا: خلیل منصف. ولې؟
ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم، چې دغه خبریال به ستاسې د شبکې وي خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوریدل نو ډاډه شوم چې هغه له ستاسې سره کار کوي.
رڼا: څه ستونزه پېښه شوې؟
ښاروال:
تېره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته یې وویل: چې ډېر ښه کارونه مو پیل کړي. ما ورته وویل:
مننه وروره! خو ستاسې رسنۍ له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شئ، او له ماسره اړینه مرسته همدا ده.
په ځواب کې یې راته وویل:
زه مرسته کوم خو!.
ما ورته وویل: مننه! خو یې په کوم ځای کې ده؟
ویې ویل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.
ما ورته وویل:
جالب اصطلاحات دي، خو زه یې والله که په مانا پوهیږم.
ماته یې وویل: د ا څرنګه ښاروال یې، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهیږې،؟
ما ورته وویل:
خو ته مې پرې پوه کړه. ویې ویل: له تا مخکې ښاروال خو ډېر ښه پوهیده، چې حق السکوت غړ به مو پرې وکړ سم دستي به یې جیب ته لاس کړ.

ما بیا ورته وویل: هیله لرم چې نیغ په نیغه موضوع ته راشې.
ویې ویل: که د کوم ښه کار کاؤه او موږ هغه ته د رسنۍ له لارې انعکاس ورکاؤه؛ نو په بدل کې باید موږ ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاؤه او په هغه موږ سکوت کاؤه او له برکته یې ستاسې پرده کیده؛ نو بیا هم حق لرو چې څه راکړې، دې ته بیا حق السکوت وایي.
رښــــــــــــــــــــــــــــــــــــــا :
نو اخېر تا څه ورته وویل:
ښاروال: ما ورته وویل:
زه ډیر افسوس کوم، چې ته د خبریالي سپیڅلې دنده ترسره کوې، خبریال خو د ولس ژبه وي، د ولس اواز وي او د ولس د درد درمان وي. د غلو، مفسدو او خاینانو د جرمونو په وړاندې لکه څراغ داسې وي؛ خو ته دې له دې پاک مسلک څه ډول ناسمه ګټنه کوې؟ ورته ومې ویل که په وس کې مې وای د پوهنتون د فراغت اسناد مې درته په عام محضر کې سوزول او ته مې ترې خلاصولې.
رښا یې خبره ورپرې کړه، ورته ویې ویل:
ته د هغه په وړاندې کوم ثبوت لرې؟
ښاروال: هو
رښا: څه ډول؟
ښاروال: زما د دفتر کمرې ټولې خبرې ویډیویي ثبت کړې دي.
رښا: ته یې ماته په دې......ایمل راولیږه.
ښاروال: سمه ده په سترګو.
رښا: ور لیږل شوې ویډیو ولیده، کټ مټ هغه خبرې وې، چې ښاروال ورته کړې وې.
رښا د ویډیو له لیدو وروسته سخته خفه شوه.
سم دستي یې ټلیفون راواخیست خلیل منصف ته یې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل: له کمرې او وسایلو سره یوځای کابل ته راشه.
خلیـــل منصـــف : خـــورې! خیـــرت خـــو بـــه وي؟
رښا: څه دې، چې واوریدل هغسې وکړه.

نور يې ټليفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنګه شوه کمپيوتر يې بند کړ، دسکول يې راواخيست د دفتر ساتونکو ته يې وويل: زموږ يو خبريال له خوسته راځـي شـپه ورکړئ ورته ووايئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.
سبا سهار رڼا کار پيل کړ، له لنډ مهال وروسته يې خليل هم مخې ته ودريده، سـلام يې واچاؤ. رڼا ورته د کيناستو وويل. هغه هم د ميز پـه خـوا کـې پـه يـوه څـوکۍ کيناست سر يې ښکته اچولی ؤ، يوې ويرې يې په زړه منګولې خښې کړې وې؛ ډير بيړنی ؤ چې د راغوښتو په لامل پوه شي. سپيره مخ يې رڼـا تـه ور واړاؤ، ورتـه يـې ويل: اغلې رئيسې صيب! پوښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغوښتی وم؟
رڼا مسکی شوه ورته ويې ويل: ستا د ښه کار کردګي له امله دې تاد تقدير اراده لرو.
خليل: وغوړيده، رينښکی شو بيا يې رڼا ته په هيله مند نظر وکتل ورته ويې ويل:
بيا نو داکمرې او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟
رڼا په زړه کې وويل: د غله په غره کې هم ځای نه کيږي، د خپلو کړنو تصوير خـو يې له سترګو نه ورک کيږي.
رڼـــــا : ولايــــــت کـــــــې ښـــــــه حــــــال دی؟
خليل : کراري ده.
رڼا: له خپلې دندې سره څرنګه يې.
خليل: ښه يم اغلې! زموږ او ستاسې دنده خو ډيره سپيڅلې ده، بايد د زړه لـه تلـه يې ترسره کړو او خپل مسلک ته بايد ژمن واوسو.
رڼا: که په خپل دې سپيڅلي مسلک کې څوک خيانت وکړي بيا؟
خليل: بيا نو ګنهګار دی، داسې ګناهګار چې د مسلک له مخې نه ښښل کيږي.
رڼا: نو ته ولې خيانت کوې او له دې سپيڅلې دندې ناسمه ګټه پورته کوې؟
خليل: اغلې رئيسې صيب! زه خپل مسلک ته ژمن يم په ايمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولايت کې پوښتنه وکړه، که چا يوه ويښته خيانت راباندې ثبوت کړ نو بيا زه ملامت يم.
رڼا: ښه! ته ډاډه يې؟
خليل: هو
رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلې، حق الظهور په کوم دليل اخلې؟

خلیل: رئیسې صیب! دا تور دی.
زما رښتینولي خلك نشي زغملی، دا یوه توطیه ده.
رڼا: شرم دی چې ته هم د رښتینولي خبرې کوې او زه خجالت باسم، چې یو هم مسلکه مې داسې ګورم؛ د خپل کمپیوټر سکرین یې ورواړاؤ ویډیو یې ورته پلې کړه، دې ده او د ښاروال بحث پکې پیل شو، خلیل یې په لیدو لکه خورا کمخونه انسان زیړ زبیښلی وتښتید.
رڼا ورته وویل:
ته څه فکر کوې، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ثبوته پرته تور ولګوم او یا به یې له ثبوته پرته راغواړم او له دندې یې ګوښه کوم، نه هیڅکله نه.
خلیل: اغلې رئیسې! یوه تېروتنه رانه شوې په دومره وړه تېروتنه دومره لویه سزا مه راکوه!.
رڼا: امممممم دا وړه تېروتنه ده، چې د خپل مسلك په زور له خلکو باج اخلې؟ ستا غوندې خلك د خبریالي په سپینه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاك ژورنالست رنګه همدا ستاسو بې ویجدانه بدوی، د هغوی باور له منځه وړی، که دوکه کوئ، بل ځای ورته وګورئ دغه باوري مقدس مسلك ولې بدناموئ.
خلیل: خورې! ته چې څه وایې هغه ټول سم دي، خو یوه موقع راکړه، وړه خیل خانه راله غاړې ده، یوازې ماته یې هیله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بیا به داسې څه نه تکرارېږي.
رڼا: ایا تاسې ته هغه معاش کفایت نه کوي، چې موږ یې درکوو؟
خلیل: کفایت یې کاؤه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بیا همداسې کوي.
رڼا: ګوره خلیله! ددې ویډیو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې ښاروالانو هم دا ډول باج اخیستی ته نور موږ ته د باور وړ سړی نه یې.
خلیل له خپله ځایه پاڅیده، هڅه یې وکړه د رڼا پښو ته ځان واچوي او له کړې پرېکړې یې تېره کړي؛ خو هغې یې ددې کار مخه ونیوله. خلیل ته یې وویل:
زه تا نشم بښلی، ستا خیانت ښښل زما د وس خبره نده؛ خو ستا د وړو بچیانو لپاره دلته په تلویزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې څلورویشت ساعته زما د نظارت

لاندې يې او بل ځل نه يوازې، چې له دندې دې ګوښه کوم بلکې ښارونوالي ته دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بيا په بچيانو هم زړه نه سوځوم.

د خليل زړه درزا کمه کړه، تبتبدلي رنګ ته يې وينه ورغله او د لاس په نامه دريدو سره يې د تکرار د نه پيښيدو په عاجزه خوله وويل؛ نور ترې بهر ووت.

د خليل له وتو سره يې ټليفون وشرنګيده، ګورې چې شاپور زنګ وهلی؛ رڼا اوکې کړ د شاپورخبرو ته غوږ شوه. هغه ورته وويل:

ايا زما په مسله کې خو دې ژمنه له ياده نه ده وتلې؟

رڼا : نه! زما ژمنه، ژمنه وي په ياد مې دی ،همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنګ درته ووهم؛ .

شاپور : ښه! زه غوږ يم.

رڼا : زه مليحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وايم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوې بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاړه شه؛ له دې اړيکې تېره شه، نو که انکار يې وکړ بيا يو بل چانس هم ورکو؛ ځکه چې موږ ته به دا هم ثابته کړي، چې هغه دا اړيکه د پيسو لپاره نه ټينګوي، هدف يې له تاسره ښه ژوند تېرول دي او که يې واخيستې نو د هغې جدايې درنه په همدې قيمار ارزي.

شاپور :

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ ځکه هغه ما بار بار تللې، هيله کوم يو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رڼا:

زه اوس زنګ ورته وهم او څه مې، چې وويل يوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره يې اړيکه پرې کړه؛ سم دستي يې مليحې ته زنګ وکړ ورته ويې ويل:

که زحمت نه کېږي يو ځل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خير خو به وي؟

رڼا : خير دی، زه درته منتظره يم، هغې د سمه ده په ويلو تليفون پرې کړه او لنډ مهال وروسته د رڼا په دفتر ورننه وته.

دوی دواړو مخامخ خبرې پیل کړې.
رڼا ورته وویل:
زه په یوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطیانې تکرار نه کړې. لکه څرنګه چې د یوه لوستي انسان سره ښایي هماغسې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځایه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم.
هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوریدو ته ډېره لیواله وه د سمه ده پـه دود سر وخوځاؤ.
رڼا ورته وویل:
ملیحې واده د دوه جوړو د توافق، مینې او یو له بل سره د خوښ ژوند په نیت تـر سره کېږي کنه؟
ملیحه: هو بالکل!
رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بیا خو فکـر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.
ملیحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې یادې کړې؟
رڼا: ګوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې یو بل ته نشۍ نږدې کیدای هغه یا دحقیقت او یا هم د سو تفاهم له امله درباندې باور له لاسه ورکړی.
ملیحه: خلاصه راته ووایه اغلې رڼا!.
رڼا: زه دواړو ته دا ښه ګڼم، چې یو له بله جدا شئ او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګری وټاکئ؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.
ملیحه: زه هغه په داسې اسانې نه پرېږدم، خلک به څه وایي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وایم، خپلې کورنی ته به څه مخ تورم.
رڼا: زه درته یو وړاندیز لرم.
ملیحه: دڅه شي وړاندیز؟
رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شـه او خپـل ژونـد پـرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د ملیحې زړه په ټوپونو شو، ورته ویې ویل:
څه ضمانت دی، چې هغه دومره پیسې ماته راکوي؟
رڼا: ضمانت یې زه کوم، ته به دلته ناسته یې ستا اکونټ ته به پیسې جمعه کېږي.

ملیحه: زه به ستا په وړاندیز غور وکړم او سبا به راشم.
رڼا: نه همدا اوس یې وخت دی، بهر ووځه او له کورنۍ سره مشوره وکړه، زما د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خیانت ثبوتونه لري، ثبت شوی غږ لري او په محکمه کې به هم هیڅ لاسته رانه وړې او په دې خو ته له مانه ښه پوهیږې.
ته پوهیږې چې شاپور ولې تیار دی، چې تاته پیسې درکړي؛ ځکه چې هغه نه غواړي خبره لویه شي، خلك خبر شي او ننداره جوړه شي.
ملیحه: زه بهر وځم.
رڼا: ته تلی شې، خو ځنډ ونه کړې.
ملیحه ووتله، له کور سره د اړیکو نه وروسته بیرته راننه وتله، رڼا ته یې وویل:
زه د اړیکو پریکون ته چمتو یم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غواړم اړیکه پرې کړم؛ خو ماته به نیم جایداد راکوي، همدا مې شرط دی کنه، نه یې منم.
رڼا ورته له غوصې نری مسکا وکړه، بیا یې وویل: اغلې ملیحې! هغه پوهنتون دې ګډ شي، چې ته ترې فارغه شوې یې او حقوق دې ویلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړي، چې ته په هغه دعوه وکړې او نیمايي حق ترې وغواړې، یوازې کوژده مو کړې او هغه هم کوم رسمي سند نه لري.
ما چې څه درته وویل دا به دې په ګټه وي او که شاپور در سره مقابله پیل کړه؛ نو شاید هر څه وبایلې او تش لاس کورته لاړه شې؛ ځکه هغه ستا د خیانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واوري نو ته شاید نه یوازې خپل خاوند له لاسه ورکړئ، بلکې د هغو پیسو په ورکړه به هم مکلفه شې چې د هغه له اکونته مو غلا کړې دي او ان کېدای شي بندي هم شې.
ملیحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر یې وکړ په ریښتیا هر څه بایلي نو رڼا ته یې وویل:
ستاخبره منم زه خبره نوره نه اوږدوم؛ خو ماته وخت راکړه یوازې دوه ورځې.
رڼا ورته د هو په دود سر وخوځاوٌ او ملیحه یې رخصت کړه.

دریمه ورځ هم راورسیده، ملیحه د رڼا دفتر ته راغله دا ځل یې نفس د پخوا په څیر نه ؤ، لږ وروکی شوی وو رڼا ته یې ویل:
زه چمتو یم، چې له شاپور سره اړیکه پرې کړم.
رڼا : بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پیسې درته جمعه کړي. هغې د بانګ اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شیبه وروسته یې له بانک نه مسېج تر لاسه کړ، چې حق یې په لاس ورغی، له مسج سره ملیحه پورته شوه، تر څو د تګ لپاره ځان چمتو کړي په ولاړې یې رڼا ته وویل:
زه یوه پوښتنه درنه کولی شم؟
رڼا : ولې نه مهرباني وکړئ؟
ملیحه :شاپور سم د سرو زرو چرګ دی، چې درز ورکړې طلا تویوي.
زه له اوله پوهیدم چې تا ولې د شاپور سره د نیږدې کیدو دلچسپي لرله
رڼا: ته په څه پوهیدې؟
ملیحه: بس تا وګټله او ما وبایلله
رڼا: مطلب؟
ملیحه: ځان دې ناګاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهېږم.
رڼا: د څه شي چل، ته څه وایې؟
ملیحه: د شاپور زړه دې په لاس راوړ ستا په سر یې ما غوندې ښکلې نجلۍ پریښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دي بادوې یې.
رڼا: ګوره خورې! زه او شاپور یوازې د یوه رسنیز دفتر ګډ همکاران یو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکړه او زما عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون ښتنه کړې دې وم.
څه اوس لاړه شه هسې نه، چې نوره مې احساساتې کړې او کومه پېښه رامنځته شي. هغې خپل تېر یاد سترګو ته ودریده، چې د رڼا په ویشتو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ویلو روانه شوه.
رڼا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ایا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بیا ستونزه پیدا نشي؟

ملیحـــــــــــــه: د څـــــــــــــه شي ثبـــــــــــــوت؟
رڼا کمره راواخیسته او هغې ته مخامخ یې ونیوله ورته ویې ویل دلته ووایه، چې زه په سالم عقل او په خپله خوښه غواړم د کوژدن اړیکه له شاپور سره له منځـه یوسـم او د دې کار په بدل کې یې ماته پنځوس زره ډالر راکړل.
هغې همداسې وویل او رڼا ترې ویډیو وکړه.
نوره یې هغې ته اجازه ورکړه او پر خپل مخ لاړه.
د ملیحې له وتو سره یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:
زما دفتر ته راشه، هغه هم لنډ مهال وروسته دفتر ته ورسېده.
رڼا ورته وویل:
رڼا هغه څوک ده، چې خپلې ژمنې تر سره کوي؛ نن مې اوږې سپکې شوې؛ ځکه چې له تاسره کړې ژمنه مې ترسره کړه.
د پیسو د ورکړې په وخت کې مې ویډیوي ثبوت هم ترې واخیست؛ خپله کمره یې ورته راوښکله او د هغې اقرار یې ورته وښود.
شاپور:
ډېره مننه رڼا جانې! ماته دې لوی کار وکړ، زه دې د ټول ژوند لپاره احسانمند کړم، زه به دې دغه پور څرنګه ادا کړای شم؟
رڼا : دومره لوی کار مې نده کړی، چې ته فکر کوې، یو عادي څـه ؤ چـې تـرسره مې کړل
شاپور:
اوس کار نیمګړی مه پرېږده اغلې رڼا:
رڼا : نور څه وکړم درته اغلی جناب!؟
شاپور: تا خو زه یوازې کړم.
رڼا په کټ، کټ وخندل ورته ویې ویل:
خو تا غوښتل، چې ځان جدا کړې، دا خو ستا غوښتنه وه.
شاپور: نه موخه مې دا وه، چې اوس یوازیتوب شو او د یوازیتوب ژوند سخت وي.
رڼا: څه سخت وي ولې دا زه یې چې تېروم.
شاپور: ته خو ته یې، ستا غوندې خو هر څوک نشي کیدای.

رڼا: ښه! ډیر توصف مې مه کوه، ووایه دوهم کار څه درته وکړم؟
شاپور: ژوند مې تکمل کړه.
رڼا: ته هم سړی تر کوره ځغلوې، زه نور څه درته نشم کولی، خپل ژوند دې دی او خپل کار.
زه نوره ځم، چې سخته ستړې شوې یم. رڼا له خپل ځایه پورته شوه، چې تر وره ورسیده شاپور ته یې وویل:
ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهېږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لګولې دي او همدارنګه د کور د ستونزو د حل په موخه که دې یوې میاشتې معاش راکړئ نو بده به نه وي.
شاپور له جیبه دې بانګ کتابچه راوباسله په سپینه ورقه کې یې لاسلیک وکړ رڼا ته یې په ګوتو کې ونیو ورته ویې ویل:
دې ورقې په سپین ځای کې دې چې څومره روفۍ په کار وي ولیکه بانګ ته یې ویسه او وایې خله .
رڼا : زما له بانکې چیک سره کار نه شته او نه مې خوښیږي، چې ورپا پیسې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راکړه.
شاپور: جیب ته لاس کړ یولک افغانۍ یې راوباسلې، رڼا ته یې وویل:
دا دې د یوې میاشتې معاش دی.
که کم وي او ستونزې دې نه پرې حل کیږي نو ویلی شې، چې نور یې هم درته لوړ کړم؟
رڼا: ته که ډیرې پیسې لرې غریبانو ته یې ورکړه، چې دعا درته وکړي، ماته مې له کاره ډیرې پیسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بیرته واخله، زه چې څومره کار کوم دغه پیسې، چې وا مې خیستې هم پرې ډیرې دي.
پیسې یې په دسکول کې کیښودې، نور یې حرکت وکړ. شاپور غږ پسې وکړ، حلیمه خور دې په کور کې یوازې پریښې ده؟
رڼا: هو ولې دې داسې پوښتنه وکړه؟
شاپور: یانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په کور کې یوازې واوسي، سبا یې دفتر ته درسره راوله، ساعت به یې هم تېر شي پام به یې هم په بله شي.

رڼا يې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي منِنه يې ترې کړه، ورته ويې ويل:
منِنه شاپور جانه! تا خو د پېژندګلوي له پيله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په هره ستونزه کې راسره يې دغه کار زما هم خوښ شو حليمې ستر غم ليدلی ښه نظر دې راکړ، سبا يې دلته له ځان سره راولم .

رڼا کورته لاړه، دروازې ته په داخليدو سره يې خور حليمه جارو په لاس په انګړ کې ولاړه وه، د حويلی د جارو کولو نېت يې درلوده. رڼا خپلې کشرې حليمې خور تـه غاړه ورکړه بيا يې ترې وغوښتل، چې يو ښه تريخ چـای ورتـه دم کـړي، هغـې لـږ وروسته د څو چاکليټو سره د شين چای پياله د رڼا په مخ کې کېښود. حليمه يې هم په خوا کې کېناسته؛ رڼا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ويې ويل خورجانې! هيڅ د يوازيتوب احساس ونه کړې زه درسره يم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هـر څـه يم.

حليمه يې په خبرو مسکی شوه رڼا ته يې وويل:
همدومره مې زړه درباندې ډاډه دی، ته مې هرڅه يې او له تا پرتـه بـه ځـان ډېـر يوازې راته احساس شي.

رڼـــــا : زه هيڅکلـــــــه تـــــا يـــــــوازې نـــــه پريـــــــږدم.

حليمه: خو ته به واده نه کوې؟

رڼا: نه زه واده نه کوم.

حليمه: ولې دا ښکلې ځواني همداسې زړوې؟

رڼا: نه همداسې يې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې يې زړوم.

حليمه: ايا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بيا خدمت نشي کولی؟

رڼا: کولی يې شي، خو لومړی تا ودوم بيا به ګورو.

حليمه: خورې! په کور کې ډيره تنګ شوې يم .

رڼا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خـوښ شوه بيا دې هره ورځ له ځان سره ولم.

حليمه: خورې! ښکلی کار به وشي.

رڼا: شاپور ته دې خدای ج خیر ورکړي، دا نظریه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته یوازیتوب ته ډیره ځوریدم؛مکتبونه هم رخصت دي نه پوهیدم چې څه درسره وکړم.
حلیمه: شاپور ورور مې ډیر ښه سړی دی.
رڼا: هو بد نه دی.
حلیمه: ایله همدومره؟
رڼا: ولې شهزاده ورته ووایم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟
حلیمه: مسکی شوه، رڼا ته یې وویل:
شاپور له مور سره ډیر ښه کړي، لکه زموږ د کور غړی چې وي، زموږ غم یې خپل غم بللی، څرنګه یې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خیرات او سقاط ټول لګښت یې له خپله جیبه وکړ، د احسان اړولو لپاره یې هم دوباره خبره یاده نه کړه، چې ما دا خیر در رسولی.
رڼا: هو له هغو نېکیو یې سترګې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې یو کار ورته تر سره کړ، چې له ده یې لاره ورکه کړې وه.
حلیمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده یې لار ورکه کړې وه؟
رڼا: بس په یوې غلې اوښتی وو او ما ترې خلاص کړ.
حلیمه: زه پوه نشوم.
رڼا: خورې! یوې انجلۍ ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندې ولکه ولګوي، شاپور هم ډیر وروسته پرې پوه شوی وو. یوه ورځ یې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.
حلیمه: توبه خدایه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.
بیا خو دې د شاپور زړه ګټلی دی.
رڼا: څه، څه خپله ځپیړه یې پورته کړه، حلیمې ته یې وویل:
ته په دې وختو کې ته ډېره سپین سترګې شوې یې، که بیا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پړسوم.
حلیمې د تسلیمي غبرګ لاسونه پورته کړل په خندا، خندا کې یې وویل: خورې! ومې نه وهې، بیا مې دې توبه وي، داسې نه وایم.

د خویندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترګې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خو ب ویدې وې چې خوب یې پوره شو راپاڅیدې .

له لمانځه او چای څښلو وروسته دواړه تر دفتره ورسیدې.

رڼا او خور یې حلیمه په دفتر کې کیناستې، لا سمې دمه شوې نه وې، چې شاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوی د داخلیدو اجازه وغوښته!. شاپور، رڼا ته وویل:

ډیر ښه دې وکړل، چې حلیمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت به یې تیر شي، خوارکۍ ډیر غمونه ولیدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله

رڼا یې په خبره مسکۍ شوه، شاپورته یې وویل:

کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور یې په خبره احساساتي شو له ځان سره یې ورو وویل: کاش زما داخبره هم ومنې، چې زه مینه درسره لرم.

رڼا یې دا خبره وانه وریده؛ خو احساس یې کړه چې شاپور څه وویل. له هغه یې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وویل؟

شاپور: نه هسې څه مې ندي ویلي.

په دې وخت کې د دروازې ساتونکی راغی رڼا ته یې وویل:

د جلسې په خونه کې خبریالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې یاست ورشئ!. رڼا تندی وواهه ویې ویل:

اه دا خلک خو زما له یاده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې یې شاپور ته وویل:

زه لاړم تاسې حلیمې ته چای راوغواړئ، زه هم په یوه ساعت کې راخلاصیږم، رڼا لاړه او حلیمه له شاپور سره د رڼا په دفتر کې پاتې شوه.

شاپور حلیمې ته چای راوغوښت، پیالې ډکې شوې. شاپور، حلیمې ته مخ وراړاؤ،ویې ویل:

ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.

حلیمه: هو رڼا خور مې راته وویل، تا خو له مورې سره د کورنۍ د غړي په صفت په ستونزو کې ونډه اخیستې، مورې مو نیکي نه هیرؤ، زمورې څومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له مورې تیښته کړې، لرې رانه اوسیدلي؛ خو ته وې چې زمورې ستونزې دې خپلې ستونزې ګڼلې او تل راسره د سیوري په ډول مل یې.

شاپور: نه خورې! ما هيڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصيف وړ نـه يـم، دا چـې تاسې زما کوچنۍ مرستې دومره لوی ګڼئ دا ستاسې لويې ده.

حليمه: نه شاپوره وروره! ستاسې مرستې زموږ په زړونو کې د کاڼي کرښې دي او مـا خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنګ کې ولاړ ؤ، که زما وينه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه يې درېغوم.

شاپور: خورې! هيله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حليمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما يوې پوښتنې ته ځواب راکوې؟

شاپور: هو ولې نه!

حليمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نيولی او سر دې له پاسه پرې ايښی ؤ.

کله چې زما په راتګ پوه شوې او زما د پېښو ترپا دې واوريده، سر دې راپورته کـړ ماته دې وکتل سترګې دې له اوښکو ډکې وې، نو ايا زه په دې راز پوهيدلی شم؟

شاپور: هسې خورې! کومه خبره نشته.

حليمه: شاپوره وروره! ماته خو دې خور وويل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حليمه: نو ووايه کنه

شاپور: نو څه ګټه به ورسوې؟

حليمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حليمه: يانې چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ يـوازې د دفـتر د کـارکونکو پـه ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حليمه: نو څه دي؟

شاپور: خورې! رڼا مې ډېره خوښېږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فرښتې په څېر زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه يې باطن ښکلی دی، لـومړنۍ مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتيا سپيڅلي احسـاس او هيـوادنۍ مينـې ډيـر

باورلرم. که ظاهراً هغه د ښکلا یوه بیلګه ده د هغې غیاب هم له ظاهر لا ښه دی. زه د رڼا په څېره دومره نه یم مین لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاک زړه، چې مین یم.

حلیمه: نو ایا کله دې هم خپل احساس ورته څرګند کړی دی؟

شاپور: نه

حلیمه: ولې؟

شاپور: هغه مینې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مینه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخوږي لري، چې ځان یې هېر کړی، د ځان په کیسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د ښېرازۍ لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهده یې، چې څو وارې یې د خپل ولس لپاره ځان د مرګ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج یې دانه نه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنیز عدالت لپاره یې خپله مور، خور او ورور له لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثیل کوي چې غمونو او د کورنۍ دغړو په له لاسه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې، خو چې یوازې شي، په چیغو او بدو ورځو یې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې یوازې وه، له امنیتي کمرې مې لیدله لکه د باران په شان یې اوښکې له سترګو تلې، داسې کلیمات یې له ځان سره ورو، ورو تکرارول، چې د تیږې زړه یې هم نرماؤه.

ویل یې: و زما خوږې مورکۍ! څرنګه بې دیدنه رانه لاړې، څرنګه په ناروغتیا کې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو میلمنه شوې، څرنګه یې ټوټه، ټوټه راتوله کړې، څرنګه له خدای پاماني پرته رانه لاړې. و زما کوچنی وروره! زما نازولیه وروره! تا خو دردونه نشو زغملی، تا خو به یخ شمال ته هم ژړل دا ټپي، ټپي وجود به دې څرنګه زغملی وي.

خپل دوسمال یې ټول په اوښکو لوند شو، بیا به یې یوه او بل طرف ته وکتل، چې څوک یې دا کمزوري ونه ګوري، له ځان سره به په خبرو راغله، زما ارمان جنې

مورې تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مـو خپـل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنگه ځان وبښم.

کله، کله به یې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوریدی هغوی بـه هم ورسره اوښکې تویولې.

له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره گنډلې سترگې راپورته کړ؛ د حلیمې پـه لور یې په لمدو سترگو ور وکتل.

د هغې هم په مخ شل ځایه اوښکې رارواني وې، شاپور ورته وویل:

رښا مینه نه کوي او نه وخت ورته لري.

حلیمه: دا رښتیادي، چې ځینې کارونه له انسانانو د بوختیاوو اوپېښو لـه کبلـه هېـر وي؛ خو که ور یاد کړل شي بیا یې تیت او فرق فکر راټولیږي او اقـدام تـه چمتـو کیږي.

شاپور: رښا دومره اغیزناک ستوری لري، چې سل زړونه هم یو کړم ددې جرئـت نـه لرم، چې هغې ته دې دا ډول یادښت جوگه شي.

د هغې مخ ته په کتو له سړي هر څه هیر شي.

حلیمې خورې! تا هغه ژمنه په یاد ده؟

حلیمه: کومه ژمنه؟

شاپور: چې راته و دې ویل: که زما وینه دې هم په کار وي، نه یې درنه دریغوم.

حلیمه: هو په یاد مې ده.

شاپور: وینه دې خدای وساته؛ خو د رښا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.

زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.

حلیمه: رښا که د اوسپنې څپلۍ هم زړې کړي له تا ښه انسان نشي- پیـدا کـولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رښا به ستا کور رښا کـوي، هغـه سـتا لپـاره جـوړه شـوې ده. ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه یو ډول دي.

خو اوس ته پوهیږې، چې مور سخت غم څپلي یو؛ لږ څه وخت ته اړتیا ده، چـې دې خبرې ته زمینه برابره شي، که بې وخته یې یاده کړو، کیدای شي هر څه رانـه خراب شي.

شاپور : سمه ده زه یې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم ویاړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه په غیاب کې د هغې په نوم مېین وم، د هغې په کړنو مېین ؤم؛ خو کله چې تصادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پیل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانه هم ډېر پرې ډاډه یم؛ ځکه خو مې خپل ریاست هغې ته پرېښود. هغه له ما په کار ښه پوهېږي، له ما خپل مسلک ته ډېره ژمنه ده.

حلیمه: شاپور وروره! یوه پوښتنه وکړم؟

شاپور: ولې نه، ویې کړه.

ایا تا خو ریاست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟

شاپور وخندل بیا یې وویل:

نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکه چې زه هغه پېژنم، د هغې فکر په داسې شیانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه ما مجبوره کړې، چې ریاست وکړي، کنه د هغې اسرار ؤ، چې خبریالي وکړي، هغه له خبریالي سره دومره مینه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما یې دا شرط اېښی ؤ، چې له ریاست سره به خبریالي هم کوي.

د رڼا مې دا ځانګړتیا ډېره خوښېږي، چې مادیات یې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.

څه وخت وړاندې مې د هغې معاش یو لك افغانۍ کړ، خو هغې پنځوس زره ترې واخیستې او نورې یې بیرته راستنې کړې.

ماته یې وویل:

زما له کاره چې ترسره کوم یې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.

دوی خبرې کولې، چې رڼا هم راښکاره شوه دفتر ته راننه وته، حلیمې ته یې وویل:

هله خورې! یوه پیاله چای ماته هم واچوه ستړې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بیا یې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل:

شاپوره! حلیمه ډېره راباندې ګرانه ده، اوس خو مې د کور یوازنۍ هیله همداده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بیا ژوند نشم کولی.

شاپور: حليمه خور! په ما هم ډيره گرانه ده، ډيره کېمينه نجلۍ ده، زه خو دومره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې وليدل نو خورا ښه انسان دی

دوی خبرې کولې، چې د دروازې ساتونکی راننه وت، رڼاته يې وويل:

يوه ځوانه مېرمن راغلې، وايې له رڼا سر کار لرم، اجازه ورکوې، چې راشي؟

رڼا : دايوه پياله چاى دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وکړې ورته ووايه لږ وروسته دې راغواړم.

ساتونکی ووت، مېرمنې ته يې وويل:

رڼا يوه پياله چاى څښي، تاسې لږ صبر وکړئ.

مېرمن وويل:

شايد زه غلطه شوې يم، زه چې کومې رڼا ته راغلې يم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼا اصلي ادرس راکړه

ساتونکي وويل: خورې! خبرياله رڼا ښيې؟

ـــــ هو هغه ښيم.

ساتونکي : هغه همدا رڼا ده.

مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه يې ما اوريدلي دومره بې پروا نه ده، چې ښهر دې ورته خلک له ډک زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چاى څښي

رڼا هم له کړکۍ د ساتونکي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوريدې، غونی يې ځيـږ شو ، ستونی يې سره ورغی، سترگې يې له اوښکو ډکې شوې

له ځان سره يې وويل:

واه رڼا! ته د خلکو باور ته وگوره او ته ستا دغه بې پروايي ته وگوره.

چاى دې ماته زهر شي، هر گوټ دې راته وينه وچه کړي، ما ولې دې بېچاره ته په چاى د وخت ضايع کولو سره درد ورکړ: ژر ووته او ناهيلې روانه مېرمن يې له لاسه ونيوله، ورته ويې ويل:

خورجانې! ښښنه غواړم، زه رڼا يم ډېره ستړې شوې وم؛ ما وويل چې يوه پياله چاى به مې ستړيا وباسي، ما فکر نه کاوه، چې تاسې به دومره بېړنۍ ستونزه وي؛ خـو مـا

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکرارېږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.

هغه هم د رڼا له خبرو اغیزمنه شوه، پرته له کوم دلیل ور سره یوځای د دفتر په لور روانه شوه.

په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.

رڼا له ځوانې مېرمنې وپوښتل: خیر خو ؤ، چې دلته مو پښه راوکړه؟

مېرمن: په ژړا شوه ویې ویل:

خیر چیرې ده. زه یوه بېچاره کونډه یم، مېړه مې په یوه چاودنه کې مړ شو وړه خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤلیتونه زما په غاړه شو، یو څه وخت مو د میړه په پاتې شویو پیسو گذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنگېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرایه ورکړو. هغه کرایه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ موږ په اطراف کې د مېړه میراثي ځای ته لاړو، اوس زموږ په کور یو زورور نه وتلی، ډېر پیسه دار او د بیت المال توسن دی لوې لوې واسطې هم لري، په محکمو کې یې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پیسې او واسطې کاروي زموږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بیرته په مخ راوولي.

رڼا: تاسې کومو کومو ځایو ته مراجعه کړې؟

مېرمن: خورې! څارنوالي، محکمه، وکیلان، والي او قومندان ټولو ته مې جولۍ غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوږ نه گروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وایي: موږ د قومندان سپین گل په وړاندې نه شو دریدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول وای موږ د هغه زور نه لرو.

رڼا: خورې! ته مه خفه کیږه، که ستا په حق مسؤلینو غوږونه کاڼه کړي وي، زه به یې د غوږو گنې پردې به لړزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېږي کړې د اسمان ستورې به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به یې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به یې ستا پښو ته ټیټ کړم.

دا مې له تاسره ژمنه ده،او دا دې یوې پښتنې خبریالې ژمنه ده

مېرمن: خورې! زما یتیمان څوک نه لري او نه یې څوک په کیسه کې دي.

رڼا: مه خفه کېږه! ستاسې یتیمان زما وروڼه او خویندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه یې سپموم، بس ته یوازې دعا کوه.
په سبا ورځ رڼا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مین یې له ځان سره روان کړ. لومړی یې له کوره انځور واخیست بیا یې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته یې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالې واخیستې، چې څو ځلې یې د کونډې مېرمن په مخ ور ویشتل شوې وې.
اسناد یې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته یې وویل:
ایا ته پوهیږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکی ناست یې؟ ایا پوهیږې، چې د هرې پرېکړې ځواب به خدای ج ته ورکوې؟ ایا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ایا مرګ دې هیر دی، چې یوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟
د محکمې مشر رڼا ته په حیرانۍ سره وکتل، هغې ته یې وویل
اغلې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووایه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشین د بخۍ په څېر چلانه شه او بیا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.
رڼا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وایئ، چې تاسې د عدالت په څوکی ناست یاست او یوه یتیمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره ګرځي؟ در په در دروازې ټکوي؛ خو څوک یې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلې دي.
دمحکمې رئیس: لورې! ایا کور یې چا ترې غصب کړی؟
رڼا: هو
دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس یو زورواکی، ټوپک مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قباله یې جوړه کړې. وکیلان، وزیران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پیسو اړتیا وي پیسې کاروي ،تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.
اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.
د محکمې رئیس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سیوري په ډول ولاړ یم.

خدای ج شاهد دی، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېږم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسيې نه دي ويلي.

رڼا: زه نن شپه په تلويزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، خپرم؛ هغه خپرونه رئيس جمهور هم اوري، زه ډاډه يم، چې حق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړی وي اويا هم په دې ټګي برګي کې لاس لري انشاالله، چې قانون ته به ځواب ووايي.

د محکمې رئيس: لورې! ته دا موضوع مه رسنيزه کوه؛ زه ډاډ درکوم، چې دې يتيمانو ته به حق رسيږي؛ که بيا ونه رسيده نو کولی شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنيزه يې کړې او ګردي ميزونه پرې ونيسې.

رڼا: په خپرولو يا نه خپرولو باندې به زه تصميم ونيسم؛ ځکه هغه زما مسؤليت دی او هغه چې ستا مسؤليت دی هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته بايد دا موږ ته واضح کړې، چې په دغه قضيه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جوړ کړي او څوک دې باطـــــــــــــــــــل پلـــــــــــــــــــوي دي.

رڼا راووته زېری مازديګر ؤ، دفتر ته يې ځان راورساؤ. پلټنې خپرونې ته يې خپل چمتو والی پيل کړ؛ پروګرام يې برابر کړ. ماښام د هېواد د ډېرو کتونکو او خوښونکو خپرونه، پلټنه پيل شوه.

سمه خوله يې لګوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلوميته ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي له سترګو يې اوښکې وبهولې، د ناوې کونډې مظلوميت او له هغې سره شوی ظلم پکې په رښتوني ډول انځور شوی وو.

خپرونه د تمې خلاف رئيس جمهور وانه وريده، چې بيړنی اقدام وکړي، خو د سترې محکمې قاضي القضات ته د تلويزون په سکرين مخې ته تېرېده؛ هغه له اورېدو سره موضوع ته يو تحقيقاتي ټيم د څېړنو لپاره وګماره.

د اړوندې محکمې رئيس ته يې زنګ وکړ؛ ورته ويې ويل:

بې کفايتي او فساد مې ليدلی ؤ خو دومره نه. چې اوښ په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

که رئیس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووايه، چې په دې قضیه کې څوك مقصر دي؟ چا جالي اسناد جوړکړي او د چا لاس پکې دی؟
هغه ځواب ورکړ:
جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضیان او زما مرستیال دخیل دي.
قاضي القضات: په بیړه یې ماته نومونه ووایه!.
هغه نومونه ورته څرګند کړل. قاضي القضات ورته کړه:
ددې کسانو د نیولو امر اوس صادروم ته مې؛ څکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخلیه کړې، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواك وکاروه!. تر سبا باید کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورنه شي، که دا تلویزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.
رئیس : سمه ده صیب! سبا تر لسو بجو به کور تخلیه شي.
رئیس سم دستي رڼا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل:
خورې! کور تر لسو بجو تخلیه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووایه، چې کور تسلیم کړي، هیله مو داده، چې نور زموږ شاه پرېږدې.
څکه چې ددې قضیې په تور مو څلور نفره، زما د مرستیال په شمول د سترې محکمې په امر ونیول اوس په بند کې دي.
د رڼا له خوښې په سترګو کې اوښکې راغلې، په زړه کې یې د خدای ج شکر وویست، بیا یې رئیس ته وویل: رئیس صیب!
سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کیلي نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.
رئیس : ته بې غمه اوسه!. ستا د سترګو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصویر اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.
رڼا ټلیفون پرې کړ، له خوښیو په جامو کې نه ځایده؛ څکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.
سمدستې یې کونډې مېرمنې ته ټلیفون وکړ ورته ویې ویل:

خورې! زيرى.

رڼا جانې! د څه زيرى؟

رڼا: سبا به درته کور وسپارل شي.

کونډه مېرمن: رڼا خورې! کله به مې بخت دومره کار وکړي. زه دا درې کاله پسې سرګردانه يم، يو قدم هم مخکې نه يم تللې اوس به چېرې په يوه ورځ کې راسره د خپل کور سپارلو دومره لويه پېښه وشي.

رڼا: ولې ته دې خپلې خور رڼا په اراده باور نه لرې؟

کونډه مېرمن: زه مې په رڼا ډېر باور لرم که مې په تا باور نه درلودی؛ نو کله مې خپل عرض دروړ، خو اوس زه ډېره مايوسه شوې يم، زما غريبې اواز څوک اوري؟ کله به مې بخت دومره کار وکړي، چې زما د يتيمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.

رڼا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همدا اوس راته ستاسې د اړوندې محکمې رئيس زنګ وواهه، هغه وويل: چې په پېښه باندې قاضي القضات خبر شوی، هغه جدي امر کړی چې کور بايد اصلي حقدار ته وسپارل شي، زه درسره ټوکې نه کوم.

کونډه: خورې! رب دې خپلو هيلو ته ورسوه، رب دې لکه ابرهيم ع په اور کې وساته، رب دې غم مه راوينه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وکړم او تاته به دعاوې وکړم.

رڼا يې په دعاوو امين ووايه او بيا يې ټليفون پرې کړ.

له دې وروسته رڼا کور ته لاړه ډېره مطمينه ويده شوه؛ ځکه چې د خير کار سړي ته لوی سکون ورکوي، داسې سکون چې په بل شي کې نه موندل کېږي.

سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره کونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه يې له ځان سره دفتر ته دننه کړه چای يې ورته راوغوښت؛ هغې ته يې د ډاډ خبرې پيل کړې، ورته ويې ويل:

خدای ج له موږ سره دی، خدای ج د حق پلوي کوي، ودې کتل چې موږ وګټله همدا نن به تاسې ته کور سپارل کېږي.

کونډه مېرمنې چې ډېر دردونه ګاللي وو لا يې چا د مظلوميت اواز نه وو پورته کړي، رڼا ته په هيله مندي نظر وکتل، سترګې يې پورته کړې ويې ويل: رڼا ګلې! زما زړه

ته خو نه لوېږي، چې هغه زورور به موږ ته کور راکړي، هغه له خدایه نه ډارېږي، هیڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره رښتیا شي، ما به وګتې. مـا او اولادونه به مې په بیه واخلې، موږ به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به یوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کاڼي کرښې په څېـر لیکل کېږي او زما تر وروستۍ سلګۍ به هم راته یاد وي.

رڼا: نن به هغه زورور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زورور دی، لـه هغـه لـوی زورور لرو، هغه زموږ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وګڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئیس رڼا تـه زنګ وواهه.

رڼا ته یې وویل:

رڼا جانې! تاسې چېرته یاست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کـور خـالي شـو، هغـه ټوپکسالار له زوره کار اخیسته؛ خو موږ د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی یـې کالي بهر راوغورځول او د ښاروالي موټرو ته یې واچول اوس ستاسې کور د سرتېـرو په واک کې ده، لس بجې ځان راورسوئ، چې د رسنیو په مخ کې هغـې کونـډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوریدو دې رڼا له خوښي په سترګو کې اوښـکې راغلـې، د کونـډې مېرمن په هیله مندو سترګو کې یې سترګې ونیوې ورته ویې ویل:

مادرته نه و ویلي، چې نن به موږ ته کور سپاري؛ دا دی زنګ یې وواهه، وایـي: د کـــور تســـلیمي تـــه راشـــئ، بیـــا یـــې رئـــیس تـــه وویـــل: مننه رئیس صیب! سلامت اوسې، کونډه خورکۍ زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې یې له کیلي او یوه بل داسـې تائـدي سـند سره رڼـا او کونـډې تـه کـور وسپاره، چې پکې لیکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

ماښام د پلټنې خپرونه کې رڼا دا ټول جریان واچاؤ.

ټوپک سالار قومندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، پـه دې یـې سوچ کاؤه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت یې دې ته اړ کـړ،

چې ما له دې کوره وباسي؟ زما د شان دبدبې او زور يې هيڅ خيال ونه ساته؛ له ځان سره يې وويل: زه بايد دغه کس پيدا کړم.
زه بايد ددې کيسې په راز ځان پوه کړم. نن دغه پېښه راوشوه، سبا بله راکېږي، زما ټول شته خو د خلکو دي، که دا لړۍ دوام وکړي نو زه به تش نست شم.
قومندان زلمی په خپلوغمجنو سوچونو کې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلويزون کې د پلټنې خپرونې پيل يې پام د ځان لور ته واړاؤ.
خپرونه د کونډې مېرمنې په خبرو پيل شوه، هغې په داسې حال کې خبرې کولې، چې د کور کيلي يې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وويل:
ما هره دروازه وټکوله؛ خو څوک د مرستې لپاره راونه واته، هرې درگا ته لاړم عذر او زارۍ مې وکړې؛ خو هغوی د مرستې پر ځای زما په زاريو پورې وخندل، چيرې چې دې هيلو ځای ؤ هلته لاړم او دې بې وسی چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ کړل شو چا راسره ملتيا ونه کړه، يوازې يوې پيغلې مې د تپې شوي زړه اواز واوريده؛ زما اوښکې يې پاکې کړې، له ماسره يې د غږ په پورته کولو کې مرسته وکړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاته ورسوله، زما حق يې ماته بيرته واخيست؛ هغه بل څوک نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چې د غريبو ملتيا کوي، هغه رڼا چې بې ريا د اړمنو په چوپړ کې لگيا ده. خپل ځان هر گواښ ته ورکوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نه کوي، خو نورو ته لاس ورکوي.
زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وکړم!. کاش ما داسې الفاظ درلودی، چې د هغې دغه سپېڅلتيا مې پکې تعريف کولی شوای.
زه به هر ماښام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتيا او خوښيو لپاره په خپلو يتيمو ماشومانو لاسونه پورته کوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا کوم.
قومندان زلمي سيگريټ له خولې لرې کړ، گوتو ته يې ټک ورکړ، بيا يې دوباره د تلويزون سکرين ته وکتل.
له ځان سره يې وويل:
افرين اتلې!.
ته په ريښتيا هم اتله يې.

ته دومره جرئت لرې، چې زما مقابله وکړې؟

زه ستا دې ارادې ته حیران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بیا هم زما مخې ته راځې او زما حیثیت په دوه روپۍ کوې.

ته په دې هم پوهېږې، چې ډېر ځوانان چې له خیاله به کاږه اورمېږونه گرځېدل، غرور به یې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به یې، چې د درېدو جرئت وکړ، د تورو خاورو میلمانه به شول، اوس هیڅ فرصت نه لرې، چې ژوند وکړې.

ځه! ښه دې وکړل.

خواته بڼن یې کېکاږه.

ژر ورته سکرتر راغی ورته یې کړه :

تر سبا سهاره د رڼا په اړه ټول مالومات غواړم، کمی او زیاتی پکې راته د زغملو نه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سیکرتر د ښه صیب! لپاره په سینه لاس کېښود، نور ووت.

سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته ویې ویل:

رڼا د افغان رسنیز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې یې مور، خور او یو ورور په چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس یوازې یوه خور لري د ټلیفون شمېره مو هم دې دواړو تر لاسه کړې.

قومندان : دواړه وځارئ!.

څارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.

له دې وروسته یې ټلیفون راواخیست، رڼا ته یې زنگ وکړ. د هغې دې سلام ځواب یې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً یې د زړه په خبرو پیل وکړ:

رڼا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې په دوه روپۍ کړ، زه دې وشرمولم.

رڼا : وبښئ! تاسې څوک؟

قومندان: زه د هغه کور مالك یم، چې بل چاته دې رانه واخیست او ستا په مرسته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سړک ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدي نه لرله، او نه مې کوم زیان دراړولی ؤ ولې دې داسې وکړل؟

رڼا : وروره! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخېرت یو پېټی درته کم کړ؛ په ورځ د قیامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې، له خپله ایمانه به دې بدله ورکوله، شکر ته خو ډېر څه لرې، چاته یې ډېره وې، دغو زامنو ته، چې له مرګه وروسته دې په خدای ج که یاد هم کړې؟ ځواب به یې ته وایې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قومندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي، زما په جومات کې امامت نه نیسې؟

رڼا: نه وروره! زه دې په خیر لګیا یم او ته پسخند وهې؛ هغه کونډه بېچاره ډېره مظلومه وه، په خپل حق پسې ډېره ترکیده او زموږ هم مسؤلیت دي، چې د بې وزلو اواز پورته کړو، تر چارواکو یې ورسوو، نوره پرېکړه؛ خو حکومت کوي حق حقدار ته هغوی ورکوي موږ د یوه خبریال دنده اجرا کوو.

قومندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې، دا بریا یې نه په نصیب کېده. له دې مخکې یې ډېر پښې او لاسونه ووهل خو ګټه یې ورته ونه کړه.

رڼا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقیقت کې چې تاسې یې مرسته بولئ هغه دې خبریال په ډول زما دنده ده ، مسولیت مې دی چې دې مظلومو خلکو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچینو یې ورسوم.

قومندان: خو په ځینې کارونو کې احتیاط په کار وي؛ ځکه چې سړي ته بیا ډېره په درنه تمامېږي.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

قومندان: خیر پوه به شې؛ نور یې ټلیفون پرې کړ.

په دې وخت کې حلیمه هم کوټې ته ور دننه شوه؛ له رڼا یې پوښتنه وکړه، ورته ویې ویل:

خورې! څوک ؤه؟ څه یې ویل؟

رڼا مسکی شوه، حلیمې ته یې وویل:

خورې! یو بل اختار مې هم وخوړ.

حلیمه: ولې، چا اختار درکړ؟

رڼا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې یې د هغې کور په زوره نیولی ؤ او جالي اسناد یې ورته جوړ کړي ؤو؛ اوس یې راته زنګ وکړ ویې ویل:
له بړستې سره سمې پښې نه غځوې، موږ له بړستنې نه بهر پښې پرې کوو.
حلیمه: خورې! هغه سړی کوم جنجال درته جوړ نه کړي؟
رڼا: هیڅ هم نشي کولی؛ ځکه چې موږ د الله ج د رضا لپاره د هغه بندګانو ته خیر رسوو او چې موږ د الله ج په بندګانو غیرت کوو؛ نو الله تر ټولو ستر غیرتي زات دی؛ هغه به خامخا زموږ لاس نیوی کوي او د چا چې الله لاس نیوی کوي هغه ته هیڅوک هم زیان نشي رسولی، ته هیڅ اندیښنه مه کوه.
حلیمه: خورې! خبره دې سمه ده، خیر او شر ټول د الله ج له طرفه دي، چې د هغه ذات خوښه نه وي ،په ریښتیا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زیان ورسوي.
خورې! یوه خبره درته کوم اوریدو ته یې چمتو یې؟
رڼا: هو! ووایه کوچنۍ څه خبره ده؟
حلیمه: خورې! که یو څوک له چا سره بې کچې مینه ولري او هغه لکه د ساه غوندې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهم کس ته څه په کاردي؟
رڼا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پیداکېږي، چې څوک دې ورته لکه ساه مهم وي. دا ډول خلک پیداکول هسې یو خیال دی، محال دي.
رڼا نورې هم خبرې وغځولې حلیمې ته یې وویل: ګوره خورې! ستا عمر له ما کم دی اوس دا ډول خبرې لکه د سریالو هسې ځان ښودنه ده، یوازې افسانه وي ښه لري، حقیقت یې د انځر د ګل په څېر دی.
حلیمه: خو که د لمر غوندې څرګند وي، هیڅ شک پکې نه وي او هغه ستا لپاره، لکه باران اوښکې تویوي نو بیا؟
رڼا: خورې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوښکې تویولې، هغه ته په الفاظو کې یې ټوله ځمکه له ګلونو ډکوله، ورته ویل به یې: ته مې ټوله نړۍ یې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند یوه لحظه هم له تا پرته نشم تېرولی او... دې ته ورته لسګونه الفاظ یې ورته کارول. د هغه زړه یې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړیکه وتړي؛ خو څه وخت

وروسته یې پرې هغه ثبوتونه پیدا کړل، چې څرګندول یې، چې هغې یوازې د شاپور له شتمنې سره واده کوي، نه د هغه له شخصیت سره.
حلیمه: خبره خو دې سمه ده خو؟
رڼا: د څه خو؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پیدا کړی؟ ځان ته ژوند جوړوې او ما یوازې پرېږدې؟
حلیمه: نه، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم نه دی کړی.
رڼا: ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی، نو دا خبرې څه مانا؟
حلیمه: بس هسې، هغه وشرمیده، نوره یې خبره ونه غځوله.
سبا دواړه دفتر ته لاړې؛ دا ځل بیا شاپور ته له حلیمې سره د یوازې ناستې زمینه برابره شوه.
شاپور حلیمې ته وویل:
خورې! زما لپاره دې هڅه وکړه؟
حلیمه: هو! هڅه مې وکړه؛ خو هغې ته په یادولو یې ونه توانېدم؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوریدې او نه یې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده.
شاپور: نو اوس څه کول په کار دي؟
حلیمه: ته یو لیک ورته ولیکه، هغه یې له لیدو وروسته حتما له ما سره شریکوي، بیا زه پوهېږم، چې څه وکړم.
شاپور: سمه ده همدا نن ورته لیک لیکم الله ج دې مرسته راسره وکړي.
شاپور یوه ښه ارام ځای ته پنا ویوړه؛ په لیک یې پیل وکړ، په ډېر دقت سره یې لیک په زرینو کرښو بشپړ کړ. په خپل جیب کې یې واچاؤ او بیرته د رڼا دفتر ته راغی؛ هغه نه پوهېده، چې په څه ډول لیک تر هغې ورسوي. بلاخره یې لیک د حلیمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسېده ،رڼا د خپلې خور سره یو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت یې پیل کړ، په لاره کې رڼا سبزي اخیستلو لپاره موټروان ته وویل:
وروره! دلته موټر ودروه،له هغه دوکانه سبزي راواخله!. هغه موټر ودراؤ رڼا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پیسې راوباسي، ویې کتل یو لیک یې په دسکول

کې پروت دی، موټروان ته یې پیسې ورکړې لیک یې راواخیست، په سر کې یې لوی عنوان لیکل شوی وو:

ژونده زه بې تا نه شم اوسېدای!.

ددې عنوان په لیدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه یې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حلیمې لور ته یې د سترګو له کونجو وکتل تر څو هغه وخاري، چې لیک خو به نه لولي، حلیمې هم ځان ناګاره اچولی ؤ؛ داسې تمثیل یې کاؤ، چې ګواکې ددې په لیک شک شوې هم نده یوه شیبه داسې راغله چې د حلیمې غیر ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر لیک په دسکول کې بیرته کېښود، تر څو په فرصت یې وګوري او ځان پوه کړي، چې دا لیک د چا دی او څه یې پکې لیکلي دي؟

موټر وان د سبزي سره یوځای راغی او بلاخره دوی یې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساؤه، له داخل نه یې په ځان پسې ور قلف کړ.

کاغز یې راوویست، پکې لیکل شوي وو:

خوږې رڼا!

زه نه پوهېږم له کوم ځایه یې پیل کړم، د ځینو خلکو نوم د هغه د شخصیت سره کټ مټ ورته وي، تاسې یوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د رښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تیارو د روښانه کولو لامل یاست، ته یو ځانګړی انسان یې، چې د نورو لپاره ځان درنه هېر دی.

د نورو په ښېګڼو کې ، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شریک بولې، خواخوږي دې په ختکه کې نغښتې ده، خو یو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې یې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي ښی، په تاسې یې تش شمال هم نه لورېږي، تاسې ته په یوه ځانګړي احترام قایل دی، ستاسې خوشحالي خپلې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته یې هغه هم د ناراحتي احساس کوي، ته اوس د یوه کس ساه ګرځیدلې یې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ښکته او پورته کېږي.

هغه هیله لري، چې تاسې سره ګډ ژوند پیل کړي؛ البته که ته وغواړې.

هیله ده د نه په ویلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

ستا شاپور.

رڼا له لوستو وروسته ژر، ژر خط ونغاړه او په يوه گوښه کې يې کېښود په ځان پسې قلف ور بيرته خلاص کړ.

بهر راووته ،په حليمه يې سترگې ولگيدې حالت يې سم ورته مالوم نشو رڼا په بيړه ورغله دې هغې په خوا کې کيناسته له هغې يې وپوښتل خورې ته ښه يې هغې وويل:

هو ښه يم ،نه پوهيږم لاندې رانه ځمکه گرده تاويږي،رڼا ډاډو ورکړ ورته ويې ويل چې هسې وراخطايې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه يې ورکړې په خوا کې يې کيناسته ،له ناستي سره يې حليمه هم د سترگو له کونجو ځارله، دقيقه په دقيقه د حليمې رنگ زېړېده، يو وخت راورسېده، چې هغه په ځمکه راولوېده. رڼا يې په ليدو وارخطا شوه ژر يې شاپور ته زنگ وواهه، ورته ويې ويل:

شاپوره! هله ژر راشه!.

شاپور: خير خو دی، ته ولې وارخطا يې؟

رڼا : حليمه ښه نه ده.

څو دقيقې لا نه وې پوره شوې، چې شاپور راورسېده. حليمه يې خپل موټر ته پورته کړه رڼا هم ورسره وخته په خوا کې کېناسته؛ د هغې سر يې په خپل زنگانه کېښود. له لږ مزل وروسته يوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسېدل. د روغتون خدمت گارانو حليمه په متحرک کټ کې واچوله د بېړنۍ خونې تر بستر يې ورسوله.

په دې وخت کې حليمه هم پرته له درملو په هوښ راغله، دوی ټول خوښ شول؛ د ډاکټرانو له معاينې وروسته ورته د نورو معايناتو په څنگ کې سي ټي سکن هم توصيه شو.

دې لابراتوار ډاکتر وينه ترې واخيسته او هغه شاپورله ډاکتر سره تر لابراتواره ويوړه. رڼا او حليمه دواړه د سي ټي سکن ځای ته لاړې، هلته يې حليمې ته سپارښتنه وکړه، چې ته بايد کالي بدل کړې ستا په دې کاليو کې معاينه نه تر سر کېږي. هغې وويل:

خو نور کالي موږ له ځانه سره نه دي راوړي.

د سي ټي سکن کس وویل:
موږ د تصویر اخیستو لپاره ځانګړي کالي لرو؛ بیا یې د ګوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کالیو بدلولو خونه لرو.
رڼا، حلیمې ته مخ ور واړاؤ، هغې ته یې وویل:
ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بیرته راشه، چې سي ټي سکن ازموینه دې وشي.
هغه لاړه لږ تیاره خونه وه، د جامو په بدلولو یې پیل وکړ د کمیس بدلولو په وخت یې لکه د شپې برېښنا سترګو ته یو څه وپړکېدل، ورسره یې د کمرې د تصویر اخیستو ترس غږ هم واوریده حیرانه ودریده خوا وشاه یې وکتل خو کوټه خالي وه هیڅوک یې هم تر سترګو نه شول.
کالي یې ژر، ژر بدل کړل او وېرېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودریده؛ هغه یې څنګ ته کړه ورته ویې ویل:
خورې! په خونه کې مې د کالیو بدلیدو پر مهال لکه، چې څوک مې په کېمره تصویر اخلي رڼا او دکمرې د تصویر اخیستو غږ واوریده، هغه ورته مسکی شوه لاس یې د هغې په اوږه کېښود ورته ویې ویل:
هسې واهمه در سره پیدا شوې، نن دې روحي شاک تېر کړی؛ ځکه داسې وېره درسره پیدا شوې ده.
حلیمه: خورې! زه ډاډه یم، چې تصویر مې واخیستل شو، که په داسې حالت کې زما تصویر خلک ویني زه به ځان وژنه وکړم.
رڼا : خورې! چا له تا تصویر اخیسته؟ د معاینې کس خو دلته د خپل ماشین سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوک پرې در ننه وځي او تصویر دې واخلي، هسې یو خیال دې په فکر کې ګرځي.
په دې خبرو یې د حلیمې تسلې وکړه، وروسته د سي ټي سکن ماشین په تخته پریوته او ماشین ور دننه کړه، ازموینه تر سره شوه.
رڼا دې ازموینې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته ویې ویل:
کله به د ازموینې پایله ګورو؟

تیکنشن: دوه ورځې اخلي خو که فسبوک لرې نو ادرس یې راکړئ، چې نتیجه یې راغله؛ زه به یې د مسنجر له لارې درولېږم.

رڼا : فسبوک مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حلیمې خور سره مې وي دا............ یې ادرس دی.

کس د فسبوک ادرس ترې واخیست او دوی په خپله مخه لاړل معالج داکتر ته ورغلل هغه یې معاینات ولیدل، چې تر سره شوي ؤ، څه درمل یې ورته ولیکل او ورته ویې ویل: چې تر څو د سي تي سکن نتیجه راځي دا درمل خوره انشآ الله بیا به د هغې مطابق نور درمل درته لیکم.

دوی نسخه ، درملتون ته ویوړه او درمل یې له درملتونه واخیستل. د ازموینو او د درملو د لګښت ورکولو خونې ته لاړل، هغه یې د مسلسل نمبر شمېره، چې په کمپیوتر کې ووهله خپل د پیسو صندق ته یې لاس کړ دوی ته یې پنځه زره افغانۍ ونیولې.

رڼا حیرانه شوه، ورته ویې ویل: داڅه دي ؟

د بنک کارکونکي وویل:

ستاسې پیسې مخکې له مخکې داخلې شوې دي، له لګښت نه مو دا پنځه زره زیاتې شوې؛ ځکه مې درکړې.

رڼا : چا پیسې درکړې؟

له شاه شاپور غږ وکړ: څه پلټنې مو پیل کړې دي راځئ! ځو نه کورته.

د بنـــــــــک مـــــــــامور وویـــــــــــــل:

همدې ځوان ستاسې پیسې داخلې کړې دي.

رڼا په شاپور کې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل:

شاپوره! ته ولې داسې کوې؟

شاپور: حلیمه زما خور ده، ایا یو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوکی کار نه شي کولی؟

رڼا : خو

شاپور : خو مو نشته ځی چې ځو!.

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د ښکته کېدو پر مهال شاپور وویل:
که سبا ته د حلیمې روغتیا ښه نه وه نو مجبور نه یاست، چې دفتر ته راشئ.
رڼا: وخندل بیا یې ځواب ورکړ:
زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم، اړتیا نشته چې څوک راته د دفتر د تلو او نه تلو ووایي او نه دا صلاحیت چاته ورکوم.
شاپور یې هم په خبره مسکی شو، ویې ویل:
سمه ده رئیسې صیب! زه ښننه غواړم.
کورته په ننه وتو سره حلیمې رڼا ته وویل:
ته کله، کله له خپله بریده وځې .
رڼا په حیراني سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته یې کړه:
ولې؟
حلیمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.
رڼا: نو په دې خبره مې غبږ ورکړې وای؟
حلیمه: نه خورې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او یا هم داسې خبرې، چې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.
رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوې ،ایا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟
حلیمه: خورې! چې څوک دې درناوی کوي، نو د انسان فرض گرځي، چې متقابل کس درناوی وکړي؛ ته وگوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تر هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لگښتونه هغه وکړل؛ موږ ته یو خپلوان هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سیوري په ډول له موږ سره په هره ستونزه کې ولاړ دی.
موږ خو د کوم زیارت منجوران او یا هم د پیر اولاده نه یو، چې خلک دې راته په درنښت قایل وي؛ خو دا دشاپور انسانیت دی.
رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هیڅوک هم د خدای ج لپاره نه دي لگیا، پشه موږک د ثواب لپاره نه نیسي.

زه به دې د شاپور له پټې څېرې ډېره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې ځکه بک، بک کوې.
حلیمه یې هم په خبره وشرمېده له ځان سره یې وویل:
کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ ځکه چې د انسان پېژندګلوي ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.
دواړه کور ته ننول، د ماښام خوړو په تیاري باندې لګیا شوې خواړه تیار شول دواړو ډوډې وخوره او بیا د لمانځه نه وروسته ویده شول
سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه یې دفتر ته ورسوله.
په دفتر کې له ناستې سره سم یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:
زه دفتر کې درته منتظره یم!.
شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ حلیمه ښه ده؟
رڼا: هو ټول ښه دي غواړم په ځینو شخصي خبرو درسره وغږېږم.
شاپور: لکه غوټۍ، چې وغوړېږي تر او تازه شو ،له ځان سره یې وویل:
څه شاپوره! ګاډی د پټلۍ ته ولوېده، د شهزادګۍ زړه ته دې لاره پیدا کړه، هیلې دې په پوره کېدو دي، بیا یې غبرګ لاسونه پورته کړل دعا یې وکړه ویې ویل:
پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هیڅ هم نه غواړم، بس یوازې رڼا غواړم هغه، چې د هرې تیارې لپاره بله ډیوه ده. هغه چې د یوه پاک زړه خاونده ده، هغه چې انسانیت باید له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، یوازې د ولس سره مینه یې عشق دی، ټول ژوند یې په همدې راڅرخي او هیڅ ناروا فکر ته په کېرۍ کې ځای نه ورکوي. خدایه دا لویه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هیلې پرې بشپړې کړې.
نور یې لپه لاسونه پر مخ وسرویل او د رڼا دفتر په لور روان شو.
له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل به یې سترګې ښکته اچولې وې او له اړتیا پرته به یې چاته مخامخ نه کتل
خو د شاپور له ننوتو سره یې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترګې ونه ښکلې، شاپور فکر کاوه، چې رڼا یې لیک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نژدېکت هیله لري.

چوپتیا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رڼا چوپتیا ماته کړه، چې بې له مقدمې یې په برنډو سترګو او قهرجنه څېره شاپور ته وویل:
تاسې زموږ لپاره څومره لګښتونه کړي؟
شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ زه پوه نه شوم.
رڼا: زه غواړم پورونه دې درکړم.
شاپور: ما خو یې غوښتنه نده کړې نو بیا یې څه اړتیا ده؟
رڼا: اړتیا شته زه یې اړتیا احساسوم
شاپور: رڼا هیله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زما مور ده او ستاسې خور زما خور ده. ایا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته وکړم؟
رڼا: زه چې ژوندی یم، تاته اړتیا نه شته، چې زما د مور او کورنۍ لپاره پیسې ورکړې.
شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وایې؟ ایا کومه ستونزه پیدا شوې؟
رڼا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پیسو د خلکو عزت واخلې، ته له موږ سره همدردي ددې لپاره کوې، چې موږ وپیرې؟
ملیحه خو ګرمه نه وه، چې په ما یې د خود فروشي تور ولګاوه، هغې ته ستا ناولې غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پیسو په لګولو دوکه ورکړې وي.
شاپور : اغلې رڼا! دا ته څه وایې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېدلې یې، زه دې په دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته یې وایې خدای ج شاهد دی، چې ما یې په اړه خیال هم نه دی کړی، هیله کوم له دې خبرو تېره شه.
رڼا: حقیقت خو تریخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.
شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟
رڼا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تا ته درس درکړم، چې داسې کړنې بیا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.
شاپور یې په خبره جدي شو، رڼا ته یې وویل:

ښځنه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې يې پرته له دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوې؟
رڼا له دسکوله د هغه ليک راوکيښ او په دواړو لاسو يې د هغه مخې ته ونيو، ورته ويې ويل:
زه ستا له دې ليک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسې زما لپاره پکې د يوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بل کوم مطلب ترې اخيستل کېداى شي؟
شاپور: اغلې رڼا! ته زما له ښې روېې ته ناسم برداشت کوې، په رېښتيا زه دومره خوږ شوى يم، چې خلک مې ښوى تېروي.
رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوى يې، خو باطن دې له پليتيو ډک دى.
شاپور: هيله کوم، نور يې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغم وس نه لرم، زما حوصله نوره مه ازمايه.
رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.
زه تاسې غوندې خلکو سره يوه شېبه هم کار نه کوم.
شاپور: اغلې رڼا! هيله کوم نورې خبرې نه اوږدوو؛ ځکه زما د هر دليل ويلو سره ته موضوع نوره هم پېچلې کوې او تر منځ مو فاصله زياتوې.
رڼا: زموږ تر منځ کله نزدېکت ؤ، چې فاصله پيدا شي؟
شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه يې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولى، ماته له دې هم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رټه، بدگماني راباندې وکړه، سل تورونه راباندې ولگوه. زه نه خفه کېږم؛ خو يو سوال درته کوم زموږ مسله د دفتر مسلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتيا لري، که ته لاړه شې، هر څه به ونړېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسنيز مرکز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځاى لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه راښکاره کوم خو ته دا ځاى مه پرېږده.
رڼا په قهرجنه لهجه وويل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دى، چې زه دلته کار ته دوام ورکړم.

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.
شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه برېښکی له دفتره ووت.
د رسمياتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حليمې ورتـه سـتړې مشـې ورکړه بيا يې يوه ګرمه پياله چاى ورته مخې ته کېښود. په خوا کې يې کېناسته ورتـه ويې ويل:
خورې! زه د هغې خبرې له اورېدو را په دې خوا ډېره انديښمنه يم.
رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟
حليمه: هغه چې تا وويل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاګه کوم.
رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جيبه د شاپور هغه ليک راوويست، چې حليمـې يې ورته د ليکلو مشوره ورکړې وه.
حليمې ته يې ونيو، ورته ويې ويل: دا دى د شاپور اصليت!.
مخکې له دې، چې دغه ليک حليمې ته ورکړي، خبرو ته يې دوام ورکـړ هغـې تـه يې وويل:
نن مې داسې درس ورکړ، چې پېړۍ، پېړۍ به يې نسل ياد ساتي، بيا به زما مخ ته د راتلو جرئت ونه کړي؛ وروسته يې په لاس کې نيول شوى ليک هغې ته ونيو.
هغې ليک ترې واخيست ټول يې ولوست بيا يې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ تـه يـې ځير، ځير وکتل ورته ويې ويل:
خورې! په دې ليک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نيتي پکې وي، يـا هـم کومه شومه اراده تمثيل کړي.
دا چې تا ددې ليک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ويلـې، دا دې تېـرى کـړئ، د هغه په حق کې مو تجاوز کړى دى، هغه مو بې ځايه ښکنځلى دى.
رڼا: نو ولې ميلمستيا مې ورته کړې وى؟
حليمه: نه، خو د دې وړ هم نه ؤ، چې هغه تـه دې بـدې ردې ويلـې واى، حـال داچې هغه بې ګنا دى.
رڼا: څه ډول هغه بې ګنا دى؟ هغه په ليک کې ليکلي، چې په ماګرانه يې، زه غواړم يو ځاى درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

حلیمه: خورې! هغه له تا سره مینه لري، که مینه کول گنا وي، نو ته یې ووایه. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله کړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپېڅلې اړیکه ځان در گډ کړي؛ نو اوس ته ووایه شاپور ورور مې کومه گنا کړې؟
ایا واده کول او د واده لپاره یو څوک خوښول گنا ده؟ ایا د دې پاکې اړیکې د خپلولو لپاره هڅه گنا ده؟
رڼا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟
حلیمه: زه پوهېږم، هغه زه په جریان کې اچولې یم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وکړم. هغه ماته ویلي: سره له دې، چې رڼا له برید وتلې شکلې ده، خو زه د هغې په څېره نه یم مین، د هغې په پاک زړه مین یم، د هغې په پاک احساس مین یم او د هغې په هغه خواخوږي مین یم، چې د خپل ولس سره یې لري.
رڼا : ته ډاډه یې، چې هغه داسې نېت لري؟
حلیمه : هو زه ډاډه یم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.
رڼا: ته څرنگه داسې خبرې بې له ثبوته کولی شې؟ ته څنگه په یو پردي انسان دومره باور کولی شې؟
حلیمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترگو لیدلی حال دی.
رڼا وویل: څه؟
حلیمه : په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون کې پرته وې مور د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خواته درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غړېدلو سترگو ولیدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس کې نیولی، سر یې پرې ایښی ؤ کله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واوریده او سترگې یې راپورته کړې سترگې یې له ډېرې ژړا تکې سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه یې کوله له ما د خپلې بېوسي اوښکې پټې کړي.
داسې څنگه کېدای شي، چې څوک د چا سره مینه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قرباني ته چمتو وي.
رڼا : دا دلیل نه شي کېدای.
حلیمه: ولې نشي کېدای؟ نور څه وکړي په دار ځان راوځړوي، ځان وژنه وکړي؟

رڼا: زه يوه پوښتنه کولی شم؟

حليمه: هو! ولې نه.

رڼا: ته ولې د شاپور مدافع وکيله جوړه شوې يې؟

حليمه: زه هغه څه وينم، چې ته يې نه وينې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پيدا کولی.

رڼا: ولې د انسانانو قحطي ده؟

حليمه: هو قحطي يې ده، د هغو خلکو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مينه لري، د زړه له تله يو څوک مني او د زړه له تله ورته درناوی لري.

رڼا: ته څرنگه په پوره ډاډ سره داسې خبرې کولی شې؟

حليمه: هغه زما سره دا خبره شريکه کړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون کې بې هوشه پرته وې او شاپور درته لکه عسکر ولاړ ؤو، ما له هغه سره ژمنه کـړې، چـې زما سر دې هم په کار وي،درنه دريغ به يې نه کړم؛ ځکه هغه زمـوږ مـور، خـور او کوچنی ورور داسې خښ کړل لکه د شهزاده د کـورنۍ غـړي، ټـول لگښـتونه هغـه وکړل.

له مانه يې ته غوښتې يې، د زړه له تله درسره مينه کوي او زه په دې ډاډه يـم، کـه ډاډه نه وای هيڅکله به مې هم د هغه پلوي نه وه کړې، وروسته يې نوکانو ته وکتل ورو يې وويل:

هغه ليک، چې ته يې په اړه په قهر شوې يې او شاپور دې پرې خفه کـړی پـه هغـه کې د شاپور هيڅ گنا نه وه، ما ورته مشوره ورکړې وه، چې داسې وکړه کنه هغـه نـه غوښتل.

رڼا د حليمې غوږ ونيو، تاؤ يې کړ بيا يې هغې ته وويل:

ښه! نو دا ستا او د شاپور گډه هڅه ده؟

حليمه: هو! هغه زما ورور دی، يوه خور د ورور لپاره دومره نشي کولی، چې د هغه د مينې په لاس ته راوړلو کې له هغه سره مرسته وکړي؟

رڼا : ښه! ته دا بابولالې پربږده، زه په رښتيا هم د شاپور په وړاندې په سهارنيو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه کوم غلط فکر کاؤه، زه تېروتلې وم.

بيا يې وويل:
خير تېر په هېر، نوره دا خبره دلته تړو،
خو حليمه يې په خبره کې وروغورځيده رڼا ته يې وويل:
چې تېروتې يې نو بايد جبران يې کړې.
رڼا : څه ډول يې جبران کړم؟
حليمه :له هغه سبا ښنه وغواړه.
رڼا: له پرديو خلکو ښنه زما په کلتور کې نشته، څه د پـلار او نيکـه پټـى مـو ور سره شريک ده، خپل کار به کوي.
شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوی بحث هم پرې شـو ، نـور دوی څملاسـتل گروفونه يې مږه کړل.
سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حليمه د کور له کارو خلاصه شوه. لمر غوړې ته کېناسـته د ځان د بوختولو لپاره يې فسبوک پاڼه راخلاصه کړه، له خلاصـېدو سره سـم يـې د مسنجر زنگ د يو څه د راتلو خبره کړه. حليمه هم نېغـه مسـنجر تـه لاړه، لـه يـوې نامالومې آی ډي نه ورته يو تصوير لېږل شوی ؤ. حليمې چـې پـه تصـوير سـترگې ولگيدې، ټکان يې وخوړ ،يوه او بل لورته يې وکتل تر څـو پـوه شي، چـې کـوم خيال نه وي؛ خو احساس يې کړه، چې نه خيال دی او نـه خـوب. د ځـان ډاډه کولو لپاره يې خپلې سترگې وموښلې تر څو يې ديد سـم شي؛ خـو هغـه څـه چـې مخکې يې ليدلي ؤ کوم تغير ونه کړ، هماغه تصوير ؤ، چې څو لحظې مخکـې يـې ليدلی ؤ په کوم کې چې د حليمې بدن نيمه لوڅ ښکاريده. راساً پوه شـوه، چـې کله يې د سي ټي سکن معاينه کوله هلته يې تصوير اخيستل شوی، هغه کومه کاذبـه رڼا نه وه، چې په هغه وخت کې دې ليدلې وه. هغه دکمرې رڼا وه، چې د انځـور اخيستنې پر وخت حليمې ليدلې وه، حليمه په همدې سوچونو کې ډوبه وه؛ خولو يې پر وجود لارې وکړې،په خوله کې يې ژبه وچه شوه او يو شاک ته ورته حالـت پـرې راغـی، پـه دې وخـت کـې پـه مسـنجر بانـدې ورتـه ټليفـون وشـو.
د سلام له ويلو پرته ورته وويل شول:
تصوير دې وليد؟
حليمه: ته څوک يې او څه غواړې؟

هغه کټ، کټ وخندل، ورته ویې ویل:
مه وارخطا کېږه، دومره د وارخطایي خبره نده.
حلیمه: ته مور او خور نه لرې، چې له انجونو سره داسې کوې.
ځواب ورکړل شو:
ما څه کړي؟ ماخو کوم بد کار ندی کړی یوازې مې د یوې ښکلې نجلۍ تصویر اخیستی.
په دې کې نو څه ستونزه ده؟
حلیمه:
که دا ډول تصویر ستاسې له خوره څوك واخلي، نو تاسې ته به ښه مالومه شي؟
ورته وویل شول: که غواړې دغه تصویر دې په فیسبوك او رسنیو کې نشر نشي نو، له ماسره ووینه.
حلیمه: د خدای ج لپاره داسې ونه کړې. زما انځور سره دومره بې انصافي ونه کړې، که ته دا کار وکړې، نو زما په مرگ به تمامه شي او زما خور رڼا چې په ټول هېواد کې نوم لري، دهغې نوم به له خاورو سره خاورې شي.
سړي ځواب ورکړ:
هو رڼا خو د هېواد ټول خلك پېژني، ښه شهرت لري؛ خو د نورو د شهرت خیال نه کوي.
حلیمه: څه مطلب؟
ورته وویل شول: مطلب دا چې هغې تل هڅه کړې، چې د خلکو د عزت په ځپلو سره خپل شهرت ته لاره هواره کړي.
حلیمه: زما خور هیڅکله داسې نه کوي، چې د چا شته عزت خراب کړي.
سړي وویل:
نه ،داسې نده چې ته فکر کوې، هغه خپله لوړتیا د نور په راپرځولو کېویني، نور له پښولاندې کوي او د هغوی په سر خیژي ځان پرې لوړو پوړو ته رسوي.
حلیمه: زه هیڅ نه پوهېږم، چې ته څه وایې خو د خدای ج لپاره له ما سره داسې ونه کړې زما عزت وساته .
هغه ځواب ورکړ: که داسې غواړې نو ماسره ووینه.

حليمه: چېرې درسرهووينم؟

ځواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زيارت کې سره ګورو، هغه هم سبا دولس بجې؛ خو ګوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زيان به درته تمامه شي، خپل تصويرونه به په ټولنيزو رسنيو کې پرته له ځنډه وګورې.

اړيکه پرې شوه.

حليمه لکه تش کالبوت ټليفون پر لاس حيرانه ولاړه وه نه پوهيده، چې څه وکړي. له اوږده ځنډه وروسته يې فکر ته راغله، چې له پېښې شاپور خبر کړي؛ د هغه د ټليفون شميره يې د ټليفون په سکرين راواړوله، خو مخکې له دې چې ټليفون ورته وکړي د هغه کس خبره ورياد شوه، چې که نورڅوک خبرکړې نو تصويرونه به يې خپاره کړي ،ځکه بيرته د هغه له خبراوي پښيمانه شوه.

د نورو خپلوانو په اړه يې فکر وځغلاؤ؛ خو هيڅوک ورته د ستونزې د ويلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخيستل شوی ځک هر لور ته يې خوځښت جريان درلوده خو ثبات يې نه وو.

هغه کس ته يې په مسنجر زنګ وواهه ورته ويې ويل:

زه نن درسره ګورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسې ولې زما تصويرونه اخيستي او په بدل کې يې څه غواړې؟

هغه ځواب ورکړ:

ته چې دومره ناقراره يې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر يم.

حليمه: ته ټليفون بند نه کړې، چې زه دې پيدا کړای شم.

سړي وويل:

زه ټليفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموريت دی او همدا مې موخې ته د رسېدو وسيله ده، زه هلته درته په تمه يم او پام چې زه د ښارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پوليسو او يا هم کوم بل چاته دې د راتګ وويل، نو ډيره درنه به درته تمامه شي زما نورملګري دې ښاري که دا غلطي وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصويرونه وګوري، هيله لرم دا تېروتنه ونه کړې.

حليمه: زه هيڅ کله داسې نه کوم او نه چاته وايم، ماته مې له عزته نور څه مهم نه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

حلیمه له کوره بهر شوه، له وېرې لکه پاڼه رپېده، ټیکسي کې سپره شوه، وچه خوله نهاره نهوره یې د عزت لوټونکي خواته حرکت وکړ.

⁽⁽⁽⁽⁽⁽⁽⁽⁽⁽⁽⁽

رڼا هم په دفتر کې د خپلې ایمانداري مسؤلیت اداکاؤه. په هېواد کې د سمون او فساد اوږدمهالې ستونزې د ورکاوي په فکر کې ډوبه وه، چې د دفتر دروازه یې وټکېده. هغې دې راځه ورته وویل.

ګوري یو نا پېژانده ځوان یې دفتر ته دننه شو، رڼا هم هڅه کوله ویې پېژني، خو مغزي پلټنې یې پرې کار ونه کړ.

رڼا ښه راغلاست ورتهووایه.

هغه هم د منني په ځنګ کې د ناستي اجازه وغوښته. رڼا ورته د څوکی لور ته په ګوتو اشاره وکړه، ورته ویې ویل:

مهرباني وکړئ کښېنئ!.

ځوان کېناست له څېرې او عداتو خورا کمینه مالومېده

رڼا ورته د چای راغوښتو سره سم وویل:

کېدای شي د راتګ په موخه مو پوه شم؟

هغه ورته کړه: بلې اغلې!

زه په فراه کې د الجزیره تلویزون خبریال یم غواړم په یوه مهمه موضوع درسره خبرې وکړم.

رڼا : مهرباني وکړئ! زه یې اورم.

هغه وویل:

ډېره هیله مې وه، چې درسره وګورم، شکر چې نن مې دا هیله پوره شوه.

رڼا په لنډ مسکا د هغه خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

داسې څه ځانګړتیاوې لرم، چې زما لیدو ته یې دومره لیواله کړی وې؟

هغه وویل: ته د هېواد یوه اتله یې، د رښتوني خبریالي یوه بیلګه یې، وطن پالنه، ولس پالنه، زړه سوی خدمت، سرښندنه او قرباني باید له تا زده کړای شي. ستا احساس، له نورو خورا توپیر کوي هغه قرباني، چې ته یې د هېواد لپاره ورکوې هیڅ څوک یې د اداینې جرئت نه لري.

رڼا : مننه ځوانه!.

دا خو ستا لویی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې،البته چې زه یې وړ هم نه یم. ما چې څه کړي او یا یې کوم، مسؤلیت مې دی، دنده مې ده. خدای ج ته د خپلو مسولیتونو د ادا د ځواب د پیدا کېدو په لټه کې یم؛ خو بیا هم ډاډه نه یم، چې خدای ج ته به زموږ کړنې د منلو وي که نه او خدای ج به مو په دې کارو وبښي او کنه.

ځوان وویل:

اغلې رڼا! ستاسې کړنې زموږ لپاره یو درس دي، یو پند دي زه ډاډه یم، چې په خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه یم، چې ستاسې رېښتونې هڅې به خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو ته نه ستاسې د زړه اخلاص ته ګوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رڼا : سلامت اوسې ښاغلیه! مننه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبریال وویل:

اغلې! زه د یوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی یم.

رڼا: مهرباني وکړه!.

ـــ: زه بیا هم تکراروم، چې ستاسې په رښتینولي باندې ډېر باور لرم، خو ستاسې یو خبریال، چې ستاسې د تلویزون د فراه ولایت مسؤل دی، له ما سره یو ځای کار کوي.

رڼا وویل:

ښه! ساحل غمخور ښیې؟

خبریال: هو!

رڼا: نو؟

خبریال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر یاست؟

رڼا: هو! هغه زموږ خبریال دی.

خبریال: داخو سمه ده، خو له خبریالي یې ستر تجارت جوړکړی.

رڼا: هغه څنګه؟

خبريال: زه نور تفصيل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکه کـه يـې زه ووايم فکر به وکړې کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.
رڼا: نو ستاسې د دې شکايت په ويلو کې موږ ته څه ګټه ده؟
خبريال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنيز دفتر ثبات ته يې ډېره ګټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه يم هغه چې کومې کړنې تـرسره کـوي، ستاسـې لـه پاليسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زيان رسوي، ستاسـې د رسـنيز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چينجی دی، هر څه مو بربـادوي، زه پـه دې کار کې هيڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د يوه مسؤل خبريال په صفت درته راغلی يم، دا چې تاسې زما په خـبره کـوم اقـدام کوی يانه ماته توپير نه کوې؛ ځکه ما خپل مسؤليت ادا کړ نـور ستاسـې خپـل کـار دی.
رڼا: ته چې څه وايې خدای ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بيا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبريال سپکاوی کوي.
زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبريال په اړه څېړنې پيلوم.
خبريال وويل:
مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پيل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغـه چې ستاسې سره کار پيل کاوه، يو زوړ سايکل يې درلوده اوس موټرې لرې، پاخـه کورونه لري، ته يوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هيڅ څه ته هم اړتيا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت يې له جيبه راوکيښ د رڼا په مېز يې کېښود بيا يې وويل:
دلته مې د ټليفون شميره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.
رڼا : سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پيلوم؛ خو که ادعا مـو ناسـمه وختـه همداسـې کوم.
رڼا خپل موټروان ته زنګ وواهه د فراه د تګ لپاره يې ورته د چمتـووالي هـدايت وکړ.
هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

((((((())))))))))))

حلیمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشیره زیارت ته ورسېده؛ لالهانده یې یوه او بل لور ته کتل، چې ناولی تصویر اخیستونکی پیدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

ټلیفون یې وشرنگېده، ویې کتل چې د مسنجر په وسیله د تصویر اخیستونکي زنگ وهلی؛ حلیمې ټلیفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختیار نومیده وویل: زه دې وینم، هیله لرم څوک دې په جریان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړی وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نیول شم، بندي به شم خو زما نور ملگري تیار فسبوك ته ناست دي ما څاري که ونیول شم ما ورته ویلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصویرونه نشر کړي؛ نوکه څوك دې په جریان کې اچولي وي ماته ووایه، چې درسره ونه وینم او د تصویرو له خپریدو د مخه ونیول شي؟

حلیمه: نه، ما څوك نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چیرې یې؟ له ما سره ژر ووینه، زه بیرته په بېړه تگونې یم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتگ ندی ویلي او نه څوك راباندې خبر دي.

بختیار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حلیمې مخې ته په خوښي ډوله څېره ودرید ورته ویې ویل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حلیمه : زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بیا یې؟ هر څه، چې راته وایې همدلته یې ووایه!.

بختیار : زما او ستا کیسه خو دومره لنډه نه ده، چې په څو لحضو کې ختمه شي.

حلیمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووایئ، چې زه خپله پرېکړه درته ووایم.

بختیار کټ کټ وخندل ځواب یې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه یې، چې د ریموټ په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حلیمه : مطلب؟

بختیار: نور به ما سره ساعت تېروې، زه چې څه وایم هغه به منې.

حلیمه: څه مې، چې وس کې وي منم یې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه یې شم منلی.

بختیار: ته اوس هم د خپل وس خبره کوې لږ هم د خپل عزت خیال نه ساتې؟ ته نه احساسوې، چې ستاسې تصویرونه نشر شي څومره رنګه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځې؟

حلیمه: هو پوهیږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلې یم، چې عزت مې وساتل شي.

بختیار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته وایم هغه ومنه.

حلیمه: نو زه څه ومنم؟

بختیار: ما سره به ملګرتیا کوې، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.

حلیمه: لکه کومې غوښتنې؟

بختیار: هرڅه ان تر دې یو ځای لماستی.

حلیمه: دا ته څه وایې؟ ته خپله خور او مور نه لرې؟ ته غیرت نه لرې او ته د انسانیت په نوم څه پېژنې؟

ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وایې؟

بختیار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.

حلیمه: ته ولې له ماسر داسې کوې؟ ما څه ګناه کړې؟ ایا که دې تا له خور سره څوک داسې وکړي ته به څنګه احساس وکړې

بختیار: زه غواړم ستا خور رڼا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژونده یې زړه ورتور کړم غرور یې مات کړم.

حلیمه: رڼا څه ګناه لري، څه بد یې درته رسولي؟

بختیار: ډېره بده مېرمن ده، د خپلو ګټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زموږ د قومندان نوم یې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنیو مخکې یې ابرو ورتوې کړه.

حلیمه: کوم قومندان؟

هغه ځواب ورکړ:

دا به وروسته څرګنده شي.

بختیار یوه او بل خواته وکتل ویې ویل: له لرې پولیس زموږ په خوا راروان دي، زما وېره ترې راغله، شک راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بیا حرکت کوم خو ته همداسې هوښیاره نجلۍ له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز باید څوک خبر نشي.
هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه ولیدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه یې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر یې وکړ حلیمه شاید د ژوند د راتلونکي ملګري په لټه کې وي.
په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پیدا شول، له ځان سره یې ویل:
حلیمه بې مور او پلاره یتیمه انجلۍ ده رښا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره یې غوره کړې وي.
له ځان سره یې پرېکړه وکړه، چې زه باید حلیمه وڅارم، هغه زما مسؤلیت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه باید د خپلې خور په وړاندې مسؤلیت ادا کړم.
کورته له رسېدو وروسته یې د کار جامې بدلې کړې، څمکې ځای ور نه کړ پرېکړه یې وکړه، چې حلیمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور یې د موټر ګېر ور بدل کړ.
لنډ مهال وروسته یې کورته ورسېد دروازه یې ټک، ټک کړه حلیمه هم د دروازې شاته لمر غوږې ته ناسته وه، دې دروازې له ټک،ټک سره بهر راووته ویې لیدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حلیمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټلیفون کاوه او زما له نه شتون به یې ورته ویلي وو.
شاپور له کېناستو سره سم حلیمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانیستله :
شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشیره ولي زیارت سره ولیدې.
حلیمه وارخطاشوه، خوله یې وچه شوه، په توتله ژبه یې په داسې حال کې، چې سترګې یې له ځمکې سره ګنډلې وي ، ورته یې کړه:
هو وروره!
زیارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

شاپور :تاسې د سي ټي سکن معاينه راوړه؟
حليمه : هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم وښوده.
شاپور: نو ډاکتر بيا څه ويل؟
حليمه: ډاکتر وويل: د کوم تشويش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.
شاپور :ښه! شکر چې د انديښنې وړ څه نه وي.
خو هغه بل کس څوک ؤ؟
حليمه نوره هم وارخطا شوه : ويې ويل کوم ؟ څوک؟ چيرې؟
شاپور: هغه چې زيارت ته څېرمه له تا سره ولاړ ؤو او له تاسره يې، چې خبرې کولې؟
له دې خبرې سره د حليمې رنګ نورهم والوت ، په بنده، بنده ژبه يې ځواب ورکړ:
هغه زما د مکتب ټولکي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه يې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.
شاپور يې دروا‌غ احساس کول،ځکه خو يې انديښنه نوره هم زياتيده،دې نور وضاحت دپاره يې ترې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بيا د نوټونو خبره له کومه شوه؟
حليمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس يې د دوهم چانس ازموينې دي؛ ځکه يې زما نوټونه رانه غوښتل.
شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟
حليمې د ځان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور يې لکه ورور خيال ساتي، شخصيت يې ژغوري خو ، اړه وه جدي شي، په شاپور کې يې سترګې ونيوې په زړه کې يې وويل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوې، خواخوږي راسره کوي؛ خو زه سخته ګير شوې يم، له خدای ج پرته مې له دې مصيبته بل څوک نشي خلاصولی، زه ښښه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شې خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه يې شاپورته وويل:
وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوې؟
په کوم مسوليت يې کوې ؟

ته زما څه کېږې؟

شاپور ورته وخندل، بيا يې وويل:

ولې ورور دی نه يم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟

وروسته يې خبرو ته دوام ورکړ: ښه څه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوښښ کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځې، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خيال دې وساتي رڼا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.

اوس خلك ډېر چالاکه شوي دي

تا غوندې معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راګېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بيا له خپله ځايه پورته شو، د تلو په وخت کې يې حليمې ته مخ وراړاؤ ورته يې کړه:

ته مې ورور مه ګڼه خو زما خور وې او خور به مې يې.

هر کله چې کومه ستونزه کې راګېر شوې ماته زنګ کوه زه به لکه د اسمان پړک په ځېر هلته حاضر يم.

حليمه يې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترګې يې په شاپور کې خښې کړي ويې ويل:

ما په تېرو خبرو وبښه شاپوره ، زما هم ورور يې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه يې اړينه نه ده، چې يو څوك له يوې مور او پلاره پيداوي هغه د ورونه وي، د وروګلوي اړيکو ته د زړه رښتين توب تر ټولو لومړيتوب لري.

مجبوريت سړی اړ کړي هغه څه ووايې، چې نه يې غواړي.

شاپور: څه مطلب؟

حليمه: هسې

شاپور هم پوه شو، چې حليمه له هغه څه پټوي، نوره يې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په ځنګ کې په توشك ايښی تليفون يې راواخيست او بهر ووت

«««««««««

رڼا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمری په ناامنه ولايت کې يې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پيل کړې، لومړی يې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل يو يو يې جدا وليدل له

هر یوه یې لومړی دا پوښتنه کوله، چې زموږ خبریال سره دې اړیکې څنګه دي که به یې ویل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته یې ادامه نه ورکوله؛ خو که به یې ځواب د ښو اړیکو ؤ له هغه به یې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبریال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زیاته ناوړه ګټه پورته کړې، له هر چا یې کلنګ اخیستی هره عایداتي سرچینه او حکومتي اداره یې په دې خاطر ګواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رښا ځینې ادارې داسې هم وموندلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو اوجوره ترې اخیستل شوې وه

ځینو خو رښا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو ور ورسوله ورته ویې ویل: ستاسې خبریال به د نظر اخیستو په بهانه له انجونو سره اړیکې ټینګولې، ویډیو یې بلاک میل به یې تر سره کاؤ، او بیا به یې له دې لارې ګواښلې.

رښا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبریال د شتمن کیدو، خودسریو او بې وجدانه کړنو سخته وځوروله، خپل ځان ته یې تو کړل ویې ویل:

اخ رښا ستا په مشري کې داسې بې ضمیره خبریالانو هم دنده تر سره کړې او ته یې په اړه خبره نه وې.

د ځان د لا ډاډه کولو لپاره ګمرک ته لاړه، هلته د ګمرک د مسؤلینو سره وغږېده، هلته یې یو وطن دوست مامور پیدا کړ له هغه یې د خپل خبریال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب یې تر لاسه کړ: ستاسې خبریال له ګمرکه د میاشتني معاش په ډول پیسې اخلي.

رښا: هغه له دې ځایه په کوم حق پیسې اخلي؟

مامور: دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پیسې ورکړي، چې له رازه یې پرده پورته کوي، ستاسې خبریال به د ګمرک رئیس ته راغی د اخطار په ډول به یې ورته ویل:

یا خو هره میاشت زما برخه راکوه اویا هم له فساده دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

هغه اړ ؤ هره میاشت ده ته پیسې ورکړي.

له دې مالوماتو راټولو وروسته رڼا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حق سکوت او حق ظهور اجوره یاده شوه. ښاروال چې یو وطن دوسته انسان ؤ رڼا ته وویل:

زما له راتګه مخکې دلته بل ښاروال ؤ په فساد کې ښکیل وو، له هغه به یې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به یې ګواښه، چې که ور یې نه کړي راپوروڼه به ورپسې خپاره کړي.

ښاروال رڼا ته نور هم تفصیل ورکړ، ورته ویې ویل:

ستاسې خبریال ستاسې سره د دندې په لومړیو کې یو زوړ بایسکل درلوده اوس هره اونۍ یو موټر اخلي او بل بدلوي.

په رڼا کې د ځواب ورکولو جرئت نه ؤ، د ځان ملامتي له کبله یې خوله وچه، وچه کېده. یوازې د سر په خوځولو یې هغه ته د خبرو د دوام تشویق ورکاؤه. د خپل خبریال د هر جرم په اورېدو به یې شونډې له غاښو لاندې کولې او د خپلې بې غورۍ اوښکې به یې له سترګو څڅېدې.

د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځایه اوچته شوه، د مېز په سر د چایو پیاله یې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده یې خپل د لاس دسکول راواخیست.

ښاروال ورته وویل:

خورې! ستاسې چای خو ډکه پیاله پاتې شو، لږ تم شه چای مو وڅښئ بیا لاړه شئ!.

رڼا : وروره! زه له اوږد مهاله د یوه نه بښونکي جرم په ګناه مرتکبه یم، شاید ددې ګناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه بښي، ما څرنګه داسې یو لوی غل او خاین د خبریالي په پاکه جامه کې ساتلی ؤ؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومه خبره؟ بیا یې د ښاروال نه اړول شوی مخ بیرته ور واړاؤ هغه ته یې وویل:

ددې خوار ملت بیت المال دومره اسانه نه دی، چې د رڼا په مشرۍ کې به یې یو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، یتیم او کونډې ګډه پانګه، چې بیت المال دی څوک رانه وخوري.

زه به خپل خبریال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تریخوالي مزه به یې د مرګ تر وروستی سلګی هېره نه کړي.

نوره په چټکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کېناسته، ټلیفون یې راواخیست د افغان رسنیز مرکز د فرا ځانګې خپل خبریال ته یې زنګ وواهه.
د سلام له ویلو وروسته هغه خپله روږدی هنر پیل کړ، رڼا ته یې وویل:
اغلې رئیسې صیب! ستړې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلې یې، نن زما مېلمنه یې پسه به درته حلال کړم.
رڼا : میلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پیسو اخلې او که د کوم کمېشن لـه برکتـه دې پسه په ستوني چاړه تیره وې؟
هغه د تملق خندا وکړه، ځواب یې ورکړ: قدرمنې رئیسې صـیب! دا تـه څـه وایـې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې یې سپموم او تا ته پرې مېلمستیا کوم.
رڼا یې خبره ورپرې کړه، ورته یې کړه:
د پسونو د حلالو خبرې عادي خلک نـه کـوي، دا د سرمایـه دارو سـت وي، چـې میلمنو ته یې له خولې وځي او تا ته چې موږ ځومره معـاش درکـوو هغـه ددې نـه جوګه کېږي، چې ماته د مېلمستیا لپاره پرې پسه واخلې او د اولادونو دې هم وشي.
خبریال کټ کټ وخندل ویې ویل:
ماشومان خدای ج لري هغه یې روزي رسان دی، هیڅوک لـه لـوږې نـه دي مـړه شوي.
رڼا : کور دې ودان، زه د مېلمستیاؤ لپاره نه یم راغلې، د خپلې بېغوري، جبران تـه راغلې یم د خپل ناغیرې له لاسه پر اوږو دې پېټې کمولو لپاره راغلـې وم، د خپـل وجدان له ملامتې د خلاصولو لپاره راغلې وم اوس بیرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه یې باید تر سره کړم.
خبریال : نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟
رڼا : ټلیفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تیـارې ټیکـټ وکـړه، کابـل مرکزي دفتر ته له ځنډ پرته راشه.
خبریال: خیر خو دی اغلې!؟
رڼا: هو خیر دی؛ خو په دې خیر کې د ولس خیر نغښتی دی، نه زما او ستا.

د رڼا له خبرو سره د خبریال زړه ټکان پیل کړل، یوه وېره یې په زړه کې خپره شوه له ځان سر یې وویل:
لکه چې رڼا دې د خبریالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړیو لـه دیگه لاس وخوت ، لکه چې نور دې د پیسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شـو. زړه نازړه یې د سفر لپاره چمتو والی پیل کړ؛ خو بیا یې هم په بشپړ ډول سره د خپلـې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته یـې پـه دې تسلي ورکړه، چې شاید دا هسې زما واهمه وي.

«««««««««

حلیمې په کور کې د خپلې ستونزې د پایلې او د سرېښو په ډنډ کې د لوېـدو نـه د ژغونې سوچونه کول، لاره ترې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به یې کله یو غر په بل ا وکله بل غر په بل ویشته.
خو د ژغورنې لاره یې نشـوه مونـدلی؛ ځکـه یـوه خامـه پیغلـه وه د فکـر ځغلـونې لیدلوری یې دومره پیاوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره یې پکـې د رڼـا څـرک لیدلی وای.
هغه د خپلو بدبختیو په خیالي ټالونو کې زنگېده، چې ټلیفون یې رڼا او بیا د مسنجر زنگ پرې راغی؛ حلیمې د سکرین په کتو سره ولیدل، چـې هغـه پخـوانی نـاولي انسان ورسره بیا اړیکه ټینگه کړې،دې چا سره چې دې حلیمې نیمه لوڅ انځورونـه وو.
حلیمې په ریږدېدلیو گوتو د ټلیفون شنه بټن کیکاگله ورته وویل شول:
نن راسره د حضوري چمن په یوه څنډه کې وگوره.
حلیمه: د څه لپاره؟
بختیار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.
حلیمه: بېکاره انسانه ،ته له ما څه غواړې؟
بختیار : په ټلیفون کې خبرې نه کېږي یو ساعت وروسته له ماسره ووینه کنه ښه بـه درته نه وي.

د حليمې پر تن د وېرې لړزه يو ځل بيا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره يې له مجبوريته ورته د هو وويل.
بختيار يې په خبره د راتګ ډاډ تر لاسه کړ، بيا يې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته يې وويل:
ګوره نجلۍ د تېر په څېر يوازې راشه، څوک درنه خبر نشي؛ ځکـه چـې بيـا بـه د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به يې درته ستونزمن وي.
حليمې د سمه ده په ويلو، د ټليفون اړيکه پرې کړه.
د تګ لپاره يې تياری ونيو په يو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځای ته ورسيده، چې ژمنه ترې اخيستل شوې وه.
يوه او بل لور ته يې په وارخطايي سره کتل، خو هغه کس چـې مخکـې يـې ورسره ليدلي ؤ په نظر ورنه غی.
د سړک په يوه خواکې يې په يوه کس شک راغی، چـې ددې پـه لـور راروان ؤو، حليمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه يې يو سړی خوا کې ودرېده ورتـه ويې ويل:
کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ويلي؟ حليمې مخ ورته راواړاؤ ويـې کتـل چـې بختيار دی
حليمه :ژر، ژر راته ووايه ته څه غواړې؟
بختيار: ولې دې بيړه ده، چيرې ځې؟
حليمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره ليدلې وم او بيـا مـې پـه ډېـره سـتونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل وليدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.
بختيار يې خبريالې رښا ته ورته لښته او تنګی ځواني له ځيرو سترګو تېره کـړه، بيـا يې د هغې ځرځو سترګو ته د سوداګر په سترګه وکتل، مسکی شو ورته ويې ويل:
زما او ستا اړيکه د بيړې نه ده، راځه ځو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلک به پر ځان نه شکمنه ؤو.
حليمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل يـادوې، مطلـب دې څـه دی؟ روښـانه خبره وکړه؟

بختيار: مه وېرېږه! زه ستا تصويرونه نه خپروم؛ خو دا يې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.
زه چې څه درته وايم هغه به منې.
حليمه: گوره ته چې کوم خوبونه وينې دا هسې خيال دی،خوب وينې، د ځان لپاره دې دروغجنه خوښي ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.
زه پوهېږم، چې که زما تصويرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرگ سخته وي، زه به د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لوېږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي ،زه ډاډه يم چې هغه به رانه خفه نه وي.
زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوښي غوره ده.
ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما پـه دې تصـوير ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.
هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې گوړې ماتوې.
داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې گېره شوې يم، خو له دې فکرونو تېـر شـه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.
بختيار : سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.
خو يو بل کار وکړه!
کوم کار؟
رښا ته ووايه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی يې کـړی ؤو او د هغـه لـه لاسه يې د يو ميلون په ارزښت کور له گوتو باسلی ؤ نو بيرته دې جـبران کـړي يـو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتې وم. قومندان زلمی پـه حقـه دی، مـا د ناسـم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.
حليمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ويې ويل:
ته بيا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رښا د حق د پلـوي لپـاره د خپلې مور، ورور او يوې خور څخه تېره شوه، حق تـه د رسـېدو لپـاره يـې خپلـه کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي يې پرينه ښوده. زه ډاډه يـم، چـې هغـه بـه خپل مرگ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه مني؛
بيا يې د بختيار سره سترگې مخامخ کړې ورته ويې ويل:

ددې کار لپاره، چې ته یې غواړې زه رښا ته د ویلو لپاره چمتو نه یم؛ ځکه نه یې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به یې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختیار : ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟

حلیمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله داچې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختیار : ښه نو بیا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.

د حلیمې زړه په درزا شو، بختیار ته یې وویل:

د یوې پیغلې لپاره د هغې عزت ډېر مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم یوه خور یم، یا دې لور یم او که دا هم نه منې داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او یا هم لور سره داسې یو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږې؟

ته ما نه درک کوې، چې په دا دریو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟او ایا زه پوښتې شم، چې ته موږ ته د کومې ګناه سزا راکوې؟

بختیار: لومړی خو زه د دا ډول خبرو سره هیڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوې.

دوهم ته زما د کړنو دلیل غواړې کنه ،نو واوره ،ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رښا دومره وځوروم، چې له ژونده یې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصیت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ویوسم، د هغې غتې، غټې خبرې په خوله کې ور وچې کړم.

حلیمه : ته غواړې چې رښا وځوروې؟

بختیار: هو

حلیمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښیم، چې د هغې له کبله به رښا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وینا مطابق له ژونده به یې زړه تور شي.

بختیار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رښا د ځورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کیږي،

که دا کار ونه کړم دارقم مې د لاسه وځي نو ژر يې راته ووايه، هغه څه دې چې رښا پرې وځوربږي؟

حليمې خپلې مظلومې سترګې د بختيار په لور ور پورته کړې، ورته ويې ويل:
کار درته وښيم؛ خو زما تصويرونه مه خپروه زما عزت د خپلې خور عزت وګڼه، له ماسره د يوه پښتون په ډول ژمنه وکړه.

بختيار: کار را ته وښيه که خوښ مې شو، زه ژمنه کوم، چې ستاسې تصويرونه نه خپروم او نه دومره دلچسپي ورسره لرم، زما د خپل رقم سره کار ده، قرضداره يم، راګير شوی يم؟ ژر کار راته ښايه.

حليمه: ما ووژنه، زهر راکړه زه به يې ستا په مخ کې وخورم.

په دې کار به دې خپل هدف په لاس راوړې، زما په وژنې به زما خور دومره وځوربږي، چې ستا په وينا له ژونده به يې زړه تور شي؛ ځکه هغې ته زه ډېره ګرانه يم، ماته د ژوند خطاب کوي، زما په وژلو به د هغې نه ژوند واخيستل شي.

بيا يې سوړ اسويلی وکيښ ښکته يې وکتل ويې ويل:
زه په مرګ نه خپه کېږم خون مې هم دربښلی؛ خو په دې شرط چې زما له مرګ وروسته به زما تصويرونه له منځه وړې.

هر څه به ډېلټ کوې.

بختيار : وړانديز مې دې خوښ شو، دا کار به مې د قومندان هم ډېر خوښ شي، خو د زهرو وړانديز مې دې خوښ نه شو.

حليمه: ولې؟

بختيار: ولې ځواب به سبا تر لاسه کړې سبا دې يو ځای ته غواړم زما د زنګ په تمه شه.

په داسې حال کې، چې يوه او بل اړخ ته يې کتل بختيار صحنه ترک کړه او نور لاړه.

»»»»»»»»»»»»»

رڼا هم سترې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چې کور ته لاړه شي، لا رسمیات نه وو ختم شوي، نېغه څارونوالي ته لاړه هلته یې د خپل خبریال ټول اسناد او ثبت شوي غږونه څارنوالانو ته وسپارل، ورته ویې ویل:

دا کس زموږ د رسنیز دفتر او خبریالي نه ناوړه ګټه پورته کړې، په فساد کې ښکیل او لسګونه دوسې لري، زه یې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی،حاضر نه شو، هیله ده د خپلو سرتېرو په وسیله یې د قانون منګولو ته وسپارئ او د ملت حق یې تر ستوني راوباسئ.

هغوی چې د رڼا رښتینولي ولیده یوه او بل ته یې وکتل، ویې ویل:

نړی خدای ج په څومره توپیر پیدا کړې ده، موږ وګوره او دا مېرمن وګوره، زموږ بې مسؤلیتي وګوره او د وطن دغه اصلي مېرمنې احساس وګوره، هغه مساوات غواړي، د بیت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ یو چې د پیسو په بدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.

د ځانونو له ملامتیا وروسته یې رڼا ته ډاډ ورکړ، هغې ته یې وویل:

اغلې رڼا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند په ډول یو الهام راکړ،له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خیانت نه کوو ،رشوت به نه اخلو ،حق به حق دار ته سپارو ، ته نوره ډاډه اوسه، چې ستاسې نارامه زړه به اراموو او تورن کس به جلبوو.

رڼا په مننې سره ترې رضایت وښوده.

بیا یې ترې خدای پاماني واخیسته

رڼا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپل موټر مخکې یې یوه پیاده روانه نجلۍ ولیده. د خپلې خور حلیمې ګمان یې پرې راغی، له انجلۍ نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ویې لیدل چې دغه انجلۍ په رېښتیا حلیمه ده په مخ یې لس ځایه اوښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته یې وویل:

وروره! بریک ونیسه.

رڼا ژر له موټره راښکته شوه او مخامخ د حليمې په وړاندې ودرېده. هغې يې په ليدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناوسې اوښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شوی ؤ؛ ځکه چې رڼا يې اوښکې لا دمخه ليدلې وې.

رڼا خپله خور په غېږ کې ونيوه ورته ويې ويل:

خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځايه اوښکې راځي، خيرت خو دی ؟

حليمه : هو خورې! خيرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور راياد شو، ته هم رانه مسافره وې بس چيتې مې زړه راډک شو.

رڼا يو ځل بيا خپله خور په غېږ کې ونيوه په يوه او بل اړخ مخ يې ښکل کړه ورته ويې ويل

خور دې درنه ځار شي ،دادی زه بيرته راغلم ،ته مه خپه کيږه ،څه چې ځو کورته لا يې دوه قدمه نه ؤ اخيستې رڼا دې خپلې خور حليمې په اوږه لاس کيښود ورته يې ويل :خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟

حليمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هيڅ خبره نشته.

رڼا موټر وان ته وويل:

وروره! ته لاړه شه زه او خور مې نور پياده ځو دادی کور هم دوه گامه کې دی، موتروان يې رخصت کړ.

رڼا او حليمه دواړه يو بل ته د لاس پنجې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې.

رڼا خورا ستړې وه، له ډوډۍ، چاى او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حليمې خواشيني حالت انديښمنه کړه،ځکه چې حليمه يې احساس کړه چې دې کوم ژور خفگان لاندې ده ،دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې يې له دې سره يې دوه گولې وکړې نوره له دستر خوانه جگه شوه ويلې يې زه مړه يم.

رڼا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه ،حليمه ولې دومره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خولې هغه خندا، چې کړسا به يې تر دريم کوره رسېده ولې خپک شوې؟ نن يې دوه گولې ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې يې د يوه ژور خپگان ښکارندوي کوله حتما څه

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حلیمه یې کوټې ته راغله، د رڼا په خواکې کېناسته، هغې ته یې وویل:
خورې! ډېره سترې راته ښکارې، زه به دې چاپې کړم، د هغې په غځېدلو پښو یې د کېکاګلو پیل وکړ، بیا یې د رڼا لاس په لاس کې را واخیست، د خپل لاس سره غبرګ یې په سینې پورې ونیو، رڼا ته یې وویل:
زما غیرتي خورې! زما همت ناکې خورې! زما ژونده.
رڼا : څه خبره ده، چې نن دې زما تعریفونه پیل کړي، پام دې وي، چې کوم فرمایش رانه کړې او بیا دې د هغه ورور شاپور سرینده راته ونه غږوې.
حلیمه : خورې! زموږ مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو.
رڼا : بس همدا مو تقدیر ؤ، همدا به راته لیکل شوي ؤ اوس دې تا خدای ج راته لري.
حلیمې په ژړغوني اواز په داسې حال کې، چې سترګې یې لمدې وې رڼا ته وویل:
شاید له دې بدې ورځې هم راباندې راشي،خو هیله لرم چې خپل د فولادو په څیر همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدې، تل د حق پلوې وکړې.
رڼا یې خبره ورپرې کړه، په ځیر ځیر یې د هغې څېرې ته وکتل خپل لاس یې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز یې هغې ته وویل:
خورې! هیله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پاڼې په څېر رپېږي، موږ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خدای ج وساتي.
خورې! ته ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سینې باسې؟
ته ولې داسې وایې څه پېښه شوې؟ خیر دی داسې څه دي، چې زه ترې خبره نه یم.
حلیمه: خورې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشی، هیڅ وخت خپل همت ونه بایلې، اونه ژاړې
پام دې وي، چې اوښکې د څوك ونه ویني؛ ځکه چې اوښکې د کمزورې مانا وي خپل ځان نورو ته کمزورې ونه ښې او شاپور د تا لپاره یو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بیا، بیا فکر کړه.

رڼا : خورې! مه مې زړه چاودې کوه ؟ولې مې لیونۍ کوې؟ ایا ډاکتر خو درته د کومې خطرناکې ناروغي نه دي ویلي؟
حلیمه مسکی شوه، ورته ویې ویل:
خورې! هیڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم ښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالوموله، چې زه دربانديې څومره گرانه یم.
رڼا خپله خور له غوږه ونیوله ورته ویې ویل:
شوخکې! زما زړه خو دې له خولې وکیښ، داسې خبرې څوک کوي؟ ته خو زما نفس یې، له تا پرته په دې نړۍ کې زما څوک دي؟ که ته مې په خوا کې نه وې زه خو مړه کېږم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بیایم کنه هر څه رانه پاتې دي.
ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې ځکه چې دې شپې ناوخته شوی ؤ رڼا حلیمې ته د لمانځه سپارښتنه وکړه ورته ویې ویل لمونځ وکړه بیا ویده شه خو له خوب مخکې دې درود شریف هیر نشي حلیمه لاړه او سم دستي
رڼا خپل ټلیفون راواخیست، شاپورته یې زنګ وکړ.
هغه ته یې وویل:
شاپوره!
ته خو د خپلې کابینې پوښتنه هم نه کوې، نه وایې چې چیرته تللې وې؟ د څه لپاره تللې وې، کله لاړې او کله راغلې؟
شاپور ورته لنډه مسکا وکړه، بیا یې ویل:
ته خو خپله رئیسه یې! زه څه کاره یم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په یاد ده، چې راته ودې ویل:
زه ریسه یم ،دې چا مشورو ته مې اړتیا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتیا نه لرم.
رڼا : ښه نورې ټوکې پرېږدو، د یوې جدي خبرې لپاره مې درته ټلیفون وکړ.
شاپور: خیر خو دی؟ مهرباني وکړه!
رڼا: حلیمه راته سمه نه ښکاري، چې له فراه نه راغلم په کوڅه کې راتېرېدم، دا هم کورته را روانه وه په لاره کې مې ولیده، چې ژړل یې پر مخ یې سل ځایه اوښکې

راتلې. اوس مې خوا کې کېناسته، داسې خبرې يې راته کولې، چې زړه يې له سينې ښکه. ماته يې ويل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږې.
حيرانه يم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟
شاپور : ستاسې تشويش بې ځايه نه دی؛ زه خبر نه يم، چې په هغې څه شوي خو ډاډه يم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ويلو جرئت يې نه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه څارم. زما دوه کسان به ورپسې لکه د سيوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترګو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پيداکړی زما د څار لاندې به وي.
رڼا : حليمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.
زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ويې څاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده يم.
حليمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس يې هم ستا غم خوري، ماته په عبثياتو لګيا وه.
شاپور : څه يې ويل؟
رڼا ورته وخندل، بيايې ويل:
ته يې څه کوې؟ اړتيا نشته، چې درته ويې وايم.
شاپور : چې حليمه خور مې دومره په غم کې ده بيا خو زه خپله د هغې نه ساتنه کوم.
په دې وخت کې حليمه هم اطاق ته راننه وته، رڼا شاپور ته وويل:
ښه ځه! ښه شپه بيا خبرې کوو.
شاپور ټليفون پرې کړ، ټليفون يې له غوږ راښکته کړ، له زنې سره يې ونيو، په يوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره يې وويل:
حليمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې يې راګېره کړې. خپل کسان يې راوغوښتل،له جيبه يې د حليمې تصوير راوکيښ ورته ويې ويل:

دغه جلی وځارئ کور یې درته ښیم سهار وختي به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلۍ راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.

هغوی ښه صیب! وویل:

نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.

سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.

رڼا په خپل دفتر کې کېناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه راننه وت، رڼا څوکۍ ته گوته ونیوه.هغه ته یې د ناستې وویل:

- کېنه!
- اغلې رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کې چای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډېر نارامه یم ژر یې راته ووایه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.

رڼا : مورږ پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تاته چای چمتو کوي، چې ته یې وخورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لري؛ خو بیا به هم اشپز درته چای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.

خبریال : هیله کوم ژر یې راته ووایه، څه خبره ده؟ کومه گناه مې کړې، چې زه پرې داسې ځورېږم، زما ستونزه څه ده؟

رڼا : ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې به ته داسې خپل سري وکړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوگو به د ځان په گټه کار واخلې؟ خلك به پرې ووېروې؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبریال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟

او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې ناولې مفکورې ته دومره احساساتي کېږم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم،داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې،خو ارمان چې قانوني محدودیت نه وای.

رڼا له مرګه دې لکه چې اوريدلي وو، خو ډاډه اوسه !رڼا ژوندی ده او هغه به د سيوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له ګېډې د کونډې او يتيم حق له ستوني راونه باسي.

رڼا له خپله روک نه يو مکتوب راوکېښ خبريال ته يې ونيو، ورته ويې ويل:

لاړ شه، څارنوالي کې خپل ځان بې ګناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدليو لاسو مکتوب واخيست.

او له دفتره دې وتو لپاره يې څوګامونه واخيستل رڼا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چای مې درته راغوښتی دی.

خبريال وويل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زولنې ترلی يې له ځان سره بېوست.

هغوی شواهدو ته په کتو سره خبريال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانۍ نغدي جريمې دوسيه ورته جوړه او بيا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

،،،،،،،،،،،،،،،،

حليمه لمرغوګي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداګر بختيار زنګ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به يې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې ټليفون ورته راغی هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راګېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حليمې ته يې وويل:

زه درته منتظر يم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرک په سر درته ولاړ يم، څه خبرې بايد وکړو.

حليمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول يې هسې بهانې دي، له ځان سره يې وويل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه يخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وينې مې په رڼا وګوري،خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتګ يې ناممکن دی، خو د حيا او عزت خبره يې وه.

هغه ته یې د سمه ده په ځواب ویلو ټلیفون پرې کړ، دوه رکعته لمونځ یې وکړ او بیا له کوره ووته.

د شاپور کسانو له وتو سره وپېژنده او د هغې په تعقیب کې شول، هغوی شاپور ته هم زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

ستاسې راکړل شوی هدف راووت، په یوه نامالوم لور روانه ده؛ خو زموږ له سترګو لاندې ده

ـــ هغه اوس چیرې دی؟

ـــ اوس ټکسي کې سپره شوه.

شاپور: بې غوري ونه کړئ سترګې هم ونه رپوئ؛ ځکه چې هغه به درنه بې درکه شي او که هغه له کوم ګواښ سره مخ کېده نو تاسې ورته سپر شئ لومړی مرمۍ په خپل ځان ومنئ، کنه ستاسې زیمه واري به ماته د منلو وړ نه وي.

زه هم در روان یم څو شېبو کې به در ورسېږم

«««««««««

بختیار په خپله تمانچه کې مرمۍ تېره کړه، په موټر سایکل تیار سپور ناست ؤ غوښتل یې د حلیمې په لیدو په هغې باندې ګولۍ وچلوي او وتښتي د هغې په وژلو اجوره واخلي او خپل پوروونه پرې خلاص کړي ځکه یې راتګ ته بې صبرانه منتظر ؤ له لږ ځنډ وروسته شاپور خپلو کسانو ته ټلیفون وکړ ورته ویې وویل:

چیرې یاست؟ ایا دې ځار لاندې کس خو به مو له نظره نه وي خالي کړی؟

هغوی ځواب وکړ: رئیس صیب! همدا شېبه زموږ مخکې مانع راغله موږ ودریدو ،ټکسي رانه مخکې لاړه هغه په قهرجنه لهجه ورته وویل:

دا راته ونه وایې، چې هدف رانه ورکه شوه. دوی په غلي اندازه ځواب ورکړ: ټکسي زموږ له سترګو پنا شوه.

شاپور : اه، بې کفایته انسانانو ماسره همدا وېره وه، چې تاسې به دا دنده په سمه توګه سرته ونه رسوئ، اوس دا راته ووایی، چې ټکسي په کوم لور روانه وه هغه په لنډو ځواب ورکړ

د پلچرخي په لین!

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه برېښنګی والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سړک په غاړه ډله خلك ولیدل، چې د یو سخت ټپي انسان په په خوا ګرد راتاؤ دي، شاپور خپل موټر ورته ودراوه تر څو ځان پوه کړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځینې وایي ژر کوئ روغتون ته یې یوسئ او ځینې بیا وایي مړه شوې، ساه نه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده ویې کتل د چنار ځواني برغنډ پرته ده په وینو لته پته ده، سپین کالي یې سوري، سوري دي وینو یې لکه ګلاب پر جامو رنګونه غوړولي، پټې سترګې لکه سترې خوبوړی، چې ژور ویده وي بڼورې سترګې یې، پټې نیولې پرته ده. په داسې حال کې یې شاپور مخکې ودرېده، چې د هغې د کپچه مار په څېر تاو راتاو ویښتانو یې مخ پټ کړی ؤ، شاپور یې له مخ ویښتان لرې کړل ویې لیدل، چې حلیمه خور یې لکه بې خاونده مال د سړك غاړې په تیږو او خاورو کې نیم ژواندې ساه ګاږي .

په بېړه یې نبض ونیو، حرکت یې درلوده غبږ یې ترې تاو کړه موټر ته یې جګه کړه کله، چې په جلب کېناسته نو تر هغو یې خپل کسان هم راورسېدل خلکو وویل: دلته یو موټر سایکل وال وویشته؛ په دغه لاره لاړ.

شاپور خپلو ملګرو ته وویل: کس پیدا کړئ او بیا راشئ کنه یو مې هم نه یاست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنویشته حالاتو شاهد یم، موټر ته یې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته یې

حلیمه روغتون ته ورسوله عملیاتخانې ته یې ننه باسله.

شاپور د عملیات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره یې وویل:

زه باید رڼا ته خبر ورکړم؛ ټلیفون یې راوباسه خو مخکې له دې، چې رڼا ته زنګ ووهي د ټلیفون پر سکرین یې د خپلو کسانو زنګ ولید، ژر یې پورته کړ له هغوی یې واوریدل کس مو ګیر کړ لږ وړاندې له موټر سایکل لویدلی ؤ، ټپي ده خپل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هدایات غواړو مخکې څه وکړو.

شاپور : پولسو خو نه یی لیدلي

هغوی وویل: نه هیچا نه یو لیدلي.

شاپور : کوم روغتون ته يې ونه ګرځوئ، نيغ په نېغه يې زما کورته يوسئ په خاص خونه کې يې واچوئ او ډاکټر شريف زما ملګرى دى هغه ورته راولئ ټپونه دې وګنډي او داهم ورته ووايه، چې درملنه يې پټه وساتي.

هغوى ښه صيب! وويل.

له دې وروسته شاپور رڼا ته زنګ وکړ، ورته ويې ويل:

رئيسې صيب! غواړم يو څه درته ووايم؛ خو هيله ده چې ارامه واوسې، د کومې وارخطايي خبره نده.

رڼا: شاپوره څه شوي؟ د خداى ج لحاظ وکړه ژر يې ووايه، حليمه څنګه ده؟ په هغې خو څه ندي شوي؟

شاپور چې د رڼا وارخطايي وليده نو غلى شو نه پوهېده څه ووايي، په دې وخت کې رڼا غږ پرې وکړ: شاپوره! ولې غلى شوې پام دې وي، چې د حليمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دى.

شاپور پوه شو، چې رڼا بايد ډاډه کړي، هغې ته يې وويل:

د کوم تشويش وړخبره نده، هسې حليمه لږ خوږ شوې، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي، چې کومه بېړه ونه کړې؛ ځکه د انديښنې وړ خبره نده، روغتيا يې د هيڅ تشويش وړ نده.

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پړک ځان تر موټره ورساؤ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خواکې ودرېده، هغه يې له ګريوانه ونيو ورته ويې ويل:

ژر راتـــــــه ووايـــــــه پـــــــه حليمـــــــې څـــــــه شـــــــوي؟ اوس چيرې ده؟

هغه يې له خپل ګريوانه لاسونه خلاص کړل ورته ويې ويل:

د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پوهېږم، هغه اوس په عمليات خونه کې ده، خو ډېر ژر به پوه شو، چې هغه ولې ټپي شوې.

رڼا : نو څرنګه به پوه شو؟

هغه کس مې نيولى، چې حليمه يې ويشتلې.

رڼا : د پولسو په توقيف کې دى؟

شاپور: نه هغه زما په توقيف کې دى، په هغه پولس نه دي خبر.

اوس دعا کوه، چې حلیمه خور مې ښه شي نور به خدای ج خیر کړي. دوی خبرې کولې، چې یو ډاکتر راووت وارخطا وارخطا یوه او بل لورته ګوري دوی ورمخې شول، ورته ویې ویل: موږ د ټپي ناروغ خپلوان یو هغه څنګه ده ډاکتر ځواب ورکړ د ناروغ عملیات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمۍ خوړلې شاید دوه ساعته نور ونیسي د هغې دوینې کمبوت سره مخ یو منفي بې وینه یې په کار ده تاسې د وینې بانک ته لاړ شئ وینه وګورې نور خپلوان هم راوغواړې کنه د ناروغ حالت ساعت په ساعت خرابیږي رڼا د وینې بانک په طرف منډه کړه خو شاپور له شا غږ پسې وکړ مه وارخطا کیږه زما وینه منفي بې ده هغه ورسره سمون خوري زه همدا اوس وینه ورکوم

رڼا په هیله مندو سترګو ورته وکتل شاپور ته یې وویل:

- ته ریښتیا وایې؟
- په دې وخت کې هم دروغ ویل کیږي؟

رڼا یې خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

تاسې په ریښتیا ښه انسان یاست، حلیمه خو ملامته نه وه چې تل به یې ستا پلوي کوله.

- راځه چې وینه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دی شاپور ۱۰۰۰سي سي وینه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې یې مالوچ نیولي وو، رڼا ته یې مخ وراواړو ورته ویې ویل:
- زه ځم کور ته هغه کس به یې اوس زموږ کور ته رسولی وي غواړم د حلیمې خور د ټپي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پام چې د هغه په نیولو چې ما توقیف کړی چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.
- سمه ده زه څه نه وایم؛ خو څومره چې ژر کېږي ځان تر هغه کس ورسوه.

شاپور یې د خبرې په اورېدو حرکت وکړ، څو ګامه یې لا نه ؤ اخستي، چې له شاه یې د رڼا غږ واورېد، ورته ویې وویل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووینم، چې د کومې کینې له مخې یې له موږ سره دومره لویه مقابله پیل کړه.

- حلیمه چاته پرېږدې؟

د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، بیا یې وویل: زما خو له دې ځایه زړه نه کېږي، خو اړه یم یو ځل زما د خور د وینو تړی په خپلو سترګو وګورم.

- سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره ګورو بیا بیرته ژر راځو، هسې هم د حلیمې عملیات وخت نیسي.

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رڼا د تګ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چې د هغه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه ولیده نو ویې پېژانده هماغه کس ؤ، چې د حلیمې سره یې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې لیدلی ؤو، د هغه ټپي حالت پروا یې ونه کړه، نېغ په نېغه یې د هغه ګریوان ته لاس ور وغځاوه، ورته ویې ویل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرایي محکمې لپاره راوستلی یې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرګ په سوال رانه وغواړې، دلته دې هیڅوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووایه چې زما خور دې ولې وویشتله؟ هغې څه ګناه کړې وه؟

کس وویل:

زه ډېر ګنګس یم څکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښېمانه یم، حلیمه یوه شهیده ده، د هغې له ویشتو وروسته، چې لږ مخکې لاړم ،پښو او لاسو مې کار پرېښود موټر سایکل مې له کنترولـه ووت سر مې په ځمکه ولګېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انګازې کوي، هغه مې ارام ته نه پرېږدي. هغه سلګو واخیست او بیا بې هوښه شو.

رڼا، شاپور ته وویل:

زه ځم کور ته، بیا په بېړه روغتون ته ځان رسوم، حلیمه به خدای ج خبر په څه حال وي.

- په کور کې څه کوې دا وخت د کور د تلو دی؟ مستقیماً روغتون ته لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخیستو نه وروسته زه هم درځم.
- د روغتون پیسې را اخلم.
- اړتیا نه شته، چې له کوره یې راوړې، ما سره پیسې شته.

- نه زه ځم، ته خو مو تر قیامته زیمه وار نـه یـې؛ زه پیسـې راوړم بیرتـه ژر راځم.
- هیله کوم دا ناندرۍ له ما سره مه کوه، ژر روغتون ته لاړه شـه زمـا او سـتا پسې یو دي، که ته یې یو نه بولې بیا به یې راکړې.
- تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لاړم خو چې له دې ځایه خلاص شـې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون کې ډېر ډاډ احساسوم.

رڼا ووته د هغې لـه وتـو سره سـم بختیـار پـه هـوش راغـی شـاپور لکـه وړی چـې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه ؤو د هغه په هوښ راتلو سره یې پـه زوره له خولې چیغه ووته ژر راته ووایه: حلیمه دې ولې ووشتله؟

- ماته دنده راکړل شوې وه چې رڼا او د رڼا کورنۍ بې عزته کړم عفت یـې لوټ کړم د کورنۍ غړي یې ووژنم، تر څو رڼا پرې وځوریږي، غـرور یـې مات شي او له هغې غچ واخیستل شي.

دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختیار گنډل شوي ټپي ورون ته یې پـام شـو، دې ورون په ټپ کې یې یې گوتې ننه باسلې زور یې کړ کوکونه یې وشکیدل ورته ویې ویل:

ایا زما د خور عزت دې لوټ کړ، دې هغې حیا د واخیسته بختیار چغې کړې شاپور ته یې وویل:

نه، مادې هغې حیا نده لوټ کړې، هغه په خپله حیاډېره مینه وه مرگ یـې قبـول کړ مرمیو ته یې ځان چمتو کړ خو زما غوښتنې یې ونه منلې !

شاپور یې په خبره شین سور شو یو ځل بیا یې د هغه گریوان ته لاس ورواچاؤ ورتـه یې ویل:

ژر ووایه په کوم دام کې دې راگیره کړې وه چې هغه د مرگ ته وغوښته او زموږ له خبرولو پرته درغله

هغه وویل:

دې تصویرونو له خپرولو ډاریده مابه چې څه ورته ویل هغې به منل .

شاپور یې یو ځل بیا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منگولو کې چنگاؤ کړ هغـه چیغه کړه زیږ زبېښلی شو شاپورته یې وویل:

اخخخخخ مړ دې کړم هيله کوم، نور يې مه زور کوئ ټپ مې دومره درد کوي نيږدې دی چې بې هوښه شم، ما خوشې کړه، هغه په چيچلو غاښو ځواب ورکړ ورته ويې ويل:
تر هغو به دې چيغې باسم چې حقيقت دې راته نه وي ويلی
هغه په زگيروي ډوله اواز په خبرو پيل وکړ،ويې ويل : ما له هغې نيمه لوڅ تصويرونه هغه مهال واخيستل چې د سي ټي سکين معاينې لپاره يې جامې بدلولې بيا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسبوک دې لارې ورواستول هغه مې وگواښله ځو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې يوه خبره هم ونه منله يوازنی لاره چې هغې وټاکله هغه دې هغې وژل ؤ، زه هم اړ شوم چې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرگ لپاره پيسې راکړل شوې وې ما هماغسې وکړل، د وژلولپاره مې راوبلله هغه مې وويشته ، له تيښتې وروسته زه شل شوم موټر سايکل رانه بې واکه شو او سر مې په سړک ولگيده بيا ستاسې کسان راغلل ماويل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مې سپاري
شاپور بيا د هغه په ټپ کې خپلې گوتې ننه باسلې زور يې ورکړ دهغه پاتې ټکونه يې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخيسته بيا يې په خوا کې مالگه راوخيسته د هغه په دې لوی ټپ يې ودوړوله، د هغه چيغې نورې هم لوړې شوې په خوله يې بالښت ورکيښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نينه ترکېده، ښه ساعت يې د هغه اواز خپ کړی ؤ نور هغه دې درد له لاسه بې هوښه شو
بالښت يې ترې لرې کړ اوبه يې پرې واچولې بيرته په هوښ راغی، ورته ويې ويل:
دعا کوه چې په حليمه څه ونه شي، کنه داسې سزاگانې به درکړم چې خپله زاری وکړې او مرگ د خيرات په ډول رانه وغواړې
شاپور نور د بختيار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته يې وويل:
ډاکتر راوغواړئ ټپ يې بيرته ورته وگنډئ او کلکه ساتنه يې وکړئ کمه تېروتنه هم نه منم
شاپور نور د روغتون په لور د موټر گير بدل کړ، په لاره کې يې رڼا ته زنگ وواهه ورته ويې ويل:

ته روغتون ته رسيدلې يې هغې ځواب ورکړ نه !
ولې؟
د صندق کيلي رانه بې درکه ده
شاپور: اغلې رڼاد خدای ج لحاظ وکړه دا بې مانا کارونه پريږده زه دې روغتون په لاره يم ژر راشه، چې د حليمې غم ډېردروند دی، يوازې يې نه شم زغملی که ته راسره يې نو لږ به راباندې بوج کم شي
هغې وويل: دادی راغلم خو د خور حالت به څرنگه وي؟
شاپور: چې ورسيږم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه
رڼا: زه درځم ډيره ژر به درشم
شاپور د عمليات خونې ته لا سم نه و رسيدلی چې د عمليات خونې دروازې خلاصې شوې گرځنده بستر ترې راووت، د حليمې په ښکلي مخ سپينه تيکه پرته وه ،نرسان وارخطا، ښکارېدل هغوی نارې پيل کړې د حليمې پيوازان چيرې دي؟
شاپور يې د غږونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونه يې واخيستل د هغې په لوري يې ورمنډې کړې غږ يې پرې وکړه ورته ويې ويل:
ناروغ زموږ دی خير خو دی نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنگ زيړوالي دوی هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودريده په هر يوه نرس کې يې جلا جلا سترگې نيولې ،ورته ويل يې څوك شته چې ماته څه ووايي ؟
دحليمې وضعيت خو ښه دي کنه؟
په دې وخت کې ماسك لرونکی ډاکتر د عمليات له خونې راووت شاپور ور منډې کړې ورته ويې ويل:
ډاکتر صيب! دوی ولې څه نه وايې ؟
خورخو مې ښه ده کنه ؟
ــ موږ خپله ټوله هڅه وکړه، خو ژوند د خدای ج په لاس کې دی موږ بې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمی خوړلې وې مغز يې شيندلي ؤ، ژغورل يې ناممکن ؤ
شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کيناست ، لږ يې چې حالت ښه شو بيرته ودريده، د حليمې له مخه يې سپينه تيکه لرې کړه ،حليمه يې وليده تکې تورې پټې سترگې

لکه په خو ب ویده یې ولیده د هغې تېرې کیسې ورياد شوې، ژمنې یې سترګو ته ودریدې، بې واکه یې څو سوې سوې کوکې له خولې ووتې

په خواکې نرسان یې هم په ژړا کړل لږ یې چې حالت سم شو دوی ته یې وويل:

خور مې غسل خانې ته ویسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتیبات ونیسم

حلیمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی یې خاوروته د تیاري کال شو ، غسل ورکونکې میرمنې لاس په کار شوې حلیمه یې د غسل ځای ته ویوړه ،اوشاپور د روغتون د بانګ په لور روان شو، په لاره کې رڼا ور پـه یـاد شـو دځـان سره یـې وويل:

که رڼا خبره شي زړه به یې وچوي د هغـې خـو حلیمـه یـوازنی هیلـه وه هغـه هـم وریژیده، رڼا به هیڅکله هم دا ونه شي زغملی

پریکړه یې وکړه :

رڼا چې نیم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنګه هغه خبره کړم، زه کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووایم یوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پیداکړي چې د خپلې یوازیني خور له مړینې وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي

ژربې ټلیفون راوکیښ!رڼا ته یې ټلیفون وکړ ورته ویې ویل: ته ژر مه راځه، زه دلته یم، تاته ډیره اړتیا نشته، که اړتیا شوه زه درته ټلیفون کوم .

ــــ شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوې ؟زه څرنګه درنه شم ایا هر څه خـو سـم دي کنــــــــــه ، حلیمــــــــــــه ښــــــــــــــه ده؟

ــــ هو ښه ده

ــــ زه په لاره کې یم زه څرنګه له خوره لرې پاتې کېدای شم

رڼا ټلیفون پرې کړ

شاپور هم لګښتونه ورکړل ، بیرته راغی د غسل خانې مخې ته غلی کیناست

رڼا روغتون ته ور د ننه شوه نیغه د عملیات خونې تـه ورسـېده، ګـوري چـې هلتـه هیڅوک هم نشته وراخطا شوه، ټلیفون یې راواخیست شاپور ته یې زنګ وکـړ ورتـه ویې ویل:

تـــه چيـــرې يـــې دې عمليـــات خـــونې خـــواکې خـــو نـــه يـــې ؟
هغه ورته وويل:
دوهم پوړ ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته يـم هغـه پـه بيـړه پورتـه وختـه نمبرونه يې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې يې له لرې نظر ولګېده پرې ليکل شوي ؤ ، غسل خانه !
رڼا ټکان وخوړ په بيړه د دروازې مخې ته ودرېده ويې کتل چـې شـاپور د دروازې سره ناست دی، سر يې په ځنګون ايښی ده ، هغه هم د سترګو له کونجو وليده خـو جرئت يې نه درلوده چې هغې ته پورته وګوري، له ځمکې سره په ګنډلو سترګو يې رڼـا تـه وويـل: حليمـې خـو مـوږ يـوازې پريښـودو، هغـه لـه مـوږ لاړه ! له پاسه يې کټ کټ خندا واوريده، شاپور پـه ډنـډ سـترګو او حيـراني سره پورتـه وکتل، رڼا بيا ځلي وخندل !
په شاپور يې غږ وکړ حليمه مړه شوه !خور مې بې وفا شوه !زه يې يـوازې پريښـودم !شاپور ورپورته شوه!
رڼاته يې وويل:
ايا دا هم د خندي وخت دی،؟ ايا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې؟، ايا ستا د چنار په څير دنګه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې؟
ته خاندې؟ څه شو ستا مسوليت ؟څه شو سـتا کـورنۍ مينـه ؟څـه شـو سـتا غيـرت؟
د رڼا اوښکې لکه شړکنده باران تويې شوې خو په خوله يې بيـا هـم مسـکاخپره وه شاپورته يې وويل:
هو زما دا عمل د غندنې دی؟ د رټولو دی ؟خو زما په مسـکي مـخ حسـاب مـه کـوه شاپوره !
که زما د زړه فرياد واورې، ستا د زړه مراندې به وشـکوي، زمـا د زړه چغـې دومـره زوروري دي چې د اسمان مخلوق به يې هم واوري، په بدحالت به مې دهوا مرغان هم وژاړي، سپوږمی به تته شي، ستوري به ځلا پريږدي
ان د تيږو په څيرسخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما پـه حـال بـه وژاړي خو ته دا وګوره له جيبه يې ليک راوويست ماته زما د زړه ټوټې څه ليکلي، له مرګ

مخکې يې وصيت راته ليکلی همدا اوس مې د هغې له گوتې تر لاسه کړ شاپور هغه ترې واخيست حليمي پکې ليکلي ؤ

خــــــورې، زړه ورې او زمـــــــا همـــــــت نـــــــاکې خـــــــورې !

شايد له دې ليک وروسته دې ونه گورم، زه شايد مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرگ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودريږې مسکا به کوې، که ته وژاړې زه به ډېره په تکليف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی

ستا خندا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنی کولی له خپل ولس سره ستا بې کچې مينه نشی کمولی ستاسې بې ضميره مخاليفين چې گټې يې ستا په مبارزه کې د گواښ سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هيڅ کله هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه يم چې زما مرگ به تا سخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه څرگندوې ، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوې

زما په مرگ به نه مړاوې کيږې خپل همت به ساتې اوکه داسې ونه کړې ستا د مبارزې سر سخته بې وجدانه مخاليفين به په اساني سره خپلې موخې ته ورسيږي

شاپور ليکل لوستل او خپلې اوښکې يې په دسمال ورسره پاکولې .

خورې خورې زما ا ودهېواد وياړه !

زه هم ستا دمبارزې قرباني يم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرگ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه يم خو ستا مبارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کړې، خو ما خپل خدای ته سپين مخ وړی، ستا سر مې ندی ټيټ کړی وژل کېدل عيب ندي، بې عزتي عيب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زيان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملگرتيا نه خوشې کوله

خورې ما وبښه ته مې يوازې پريښودې، خو دې يوازيتو ب غم مې دې خوړلی شاپور به دې لاس ونيسي، د هغه غځېدلی لاس تش مه پريږده

خور مو حليمه

شاپور د ليک له لوستو وروسته ژور سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل:

مردارخور قاتله، زه به دې هم په داسې مرګ مړ کړم چې سل وارې مړشې او بیا ژوندی شې دومره دردبه ونه وینې

رڼا ته یې وویل:

اغلې رڼا ته په حقه یې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوې، هغې ډېر درد لیدلی نور، هغې ته درد نه ورکوو

دوی خبرې کولې چې کفن شوې حلیمه یې راوباسله، د ګرځنده (موبایل) بستر نه ښکته او پورته تېره وه

د سر له ویښتانو یې څاڅکي څاڅکي سور رنګه اوبه تویدې

رڼا ښکته او پورته ورته وکتل بیا یې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعا یې وکړه ویې ویل:

خدایه ته صبر راکړې، ته ماته د زغم قوت راکړه، لویه ربه !د دې درونډ غم د زغملو حوصله راکړه، لویه ربه ته وس راکړه چې د خور وصیت پر ځای کړم .

درڼا د دعا له بشپړیدا سره سم امبولاس راغی حلیمه یې ور پورته کړه ، کورته ویوړه او د ټولوافغاني او مذهبي مراسیمو وروسته تانده ځوانی مرګه حلیمه دې تورو خاورو تل پاتې میلمنه شوه

شاپور قبر پرې جوړ کړ ، جنډې یې پرې لګې کړي

رڼا ، شاپور اونور ټول دوستان دې یوه ژور خفګان په ګاللو سره د حلیمې له قبره راستانه شول

رڼا به د څو ګامونو اخیستو وروسته بیرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې یوه سوړ اسویلي سره به ترې بیرته روانه شوه

رڼا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوره څملاسته د خپلوانو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رڼا یې په ځواب کې ویل

زه دې تورې خاورې وخورم، زما د ګل په شان نازولې خور په ښکلي مخ به د خاورو ګردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم، زما دومره بې پروایي به هغه ډېره خفه کړي، هغوی به دتقدیر په پرېکړه رڼا ته تسلي ورکوله او بیا ځلي به یې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رڼا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چې ستونی یې سره ورغلی

گوله قدري يې هم تر ستوني نه تېرېږي
د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته ، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترگې هماغسې له چت سره نيښتې وې
له بستره پورته شوه ، اودس يې وکړ او بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ
لاسونه يې خپل خدای ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !
اې ربه!
زه خو ډېره يوازې شوم ، وروستۍ هيله حليمه مې دې تورو خاورو مېلمنه شوه ، خدايه ج زه نوره د دې ازمايښت زور نه لرم
زړه مې ډېر کمزوری شوی ، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسته مې د هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ ، اې ربه! بيا هم انسان کمزوری دی ،خامخا له مور نه به کومه تېروتنه شوې وي ته مور ته ببنه وکړه.
زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه ، هغه وبښه ، ماته توان راکړه چې د هر جابر ، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنگيږم
له دې وروسته يې جای نماز راټول کړ ، ودريده مخامخ يې د خپلې ځواني مرگې خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړی ؤ نظر ولگيده
هغې خپل تصوير له وېرې خندنی خولې سره اخيستی ؤ او شاوخوا يې د نرگس گلان ترې راتاؤ کړي ؤ
تصوير يې له چوگاټ سره راواخيست ، ډېر يې ورته وکتل ، د هغې نصيحتونه ورته ياد شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاړه !
خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم په خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي
زما دوښمنان زما غږ نه اوري ،چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي ، ماته اجازه راکړه چې ښه ډېر وژاړم ، زړه مې ډېر ډک دی ، اخر انسان يم تاب يې نه لرم ،گوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي ، لږ مې ارامه کړي
له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې ، سوې ، سوې کوکې يې وکړې ، چغې يې دومره په زوره شوې چې ان د گاونډ دې مېرمنو له سترگو يې هم خوبونه والوزول ،

هغوی هم بریښناوې رڼا کړې او له رڼا سره یې په غیاب کې دې همدردۍ اوښکې تویولې

کله چې په ژړا ستړې شوه ، ځان ته یې پام شو، گریوان یې لکه چې باران لوند کړی وي، په اوښکو داسې لوند شوی ؤ

لږ په خود کې شوه ،خپل گډوډ وېښتان یې بیرته منظم کړل ورسره په کور کې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په ویر راپورته شوې وې له هغوی نه یې ښښنه وغوښته، هغوی یې هم خپلو کوټو ته د تگ لپاره تشویق کړې او خپله هم نوره ویده شوه

سبا سهار رڼا له میلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنگ یې ټلیفون په شور راوست ورته ویې ویل:

له بندي څخه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته باید دلته راشې، ستا راتلل اړین دي رڼا هم لږ شیبه وروسته هلته لاړه، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودریدل

شاپور هغه ته وویل:

ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرگ د رانه د خیرات په ډول وغواړې

دا ځل شاپور له ځان سره د غونډې ستن هم وړې وه مخامخ یې په بندي ور منډه کړه ،ستن یې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه یې تاؤ کړه بندي چیغې کړې شاپور ورته وویل:

هغه ټوله تصویرونه د څه کړي؟

هغه ځواب ورکړ ،هغه زما په کمپیوټر کې دي ما خوشی کړئ چې درته راېې وړم زه کومه لېوالتیا نه لرم چې هغه نشر کړم

شاپور د هغه غوښې نورې هم په غونډې ستن کې تاؤکړې ورته ویې ویل:

موږ ته یې ادرس راکړه

د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې، شاک ته نږدې حالت یې غوره کړ شاپور ته یې وویل:

غوښه مې نوره تاو نه کړې شکیدوته نږدې شوې، نور یې درد نشم زغملی

شاپور : ایا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړی چې د هغوی غوښه هم ستا غوندې درد لري؟
هغه وویل:
تېر وتلم، اوس یو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه یې د حلیمې خور مرګ ته چمتو کړم، بیا کمپیوټر راوړم له هغه وروسته خپل خون دربښم چې هر څه راباندې کوئ زه کومه نیوکه نه لرم.
شاپور : نور به دې څومره خلک په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي
هغه ځواب ورکړ:
زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداری وم له مجبورې مې دا هر څه وکړل
شاپور یې نوره هم غوښه تاؤ کړه ،بندې له دردده شاک ته لاړ
د هغه له لیدو سره ربا شاپور ته په خبرو راغله ویې وویل:
دا کس پریږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې مور ته به څه ګټه وکړې؟
اياحلیمه به راژوندی کړي ؟
نه کنه !
نو د ده ځورونه مور ته هیڅ ګټه نه رسوي
په دې وخت کې بندي بېرته را په خود شو ربا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ویې ویل داکس سمه ده چې ګناهګار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خویندې به لري، شاید کوچني ماشومان به لري مور به یې د هغوی لپاره پریږدو
شاپور وویل:
وینه مې په جوش راغلې تر څو چې مې د وینو جوش نه وي ارام شوی نه یې پریږدم، که یې د کورنۍ بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بیا یې بندي ته وکتل، ورته په خبرو شو ، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنۍ سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بیا هم ستا د بچیانو، مور او خور غم ورسره دی
له دې خبرې سره یې بختیار یو محکم سوک په خوله وواهه ورته ویې ویل:

په بېړه دې کمپیوتر ادرس راکړه چیرې دې ایښی، هغه وویل تاسې یې نشی پیدا کولی ؟شاپور ځواب ورکړ یوازې ځای یې راته وښایه نور موږ پوهېږو چې څه ډول یې پیدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله یې نیمه شپه د هغه کور محاصر کړ، په داخل کې یو نارینه ، درې مېرمنې او ماشومان ؤ نارینه یې په سر پـه کنـداغ وواهه بې هوښه یې کړ او مېرمنو ته یې وویل:

مه ډارېږئ، موږ دلته یوازې کمپیوتر په کار ده هغـوی دکمپیـوتر ځـای وروښـود دوی له ځانه سر واخیست

کمپیوتر یې شاپور ته په مخکې کېښود شاپور له لیدو سره کمپیوتر له پښو لاندې کـړ خچ پچ یې کړ او بیا یې اور پرې بل کړ

رڼا دا هر څه لیدل او د شاپور هرې قربانۍ حیرانوله ورو ورو یې باور د شک ځـای خپلاؤه

د کمپیوتر له ماتیدو وروسته شاپور بندي کس له گریوانه ونیو، له کټـه یـې لانـدې رواغوځاوه، وروسته یې له مټه ونیو په ځمکه یې د هغه په کشولو پیل وکړ په داسـې حال کې چې پښې او لاس یې تړلي ؤ د حویلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شـوي سل متري کوهي ته یې ژوندی گـذارکړ.

رڼا ورته وویل:

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ، هغه د باید نه وایې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مـور لپـار دهغـه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکـړی ځکـه د هغـه چـا پـه درد نـه پوهیږې چې د کورنۍ غړی یې دلاسه ورکړي وي

شاپور په غوصه شوه ویې ویل:

ولې ما مې حلیمه خور له لاسه نه ده ورکړې؟

رڼا: خو ته له هغې سره دې وینې شراکت نه لرې؟

شاپور : موږ د ورور او خور دې اړیکې پاللو له یو بله سره ژمنه کړې وه، دې زړه له تله مو په دې اړیکه یو بل منلي وو نو ماته یې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی.

اصلا ته حليمه سکنی خور نه بولې، کنه د ښنې خبرې به دې هيڅ کله له خولې نه راوتې ،زما په شان به د دې د انتقام اور په سينه کې بل ؤ

رڼا ورته وويل:

زه هم لوی درد احساسوم، ډېره خفه يم، خو د هغه په وژنې مـوږ تـه څـه پـه لاس راغلل ؟

هيڅ!

کاشکې د هغه وژنه د حليمې د بيا را ژوندي کيدو لامل کېدای بيا يې پروانه کوله اوس خو مو يوه بله خور کونډه کړه، څو ماشومان مو يتميان کړل

بيا کاشکې دلته مو صحرايې محکمه نه وای ورته جوړه کړې، عدلي مراکزو ته به مو سپارلی وای هغوی پوهيدل او کار يې

شاپور : زما په سينه کې د هغه لپاره د انتقام بل شوی اور يوازې او يوازې د هغه پـه وژلو مړ کېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضميره کاشکې يوه د حليمې د وژلـو گنا کړې وايې بلکې د هغې د عزت دې لوټولو پلان يې هم درلوده

دې بې وجدانه به نورې څومره پيغلې داسې په لومـه کـې راگېـرې کـړی وي او د هغوی په عفت باندې به يې لوبې کړې وي

په دې وخت کې رڼا ته ټليفون راغی ورته وويل شول زه د شاکره خورلڼه دې يـم، فاتحې ته راغلې يم دکور سره د ولاړه يم ته نه يې که راتلی شې درته ماتل کېـږم او که ناوخته کيږي نو زه اوس ځم بيا بل وخت راځم

رڼا ورته وويل:

خورې زه په شلو دقيقو کې رارسېږم ته منتظره اوسه

رڼا کور ته راغله او د ميلمنو سره بوخته شوه

ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحې خلک هم تمام شول نـور رڼـا هوډ وکړ چې دفتر ته لاړه شي

د دفتر موټر يې راوغوښته، او له لنډ مزل وروسته دفتر ته ورسيده !

له رسېدو سره سم د جزيرې ټلوېزون خبريال خبره وړياد شوه، چې دې ته يې ويلي و، چې ستاسې د فراه خبريال په فساد کې ښکيل دی

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرګنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ویلي او نه یې کومه شخصي موخه لرله، یوازې خپل احساس دې ته اړ کړی ؤو، چې رڼا ته شکایت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې یو صادق انسان راغی سم دستي یې د هغه کارت را واخیست هغه ته یې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

ورور جانه! ستا ریښتینولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ویلي، هغه کس لکه چې تا یې په اړه ویل له هغه سل چنده نور هم خاین راووت، نو زه مننه درنه کوم چې زما پټې سترګې مو خلاصې کړې، زه مو له ګنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلومیته خلاص کړ، یو مجرم د خبریالي په پاکه جامه کې خپلې شومې موخې لټولې او د خبریالي له ویاړلي نومه یې ناسمه ګټه پورته کوله؛ موږ هم هغه د خپلو ګناهونو په سزا ورساوه، هغه د ښېلو نه ؤو اوس په زندان کې دی.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتیا لرم، ته باید په فراه کې له موږ سره کار پیل کړې او خلکو ته وښیې، چې خبریال څه وي او خبریالي څومره سپېڅلی مسلک دی.

هغه ورته وویل:

زما هم هیله ده، چې ستاسو غوندې مسلک ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پیسو وږی نه یم بس دومره پیدا کول غواړم چې کورنۍ مې نورو ته اړه نشي.، زه په صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وویل:

سره له سبا ته زموږ خبریال شوې زه دې نن اداری مدیریت ته مکتوب لاس لیک کوم نور زموږ سره کار پیل کړه احسان مند به دې هم موږ شو

خبریال :خو اغلې رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لګښتونه پوره کوي.

رڼا وویل:

ته اندېښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وویل، په فراه کې د افغان رسنیز دفتر ته لاړ ،کمره او نور اړین او وسایل یې تر لاسه کړل په کار یې پیل وکړ

((((((((((()))))))))

د رڼا لکه غره غوندې نه ماتېدونکی همت هماغسې ژوندی ؤ بیا یې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به یې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پیداکړي او برملا یې کړي، له یوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوی له ظلمه خلاص کړي

یوه ورځ د یوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدیر یې را وغوښت هغه ته یې وویل:

د ټولو ولایاتو خبریالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړین بحث لرم هغه ښه صیب وویل:

رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور یې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وویل.

هغه راغی، خو راتګ یې له پخوا ډېر توپیر درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره یې په لاس سترې مشې وکړه، له زېړ رنګه پتنوس څخه یې پیاله را واخیسته، له چایو یې ډکه کړه، لرګینه الماری یې خلاصه کړه، له رنګارنګ مېوې ډک قاب یې را واخیست د شاپور مخ ته یې له پیالې سره یو ځای کېښود.

شاپور هم حیران شو، لږ یې ځان وګراوه، فکر یې وکړ چې خوب نه وي وړی، د ځان په ګرولو ډاډه شو، چې ویښ ده له ځان سره یې وویل: شاپوره! لکه چې ګاډی د پټلی ته لوېدلی، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را وا ړاؤ

رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خیال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې بې اړتیا یې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې یې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولایاتو د خبریالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لرې ؟

شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره ګوړې ماتولې ځواب یې نه ورکاؤ

رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاؤه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو یې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا یې وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

اغلې تا څه ویل؟

هغـــــې یـــــې پــــــه حالـــــت وخنـــــدل ورتـــــه ویـــــې وویـــــل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې کوم، خو ته یې نـه اورې خیـر خـو دی؟ کومه ستونزه خو نه لرې؟
هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ویې وویل:
نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.
رڼا ورته وویل ښه نو ما څه وویل؟
تا وویل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم
هغې بیا وخندل ورته ویې ویل پام دې بل چیرې دی خیر په هر حال زه سبا یـوه جلسه راغواړم د ولایاتو خبریالان مې راغوښتي ته خو کومه نیوکه نه لرې؟
شاپور : او هو، زه به څه نیوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره یې زما پکې څه کار دی.
رڼا: ښه نو تا دلته څنګه پېښه را وکړه؟
شاپور : زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شې ؟
رڼا: ولې؟
شاپور: بس نه به ځې
رڼا: اخېر ولې؟
شاپور: ته هلته یوازې یې، زه تا یوازې نه شم پرېښودی.
رڼا: ته په کوم صلاحیت ماته دا خبره کوې؟
شاپور: نوره دې خپلې سر زوري ته نه پرېږدم.
رڼا: د کومې زیمواري له مخې؟
شاپور: ته ماته د یو چا امانت یې.
رڼا: زه پوه نه شوم؟
شاپور: ته زما د ځواني مرګې خور حلیمې، یو څه کېږې.
رڼا: مقصد دې؟
شاپور   :زه نه غواړم په تا څه وشي،که ته هره ورځ خپل کـور تـه لاړه شـې او هلتـه یوازې واوسې نو شاید دې کوم ګواښ سره مخامخ شی او زیان درته ورسیږي
رڼا: که په ما څه وشي بیا؟

شاپور: زه به یې ونه شم زغملی، زما لپاره به ستونزمنه وې ، ان د اورېدو تاب هم ولرم.
رڼا: نو چیرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوړوم؟ د دې ټول سټاف په منځ کې ویده شم.
شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.
رڼا: نو بیا؟
شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته یو کور نیولی، ټولې امنیتي چارې مې هم بشپړې کړې، څو نورې ښځینه خبریالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټلیفون کوئ، زه به د بریښنا غوندې ستاسې په خوا کې حاضریم.
رڼا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولی، هلته مورې خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حلیمه به په گور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زمورې یادونه تړل شوي، زه هغه ځای نه شم پرېښودی
شاپور: گوره رڼا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه یې، که زه هم ستا په ځای وای همدا ضیمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د گواښ ده، د هېواد یو خاین دې هم په ارامه نه دی پرېښی، د هغوی سینې درته د انتقام له یوه نه خاموش کیدونکي اوره ډکې دي هغوی په کراره نه کیني
نو هیله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.
رڼا : منم یې، ستا خبره منم اندیښنې دې پر ځای دي، زه له مرگه نه وېرېږم، خو هیله مې ده، د یو څو ورځو مهلت راکړې، چې د خاینینو چاره وکړم بیا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره یې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنیوي لپاره یې د شاپور لاس په خپله خوله سرېښ ولید
رڼا ددې کار په کولو سره ورته په حیراني ښکته او پورته وکتل شاپور ته یې وویل: شاپوره دا ته څه کوې؟
شاپور : ومې بښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرگ خبرې د اورېدو تاب نه لرم
رڼا یې په خبره وخندل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رڼا یې خواته تمایل پیداکړی، او د هغې دباور وړ گرځیدلی دی

شاپور له ځایه پورته شو د خوښي نښې یې په څېره کې ښکارېدې، په تلو کې یې رڼا ته مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل:
مننه اغلې رڼا چې زما خبره دې ومنله
رڼا: مسکی شوه او ځمکې ته یې وکتل، هغه ته یې وویل:
سلامت اوسئ، تاسې زما په خیر غړېږئ.
شاپور دوه گامه واخیستل لا بهر شوی نه ؤ رڼا ته یې وویل:
زه دې له اوسني چلنده خوښ یم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فکر نه کوئ.
رڼا : په ریښتیا چې ما ستاسې په پېژندگلوي کې ناوخته کړی، بیا یې خپلو نوکانو ته وکتل، ورو یې وویل: تاسې یو ښه انسان یاست.
شاپور یې په خبره لکه د لاټري گټونکی، ریښه کی شو او لکه بریښنا له دفتره ووت
رڼا له دفتر سره نږدې په یوه عصري کور کې استوگن شوه او تر ناوخته به د کـار پـه دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې اندیښنه یې ورکه شوې وه
سبا سهار د ژورنالیستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتیب کونکي رڼا ته د ور تلو هیله وکړه رڼا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښـتل یـې خپلـو خبریـالانو تـه ځینې مهمې خبرې وکړي
ناسته پیل شوه او رڼا د غونډې پرانسته وکړه هغې وویل:
زه خوښه یم چې د خپلو هم مسلکانو سره یوځای د خبرو زمینه راته مساعده شـوې، خبریالان زما اتلان دي، تاسې هر یوه د خپل هېواد سره خپله مینه څرگنده کړې په سختو شرایطو کې مو دنده اجرا کړې، گواښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خـپ کړی، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغـه ورځ لـرې نـده چـې زمـوږ هېواد به له فساده خلاص شي، ټولنیز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځـه لاړه شي، استدلال به حـاکم شي، نـور بـه مظلـوم، مظلـوم پـاتې نشيـ، دهغـوي دحقوقو د لاسته راوړلو کې به څوک خنډ جوړ نه کړي،
په دې وخت کې د ننگرهار ځانگې خبریاله پاڅیده او د رڼاخبرې یې ورپرې کړې، هغې ته یې وویل:

مورِ پوهېږو چې تاسې مورِ هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانګړنې مورِ درلودای، تاچې کومې ځانګړنې وښودې دا د یوه ریښتوني خبريال ځانګړنې دي او له تاپرته په بل چا کې نشي ليدل کيدای

د ښکلا په خبرو رڼا مسکی شوه ، ټوکرنده يې وويل:

ځه بابا، چېرته عزيزخان چېرته ملنګ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لويي ده ،چې ما په داسې لويو الفاظوستايئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپيځلتيا له ورايه څرګندوي، دنده ښه پرمخ بيا يې خو بيا هم ځان نيمګړی بولئ، دا د ښه خبريال نښه ده

تاسې هر يوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ ،ځکه خو يې نن پايلې په خپلو سترګو ګورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پاتې دي چې له وخت سره به اصلاح شي په دې شرط چې مورِ خپله مبارزه ژوندی وساتو، دحق پلوي وکړو او باطل ورټو

د باطل ځښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرؤ، د هغوی پټه کثيفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپيل سره ما فکر نه کاوٌ چې زه کمزوری او دټولنې د کلتور مطابق ضعيفه انسان به کله وکولی شم چې د خپلې خبريالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خو اوس راته مالومه شوه چې خبريالي، ځواکمن مسلک ده، هيڅکله يې په وړاندې باطل که هر څومره ستر هم وي د دريدو ځواک نه لري که يې د دريدو اراده هم وکړه، نو ريښتونی خبريال يې لکه لوی طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تل ته يې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې يوازې خپل مسلك ته ريښتوني واوسئ، د خدای ج له ويرې پرته د بل چا ويرې ته په زړه کې ځای مه ورکوئ

په دې ډول به خدای ج له تاسې سره وي او بيا به وګورئ چې تاسې څومره قوي خلك ياست څومره ستر ستر کارونه کولی شئ، د څومره بدلونونو لامل ګرځيدای شئ

بيا يې سترګې لندې شوې خبرې يې نورې هم وغځولې ناستې ته يې وويل

موږ بايد هر راز قرباني ته چمتو اوسو، د هېواد او دهېواد بچيانو ته د عدالت او مساوات لپاره که له کوم ګوانښ سره مخ کيږو هم بايد قبول يې کړو
ځکه دا ملت ډېر ځورېدلی، بې وزله شوی، د مظلوميت په وروستی برید کې دی، څوک غمخوار نه لري، ډېرې سترګې يې موږ ته دي او موږ يې بايد هيلې وساتو
درښا خبرو ته خبريالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت ؤ درښا هره خبره يې د زړه په غوږو اورېده ځکه د رښا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې
رښا وويل:
خبريال که ښه وي نو ترې ښه نشته او که بد شي بيا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي
تاسې به په هېواد کې په خپلو سترګو ګورئ چې ځينې رسنی پردیپالې دي د نورو لپاره کار کوي د نورو د ګټو لپاره هڅې کوي هغوی لګيا دي زموږ ملي ګټې ننګوي، زموږ د يو موټي ملت په منځ کې د نفاق درز واچوي، هغوی په ژبې، سيمې، او قوم باندې وويشي
زموږ ضعف زموږ په بيل والي کې ګوري، هغوی په دې کار کوي چې دلته څه ډول يوالی زيان من کړي، څه ډول دا نه بېليدونکی ولس سره جدا کړي او خبريال دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بيايې هغه دڅو روفيو په بدل کې له دوی سره کار کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېژني، د نورو په لومه او جولی کې ځان اچوي يوازې خپلې ګټې پالي دهېواد ګټو ته ژمنتيا له ياده باسي
نو تاسې هم خبريالان ياست او په هغوی هم د يوه خبريال نوم پروت دی چې د ځمکې او اسمان توپير مو په منځ کې شتون لري
نو ځکه مې وويل چې ښه خبريال دې ټولنې تر ټولو ارزښتناک او بد خبريال لکه ونې ته زيان رسونکی چينجی هېواد په بل مخ اړوي
رښا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبريالانو د هغې سره په دې ژمنې چې موږ به د ژوند ترپايه ستاسې لاره تعقيوبو خدای پاماني واخيسته
هغه ستړې ستومانه خپل دفتر ته راغله
د چايو يوه پياله يې راوغوښته، هغې لا پياله نه وه خولې ته کړې چې د دروازې ساتونکي ورته راننه وت ويې ويل:
يوه پېغله او يوه بله مېرمن غواړي له تا سره وګوي

رڼا خولې ته نږدې کړې پیاله بېرته په مېز کېښوده هغه ته یې وویل:
ژر یې را دننه کړه بهر یخ دی
هغوی راننه وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بیا یې له هغوی د خپـل راتـګ موخه وپوښتله
د پیغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته یې وویل:
لورې!، هیله یا لویو غرو ته کېږي یا لویو سړو ته !
رڼا : مورې ځان ارام کړه ژوره ساه واخله بیا ووایه چـې څـه سـتونزه ده او زه څـه درسره کولی شم
میرمن : دې پاخه عمر یو ،سرمایه دار سړي ډېره په تنګه کړې یـم، دومـره یـې ازار کړې یم ،چې اوس په خپل مرګ راځي یم
رڼا :مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي
میرمن : دامې لورکۍ ده ته یې بې سارې ځواني ګورې چې ور پورې اور شوی ، د ښکلا یوه بیلګه ده هغې ته یې مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل!
ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ وویني هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چـې ورته وکتل په ریښتیا د ښایست یو مثال ؤ معصومه څېـره یـې درلـوده، مـخ یـې د څوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله
د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته یې وویل:
مورې اوس راته ووایه چې کیسه څه ده ؟
مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپیته کاله دی، هغه زما لور چیرتـه لیـدلې وه بیا یې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هـم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سیمه کې یو زور ور هم وایې خـو مـا انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوښه دې هغې د ترور زوی ته ورکـړه خـو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرګ شو
اوس هغه سپین ږیري بیا احوال رالېږلی چې لور دې راکړه، که سل ځلـه مېړونـه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چـې هغـه کـس همده وژلی

نو د خدای (ج) په لحاظ له مورِ سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن یم له خدایه ج پرته بل څوک نه لرم

رڼا : د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې ښکلې لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لپاره دې چې دوی دې خپلې غریضې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي

هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یې دي که په دې وخت کې راضي نه شوې نو مورِ به دې لور له کوره په زوره وباسو

رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له مورِسره دی، دولت مند به ځان ته دولت مند وي مورِ ته د یوه واښه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپک ورک کړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلي

سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنګ یې ورته وواهه

ورته ویې ویل زه رڼا نومېږم د افغان تلویزون کارکونکې یم غواړم درسره مرکه وکړم هغه ځواب ورکړ کله ؟

رڼا وویل: همدااوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې یم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېژني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولېدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بل څوک دي هغه ددې جرئت نه لري چې د خپل مظلومیت اواز تر خبریالانو ورسوي

رڼا د قومندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتویې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

ته هم چمتو يې
هغه ځواب ورکړ:
هو
رڼا مرکه پيل کړه له قومندانه يې پوښتنه وکړه چې ايا دراييي او سرمايه خلك د دې لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او کـه د دې لپـاره چـې خپل ځان پرې بسيا کړي؟
قومندان ځواب ورکړ:
دولت خلك د ځان د بسيا لپاره پيداکوي!
رڼا وويل:
که ستا لور ښکلې وي او يو سپين ږيری دولت مند يې درنـه غـواړي تـه خپلـه لـور ورکوې ؟
هغه وويل: نه، زه به هيڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم
رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه يې نو ستا او ستا په لور بـه څه تېريږي
هغه وويل:
قيامت، به راباندې تېريږي او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم
رڼا: ولې؟
قومندان: نو ورته وګورم او سيل يې وکړم ؟خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لويه کړې !
رڼا:
ښه مننه
خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوې هغه ظلم نه درته ښکاري
له دې خبرې سره قومندان پوه شو چې کيسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور يې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه يې پيل کـړه
رڼا ته يې وويل:
دا ته څه وايې ؟
رڼا کونډې مېرمن ته وويل:

مخ دې لوځ کړه ځان ورته وښيه او بيا هغه کيسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کېمره مين د خپلې کمرې مخ دې کونډې مورکۍ په لـور را واړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کيسه وکړه د کيسې په پای کې يـې دا هم وويل چې زما د لور خاوند له واده مخکې مړ کړل شو او زه په لوی گمان ويلی شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رڼا قومندان ته مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکـه اچـوم او ددې انجلـۍ د مېـړه د وژلـو دوسيه هم درباندې خلاصوم

که ته له دې کيسې تېر نه شې !

د قومندان په وجود لړزه راغله رڼا ته يې وويل:

لورې! زه د نوم سړی يم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به لـه خـاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته ځم بيرته ژر راځم

هغه ژر پاڅېده ،رڼا هم په تشويش کې شوه چې سړی د څـه لپـاره کورتـه ننـه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بنډله افغـانۍ رانيـولې د رڼـا مخې ته ودرېده هغې ته يې وويل:

لورې !ته زموږ کور ته نوې راغلې يې دادې ټيکری او باقې پاتې شوه دا بله خـبره، په هغې همدلته خاورې اړؤ

فکر وکړه چې نه تا څه اوريدلي او نه موږ څه کړی، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رڼا ست ونه غوښت ورپاڅېده هغه دواړه بنډلونه يې تـرې واخيسـتل د کونـډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه گامه په اخيستو سره يې په شا راوکتل قومندان تـه يې وويل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شـوه او بيـا بـه نـه تکرارېږي

هغه د وراخطايي مسکا وکړه بيا يې رڼا ته وويل:

که بیا دې داخبره واورېده نو د ړیرې ویښتان خوبیرته راشنه کېږي غوږ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروګرام له زامنو نه پټ پیل کړی ؤ هغوی ته مې ویل چې یو څوک په خوښه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زیاتي کار اخیستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعلیم یافته ځوانان دي، وایې زور زیاتی د انساني حقونو خلاف دی

رڼا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بنډله روفی یې هغې ته ورکړې ورته ویې ویل دا زما له اړخه تاسې ته د عزت د سپکاوي جبران وروسته یې د قومندان په خبره وخندل بیا یې ورته وویل:

ستا ټولې خبرې مې ریکارډ کړې ان ستا سې دپېسو بنډلونه هم پکې راغلي، دا به زما سره په ارشیف کې ثبت وي که په دې اړه مې غوږونه هم وبریږي چې تا د کونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه کوم مزاحمت کړی نو بیا به خپله څېره پر تلویزون وګورې بار بار به دا کار تکرار شي تر هغې به دوام وکړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانګړي ډول ستا کورنۍ او ټول هېواد وال به د دې څېرې دوهم مخ وګوري.

هغه وویل:

بس که بیا مې دغه کار تکرار کړ همداسې راسره وکړه، خو چې اوس کوم لېونتوب ونه کړې

رڼا ځواب ورکړ زه اوس دا کار نه کوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنه ودرېږې کنه بیا به یې په نشرولو کې فکر ونه کړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې ویډیو نشر کړم

رڼا له دې خبرې وروسته دسکول را واخیست کونډې مېرمن او د هغې لورته یې وویل:

درځي چې ځو!

دوی بهر راووتل د رڼا د دفتر په موټر کې کېناستل ،کونډې مېرمن وویل مور کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شې خو مور نه پوهېږو چې له تانه څه ډول مننه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورولو

رڼا وویل:

منني ته اړتیا نشته ستا لور زما خور ده او یوه خور باید د خپلې خـور لپـاره دومـره کارونه د یوې زیمه وارې په ډول تر سره کړي، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځینې مهمې خبرې هم لرم

هغې د سر په خوځولو د هو وویل

رڼا او دوی د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رڼا کونډې مېـرمن تـه چـې شـاه سیټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته یې وویل:

خورې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داسـې څـوک شـته چـې واده ورسره کـول غواړي هغې وویل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟

رڼا ورته وویل:

زه ډارېږم چې دغه لیونی سپین ږیری بیا کوم اقدام ونه کـړي ښـه بـه دا وي چـې ستاسې دې لور سرنویشت دې یو چا سره وتړو

هغې وویل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره یاست زه هم په همدې فکر کې یم، زما لور ته هـم د هرچا سترګې وراوړي ځکه چې خدای ج پرې د ښکلا لورینه کړې ده نو که لـه چـا سره یې تړون ونه شي کېدای شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو

رڼا وویل:

نو ایا په ما باور کوې چې یو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟

کونډې مېرمن وویل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترګو قبوله ده ځکه چې ته هیڅکله هـم د چـا بـدي نـه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رڼا ټلیفون را واخیست او شاپور ته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل که وخت لرې یو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځـواب سره ورتـه د ورتلو وویل

رڼا او دوه نورې مېرمنې په دفـتر کـې کیناسـتې دوی تـه لا د چـایو پیـالې نـه وې ایښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو یـې چـې نـورې مېرمنـې ولیدې نو رڼا ته یې وکتل بیا یې وویل زه ښښنه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

رڼا له شا غږ ور پسې وکړ ورته و یې ویل:

ودرېږه، موږ کوم خاص مجلس نه لرو ،دلته کېنه ،هغه ښکته سترګې اچولې وې بیرته راستون شو او په څوکۍ کیناست رڼا ورته وویل:

مخامخ پېغله مېرمن وګوره !

هغه غلې سترګې راپورته کړې انجلۍ ته یې وکتل حق حیران شو د هغې ښکلا بلا رڼا ګانې کولې بلا کیسې یې په څېره کې پرتې وې د لږ ځنډ نه وروسته یې رڼا ته وکتل غوښتل یې څه ووایې خو رڼا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پرې لومړی کړ ورته ویې ویل:

ښکلې ده کنه ؟

شاپور وویل:

دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د ښکلا سیالي نده روانه ؟

رڼا وویل:

ته سم وایې ،خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداګر په سترګو وګورې

شاپور : زه پوه نه شوم

رڼا : شاپوره ته له دې ښکلې مېرمن نشې پیدا کولی، زه غواړم له دې انجلۍ سره ستاسې واده وکړم

هیڅ کمی نه لري، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی وای له دې پرته مې بل څوک ورته نه ټاکله

زه ډاډه یم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي

شاپور لنډه مسکا وکړه بیا یې وویل:

ما ستاسې د خبرو مطلب واخیست او که د دوی کار خلاص شوی وي ،زه غواړم تا سره په دې اړه په یوازې وغږېږم

رڼا : سمه ده، مور او لورته یې رخصت ورکړ دوی دواړو ته د یوازې خبرو کولو زمینه برابره شوه

شاپور رڼا ته وویل:

واه:

همدغه ستا انصاف ۇ، همدا دې له ماسره همدردي وه ؟

رڼا يې په خبره وخندل ورته وې ويل:

خو ښه ښکلې ده، معصومه ده، بهترينه قواره لري، که يې هر څوک وګوري نو ورپيسې ليونی کيږي

ځکه مې په دې ټوله نړۍ کې په تا ولوريده

شاپور ورته وويل:

اوس خو تا پر ټپونو دمالګې دوړولو چل هم زده کړی

رڼا په حيراني سره دې هغه سترګو ته وکتل ورته ويې ويل:

شاپوره! ما څه کړي، خدای دې نه کړي، چې زه به د چا په زخمونو مالګې ودوړوم، ما خو کومه بده خبره نه ده کړې ؟

شاپور يې په ځواب کې وويل:

له مېلمه هم وپوښته چې شکنه خوري او کنه !

رڼا يې په خبره وخندل بيا يې وويل:

شاپوره ! که ريښتيا درته ووايم په دې ښکلې انجلۍ مې سخت زړه وسوځېده، ته وګوره که داد يو مهم سړي لور وای څومره قدر به يې درلوده لکه سپوږمۍ له مخه يې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښکار شوې ده سپين ږيرى هم غواړي ځان ته يې واده کړي، زړه سوی پرې په کار ده له يوې خوا خو به يې سر پټ شي د هر ناولي او بې کاره شخص له څورونې به خلاصه شي او له بلې خوا زه ډاډه يم چې په دې نږدې سيمه کې يې ساری نه ليدل کېږي

شاپور پرته له ځنډه ځواب ورکړ ورته ويې ويل:

ولې ته !

رڼـــــــــــــــــــا: مطلـــــــــــــــــــب!

شاپور: له دې انجلۍ ته سل وارې ښکلې يې ؟

رڼا يې په خبره مسکی شوه شاپور ته يې وويل:

هی غلی شه !

چيرته عزير خان چيرته ملنګ عبدالرحمن!

شاپور : له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بيا څوځله ښکلی ده

رڼا سر ښکته واچاؤ شاپور ته یې وویل:
هی بریک شه تا بیا هغه پخوانی خبرې پیل کړې، زه واده نه کوم !او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده څه چیرې دې بل ځای غم وخوره !
شاپور وویل:
زما په وس پوره ده زه یې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم ، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وایم
رڼا وخندل بیایې شاپور ته وویل:
ته دې سریالونو هوایې خبرې کوې، زما هوایې خبرې نه خوښېږي په نن زمانه کې هر سړی مین دی خو به درواغو، له زړه مین مې لا نه دی لیدلی کله چې په تشو خبرو انجلۍ ته دوکه ورکړي نو مین توب بیا ترې په هوا شي تېرې خبرې یې له یاده ووځي، بیا نو کبر شروع کړي، انجلۍ ته وایې ته خو ما نه کولې له تا نورې ښکلې انجونه راته پیدا کیدې او ....
شاپور وویل:
نن زه د خپلې مینې ازموینې ته چمتو یم ووایه څه غواړې ؟
زه ستا لپاره څه کولی شم ؟هغه څه را په گوته کړه چې ستا پرې باور کېږې او بیا هغه څه عملا وگوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه
رڼا وویل:
زما داسې غوښتنې دي چې ته به یې په اوریدو حیران شې، ځکه زه پوهېږم څه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اوردېدو به ټکان وخورې !
شاپور وویل:
اغلې رڼا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راته وغځېږه او په چاړه دې مری درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم
رڼا دې حیرانې په پار شونډې بوڅې کړې شاپور ته یې وویل:
له دې هم سخته غوښتنه لرم
شاپور وویل خو ویې وایه بیا ما پرې وازمایه چې کولی یې شم کنه؟ زړه مې دې راوچاوده
رڼا وخندل بیا یې وویل:

زه غواړم چې ته دې افغان رسنيز مرکز په شمول ستاسې ټول جايداد زما په نوم کړې

شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره يې وخندل بيا يې د رڼا په طرف وکتل ،هغې ته يې ورته کړه

تا رينښتيا ويل:

چې زما غوښتنه به ټکان درکړي، په رينښتيا يې ولړزولم ژبه يې په تالوکې راوچه کړه، تا هغه څه وويل چې ما يې فکر هم نه کاوه ما هيڅکله باور نه کاوه چې دې رڼا په زړه کې به دې مال او دولت مينه وي، رڼا مې بل ډول تعبيروله، هغه چې ارزښتونو ته درناوی او لوړې توب ورکوي، هغه چې تر هرڅه ورته معنويت مهم دی خو هغې نن دې جايداد شرط کېښود هغه نن د خپل هغه ځان قيمت کېښود چې ما ويل ټوله نړې يې هم بيه نشي پرې کولی

رڼا يې په خبرو په قهر شوه شاپورته يې وويل:

قصيدې مه وايه او دسريالونو تمثيل مه کوه زما بدې راځي هيله کوم، ته له دې ځايه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوريدو تاب نه لرم

زه پوهيدم چې ته تمثيل کوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوکه راکوې

شاپور : زه تمثيل نه کوم، او نه د خلکو غوندې دوه مخی او سل زړی يم هيڅ وخت مې درته دروغ نه دي ويلي او نه غواړم خپل ټول ژوند له درواغو سره تېر کړم

رڼا يې په خبره کې ور ولويده ورته ويې ويل:

څه چې ماوويل تا واوريدل، له هغو زياتې خبرې د کولو لپاره راسره نشته بيا يې شاپور ته دې وره په لور گوته ونيوله ورته ويې ويل:

زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلی شي !

شاپور وره ته ورسېده، خو ښه نيولی شو مخ يې بيرته راوگرځاؤ رڼا ته يې وويل:

تاته خپله کورنۍ هم ارزښت نه لري ؟

رڼا په تروشه ټنډه هغه ته وکتل ترې ويې پوښتل:

ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

کم ترکمه د حلیمې خور وصیت ته دې هم ونه کتل هغې له مرګ مخکې لیک کـې
څه درته لیکلي ؤ هغې درته زما د لاس نیوي نه و ویلي؟
رڼا بیا هم په تروه تندړه ځواب ورکړ:
زما ژوند زما ژوند دی د حلیمې ژوند نه دې چې د یو چا لپاره یې برباد کړم او د یوه
لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه یم چې زما د خور به هم زما پریکړه خوښه شي
ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وایې شاید دا وصیت یې نه وی کړی
شاپور د وتو لپاره ګام کېښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وبښه چې نن مې خفـه کـړې
نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې
شاپور له اوښکو ډکې سترګې په رڼا کې ونیوې هغې ته یې وویل:
نه دې بښم، هیڅکله دې هم نه بښم
رڼا یې په خبره مسکۍ شوه خو دې ویلو دې پاره یې څه نه لرل
شاپور له دفتره ووت.
رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ویې ویل:
دا سړی دې حلیمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لګېږي، د هغه لپاره مې په
زړه کې یو ځانګړی احساس پیدا شوی داسې احساس چې تر د دې مخه مې په زړه
کې نه وو ،ان فکر کې هم د یوچا لپاره راسره نه ګرځېده
خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جـوړ شي، خیـر مـالوم بـه شي چـې
شاپور زما د وړاندیز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل
کې څومره ژمن دی
رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازې ټک، ټک یې د فکر تسلسل وشکاوه د
راځه په ویلو سره یې ولیدل چې اداري مدیر یې څه پاڼې د لاسلیک لپاره ورته پـه
لاس کې نیولې دي
رڼا هغه ته وویل:
مدیر صیب راځه پاڼې به درته لاسلیک کړم ته مې د یوه بل کارد لپاره هـم رابللـې،
خو ښه شوه چې خپله راغلې

هغه چې یو سپین ږیری سړی وو د رڼا سپېڅلی احساس یې درک کاوه له همدې خاطره یې د رڼا ډېرقدر کاوه لاس یې په نامه ونیول رڼاته یې وویل په سترګو لورکی امر وکړئ

رڼا : ! د کابل په شمول د ولایاتو ټول مسولوخبریالانو ته ووایه چې یوې ځېړنیزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار ندی له ځان سره ګواښونه لری خو اړ یو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا ګواښ پر ځان ومنو

مدیر وویل! اغلې رئیسه صیب زه دوی ته څه ووایم !

رڼا: هیله کوم ماته رئیسه مه وایه نه مې خوښیږي، زه یوه خبریاله یم،او تل به اوسم، که په لوړ او یا هم ټیټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزیره هم شم زه به خبریالي کوم ځکه چې همدامې د ژوند اصل دی

مدیر: نو اغلې خبریالې زه دوی ته ستا له اړخه څه ووایم

رڼا: ورته ووایه چې د ځمکو د غاصبینو پلټنه وکړي، نومونه یې په لیست کې ولیکي، د ثبوتونو سره یو ځای یې په مرکز او ټولو ولایاتو کې نومونه افشا کوو

که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تر کمه خپل دوښمنان وپېژني او دهغوی په دروغجنو څېرو خو به نه غلطیږي

مدیر وویل سمه ده

هغه مرکز او ټولو ولایاتو ته دې رڼا پیغام ایمیل کړ

رڼا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ

له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ویده شوه ،ځکه د ورځې ډېره ستړې شوې وه، سهار وختي پاڅېده، لمونځ یې وکړ بیا یې د معمول تمرین نیم ساعت بشپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پیاده یې حرکت پیل کړ ځکه دفتر په څو قدمي کې ؤ

دفتر کې کېناسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب لیست له اسنادو سره یو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځایه یې پیل کړي چې ټلیفون یې وشرنګېده ویې کتل یوه نامالومه شمیره وه

شین بټن یې کیکاګله غږ پرې وشو اغلې رڼا مبارک دي وي

موږ ته خو دې ځان ډیر پا ک، خواخوږی، هېواد پال معرفي کاؤ ته خو اوس بلا راووتي

رڼا یې خبره ورپرې کړه هغه ته یې وویل:

وروره لومړی ځان را وپېژنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وایې زه دې په خبره نه پوهېږم

هغه وویل:

زه دې ښاري محکمې قاضي یم څه وخت وړاندې دې د موږ ته مراجعه کړې وه

رڼا وویل:

د څه لپاره ؟

هغه وویل: ولې هیر دې شو، څه وخت وړاندې د یوې کونډې مېرمن د کور خلاصولو لپاره چې راغلې وي، کوم چې یوه زور واکي غصب کړی ؤ بیا موږ درته دهغه جعلي اسناد له منځه ویوړل

او هغې ته مو خپله قباله تائد کړه

رڼا وویل:

ښه نو اوس؟

هغه وویل:

مبارکي یې درته وایم

رڼا : دې څه مبارکي ؟

هغه وویل:

ځان ناګاره مه نیسه، دومره لویه خبره څنګه پټېږي ؟

رڼا ځواب ورکړ وروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، که لطف وکړې او په لنډو واضح ووایې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دو خت د زیانه به مخنیوی وشي

هغه وویل:

دلته یوه لویه دوه سوه جریبه ځمکه چې تاسې اخیستې ده ستا په نوم کیږي قباله یې درته جوړېږي او افغان رسنیږ مرکز ،تلویزون او راډیو ستا په نوم کیږي

خو دا راته ووایه چې دومره پیسې دې له کومه کړې، او زموږ برخه پکې څومره دی

رڼا ځواب ورکړ:

ښاغلی قاضي، زه ستاسې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، هیله کوم زه ډیر کار لرم زه ټلیفون پرې کوم

رڼا ټلیفون پرې کړ د ټلیفون پر څوکه یې زنه تکیا کړه په یو ژور سوچ کې لاړه دې ځان سره یې وویل:

واه شاپوره مننه درنه کوم، ته خو په ریښتیا د عمل سړی یې لکه څرنگه چې ما فکر کاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ریښتیا چې د قربانۍ او سرښندنې سړی یې، حلیمې سم ویلي ؤ ته بې جوړې یې زه یوځل بیا اقرار کوم چې ما دې په پیرنگلوي کې ډیر ناوخته کړی، له دې وروسته دې نه ځوروم، ته زما لپاره پیدا شوی او هغه څوک یې چې دې چا لپاره مې خوبونه لیدل، هغه ته یې، بل څوک نشي کیدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډیر ژر خپل کړم

رڼا په همدې چرتونو کې وه چې یوځل بیا یې د ټلیفون زنګ د فکرونو لړۍ پرې کړه ویې کتل هماغه قاضي ده رڼا ته یې په ټلیفون کې وویل:

اغلې رڼا موږ درته په تمه یو دلته ستاسې لاسلیک گوتې او د تذکیرې شمیرې ته اړتیا ده هیله ده ژر راشې، رڼا بیا دې ځان سره په سوچ کې شوه ویې ویل:

اغلی شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم کړم ته زما سره څومره مینه لرې، زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې، کنه زه خو دې مال جایداد او ځمکې هیڅ وړې نه یمه وروسته یې قاضي ته

لنډځواب ورکړ:

زما قبالې موالې او داسې اسنادو ته اړتیا نشته، هیله ده نور زنگ ونه وهې.

ټلیفون یې پرې کړ.

دې ځمکو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لا یې لومړني مواد نه ؤ چمتو کړي چې شاپور یې اسناد په لاس مخې ته ودریده

په قهر جنه څهره یې په رڼا کې سترگې خښې کړې هغې ته یې وویل:

ته لا نور څومره ريشخند په ما وهې لومړی وايې چې جايداد دې زما په نوم کړه اوس مې چې دا کار وکړ نو د لاسليک لپاره محکمې ته هم نه راځې، اسناد يې په ميز ورته په زوره وويشتل، هغې ته يې وويل دې ځمکواو جايداد ورې دادې اسناد مې درته چمتو کړل تول مې ستا په نوم کړل يوازې ستاسې لاسليک ته اړتيا لري، رڼا د خپل طبيعت خلاف، لکه چې څوک گونگي ته خبرې کوي، هيڅ عکس العمل نه ښوده، بلکې کله کله خو د شاپور خبرو ته مسکی کيده، شاپور ته به د هغې مسکا نوره هم د درد باعث شوه

شاپور اړ شو دې هغې چوپتيا ماته کړي، هغې ته يې وويل:

او هو زه ديوال ته خبرې کوم، دا وگوره په عوض ددې چې خجالت وباسي لا خاندې هم

رڼا: هم نوره چوپتيا ماته کړه شاپورته يې وويل:

نور نو اړتيا نشته چې ماته ځان ثابت کړې زه نور له ځانه هم په تاډير باور لرم، ستا د ريښتينولي ازموينه پای ته ورسېده، ستاسې کار پای ته ورسېده اوس زما کار پيل شوه

ته مه وارخطا کيږه، ستا هيله داده چې ما خپله کړې کنه، شاپور چپ غريو نيولی ولاړ ؤ څه يې نه ويل:

رڼا خپلې خبرې ته په خپله ځواب ورکړ ويې ويل:

هو ستاسې همدا هيله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جايداد ورې وم او نه د کومي بلې مادي سرچينې، يوازې ما غوښتل پوه شم چې ته زما لپاره څومره ريښتونی يې، زه درته څومره ارزښت لرم او زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې

زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه کولی شې ان له ژونده هم تېريدلی شې، خو ما وبښئ چې ته مې وځورولې، کاش کې ما دومره تکليف نه وای درکړی

شاپوره زه نوره ستاسې يم، زما وجود باندې له شرعی تړون وروسته يوازې تاسې حق لرئ ته نوره انديښنه مه وهه

زه دې په خواکې يم او تل به اوسم

شاپور ددې خبرو په اوريدو د خوشحالۍ سلگو واخيست د رڼا په لور يې قدمونه اخيستل پيل کړل، فکر يې وکړ چې نوره رڼا د هغه شوه نوره هغه هستې چې له ډيره

اوږد وخته یې ورته انتظار کړی ؤ نوره یې خپل مال شوه، غوښتل یې ځان ورته دومره نږدې کړي چې خپل لاسونه د هغې له نرۍ ملا تاؤ کړي او زړه ته یې نږدې کړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته یې یو ګام پاتې ؤ چې رڼا غږ پرې وکړه شاپوره ته څه کوې ؟ همدلته ودرېږه

هغه وویل: خو په خپله خوله دې وویل چې زه ستایم نو اوس بیا څه وشول

رڼا : زه هم منکره نه یم خو له نکاه وروسته

شاپور : سمه ده بیګا ته یو محفل نیسو، دکوژدې په مراسمو کې نکاه هم تړو، رڼا ځواب ورکړ:

ما خپله پریکړه درته واوروله نور مخکې کارونه خپله تنظیم کړه زه پرې اعتراض نه لرم .

ماښام رنګین چاپیریال جوړ شو د دفتر ملګریو د محفل په جوړولو کې خورا خواری کړې وه هر طرف ته رنګونه او رڼا ګاني خپرې وې، خوشبویي لکه د پسرلي موسم تر هر چا رسیدله دې هیڅ څه کمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لکه شهزادګان راغلل، دواړه دنګې ونې لکه جوړه چنار د تخت خوا کې ودریدل، محفل کې ناست خلک هم دې دوی په درناوي له څوکیو پورته شول، لومړی دوی کناستل بیا د محفل مېلمانه په خپلو څوکیو ناسته پیل کړه، رڼا په نوې جوړه کې سمه رڼا کوله غټو بڼورو سترګو کې یې له ډېره لرې تور او سپین مالومیدل، هر طرف ته له اړولو سره به یې د ناستو خلکو راښکون کاؤ رومانتیک ماحول ؤ، دې دوه بې جوړو، کسانو، جوړه د هر لیدونکي لپاره زړه راښکونکې وه

د کوژدې مراسم په شاندارو ولولو پیل او پای ته ورسیدل، نکا هم وشوه تر تیب کونکو اعلان وکړ چې یوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسمو شاهد هم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلکو ساعت تېری وکړ او له نیمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبریالانو سره یوځای ددې لپاره سینګار شوې هغې خونې ته لاړه چې شاپور ورته په ګرایه نیولې وه ، شاپورهم په خپل تګ کې قدمونه سستول

چې گونډې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسيږي پـاتې شي خـو لـه شاه يې دې رڼا غږ واووريده ورته ويې ويل:
شاپوره ته کورته ځې هغه وويل:
هو خو که تاسې وايې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته وويل:
بې شرمه غلی شه څوك به يې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چايو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځينو مسئلو خبرې وکـړم هغـه هو وويل بيا د خپل کروزين په لور په اوچتو ګامونو روان شو ، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نيولی شوه شاته يې راوکتل دې رڼا غـږ يـې واوريـده هغـې ورتـه وويل:
په ځان دې پام کوه
شاپور وخندل بيا يې ورته وويل امر دې پر ځای کيږي ،خـو مخکـې دې ولـې نـه ويل:
رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضيمه واري شوه، تاته پام زما مسوليت شـو او زه ډېـره مسوليت پذيره يم خبره اوسه
شاپور: ستاسې ضيمه واره اوسيدل ماته کومه نوې خبره نده، نور يې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته ستړې شوې وه خـو د لمانځـه نـه مخکې ويده کيدل يې نه خوښيدل اودس يې وکړ جامې يې بدلې کړې او په ارامه يې لمونځ وکړ بيا يې سر په بالښت کيښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره يـې سترګې هم سره ورغلې
سبا سهار يې د سترګو له پرانيستو سره دې شاپور په څېره سترګې ولګيـدې، حيرانـه شوه سترګې يې وموښلې، فکر يې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترګو په بيا پرانيستو سره يې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېرى ولاړ وليـده رڼـا راپورتـه شوه هغه ته يې وويل:
شاپوره ته دلته څه کوې، هغه ځواب ورکړ:
ولې خو تابيګا راوغوښتم
رڼا : سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوټې ته !

شاپور يې په خبره وخندل بیا يې وويل:
د بیگنی شرعي پریکړې له مخې ستا شته ،زما او زما دې ستا دي هر څه زموږ گډ دي زما اوستا پکې نشته
رڼا ورته وخندل:
هغه ته يې وويل:
دا خوب دې اوبو ته ووایه، اوس لا وخته دی، له واده وروسته دا خبرې وکړه
شاپور: په یوه اونۍ کې به واده هم وشي
رڼا وويل:
ځه ته اوس لاړ شه د چای څښکلو خونې ته زه لمونځ کوم چې قضا کیږي ځان چمتو کوم زه هم درځم په گډه به چای وڅکو او خبرې به هم وکړو
شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وکړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چایو میز ته په څوکۍ کیناسته هغه ته يې وويل:
تاسې ولې دومره بیړه وکړه
شاپور: د څه ؟
هغې وويل:
تاسې ولې دومره ژر د واده کولو د پاره بیړه لرئ ؟
شاپور يې په خبره وخندل هغې ته يې وويل:
خو پرون سهار تاسې وويل:
چې ما خپله پریکړه وکړه، نور مخکې کارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم نو اوس اعتراض له کومه شو؟
رڼا: زما مطلب دادی چې په یوه اونۍ کې دې واده تیاریانې اسان کار ندی هسې نه چې خلک راپورې وخاندې؟
شاپور : پرون ماښام پروگرام دې خوښ شو؟ هغې وويل هو ډیر په زړه پورې ؤ شاپور ځواب ورکړ دا د سهار نه تر ماښام د پروگرام تیاری وو شاپور ته د داسې ساده سړي فکر مه کوه هغه یوازې تاسې ته د مینې په وړاندیز کې زړه نه شو کولی په نورو کارو کې ډیر زړه ور دی په یوه اونۍ کې به داسې تیاریانې ونیسي چې خلک به گوته په غاښ حیران ورته ولاړ وي

رڼا وویل:
زه دربانديږ باور لرم، ته چې څه وایې د هغو دعملي کولو ځواک هم لرې تـه هغـه څه کولی شې چې نور خلک یې نشي کولی
خو زه یو ډیره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغـه نـه وي تـر سره کـړې زه واده نه کوم
شاپور ورته وویل:
دې څه دنده ؟
رڼا غواړم د هېواد د بیت المال غله او دې بیت المال د ځمکو غاصـیبین افشـا کـړم ،ټولو ولایاتو خبریالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټـول کـړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخیستې
شاپور وویل: اغلې رڼا ولې له واده وروسته داکار نه کوې؟ کـه لـه واده وروسـته تـا څوک کار ته نه پریږدي ته ولې اوس بیړه لرې
رڼا ځواب ورکړ:
زه د هېواد د دوښمنانو ډیره بده ایسم ته پوهیږې چې هغه زما وینې هم څکې زه هر وخت د مرګ د ګواښ سره مخ کیـدای شـم، کـه دا ماموریـت رانـه پـاتې شي نـو ځنکدن به راباندې ډیر سخت تېر شي
شاپور ورپاڅیده دې هغې په خوله یې لاس ورکیښوده بیا یې هغې ته وویل:
د خدای ج لپاره نوره یوه کلیمه هم ونه وایې!، نوره د مرګ خـبره پـه خولـه وانـه خلې، زه یې دې اوریدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هیلې به هـم پـوره شـی او واده به هم وشي
رڼا : خدای ج دې ستاسې خبره ریښتیا کړي، زه هم هیله لرم چې تا غوندې یـوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاؤ چې ماته به مې د خوبونو شـهزاده پیـدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هیلې مې نورو سره توپیر لري، خـو زه څه خبره وم چې شاپور هغه غښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بـې جـوړې اراده او زغم لري

شاپوره زه ډېره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبیر وې ته مې د خیالونو دې ټال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترګو مخکې مې بیا هم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډېره مینه درکړم ځکه چې ته دې ډېرې مینې وړ یې تـه بې جوړې یې ته ډېر پاک زړه لرې

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مینه نغښتې ده

شاپور وویل:

هیله کوم زما له توصیف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه یم خو له دې وروسته د مرګ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوندهم تړلی، که ته ونه اوسې نو بیا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کیږي، دې زړه هره درزا مې تا یادوي، په هر رګ کې مې ته یې ستا په برکت مې په وجود کې وینه چلښت کوي کنه روان بهیر به یې ودریږي او هر څه به دې منځه لاړ شي

رڼا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل:

ته چای هم څکې او که یوازې خبرې کوې ،زما دفتر ته دې تګ وخـت دی ،ژر، ژر که چې ناوخته کیږي

شاپور :

ظالمې نن خو د دې کـوزدې لـومړۍ ورځ دی، رخصـتي وکـړه نـن زه پـه خپـل صلاحیت اجازه درکوم

رڼا وخندل، زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم دا له یـاده مـه باسـه چـې زه دې چـا اجازې ته اړتیا نه لرم

بیا د شاپور مخته ځیره شوه هغه ته یې وویل:

هی !ستا مخ خو له غمه سم پړسیدلی، ته مه خفه کیږه، زه نه مرم، لومړۍ تا سـپین ږیری کوم بیا به دې مرګ لپاره تیاری نیسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي نیسې

شاپور :

نور په غلطي کې هم دې مرګ نوم وانه خلې، رڼا یې خبره ورپرې کړه شاپور ته یې وویل:

له مرگه خو خلاصون نشته، دې خداى ج له وجوده پرته هر ژوندى بايد دې مـرگ څکه وکړي، خو خداى ج دې موږ ته مهلت راکړې چې لومړى د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه سترې شو ويښتان مو سپين شي بيا که مرگ راشي هم پروانه کوي له دې وروسته يې دسکول راواخيست شاپورته يې وويل:

زړگيه زه دفتر ته ځم چـې خپلـه راسـپارل شـوې دنـده تـر سره کـړم او د ولايـاتو خبريالان هم تعقيبوم چې کارونه يې تر کومه سرتـه رسـولي، خـو کـه زمـا پـه دې ماموريت يوکال هم وځي ته بايد د واده نوم وانخلې

شاپور دې هو په دود سر وخوځاو: غوښتل يې چې رڼا ته يوه خبره وکـړي خـو لـه شرمه يې مخ سور شو بيا يې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته يې وويـل مننـه چـې زړکى دې راته وويل ته نه پوهيږي چې ماته دغه کليمه څومره ارزښت لـري او دې جملې ته مې څومره انتظار ويستلى دى رڼا يې هم په خبره مسکى شوه شاپورته يـې وويل:

ځه زموږ د کور زومه، دا خو وړه خبره ده اوس به دومره مينه درسره وکړم چې نړى به درنه هيره شي خو پام چې په دې هيره شوې نړى کې زه درنه هيره نشم ځکه زه هم د نړى يو جز يم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور وخوځېده، لنډ مهـال وروسـته يې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکى نه وه ناسته چې په دسـکول کـې يـې فون وشرنگيد ټلفيون يې راواخيست وې کتل چې د هرات ولايت دې سمت مسول خبريال دى دې سلام له ويلو وروسته يې رڼا ته وويل ماته راسپارل شوې دنده مـې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تيار کـړ رڼـا ورتـه وويـل راپور دې په خپل غږ ثبت کړى هغه وويل هو نو بل څوک يې راته ثبت کړي

رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره يې ليکل شوى مـتن ماتـه راوليـږه راپور زه په خپل غږ خپروم !

هغه وويل:

ولې؟

رڼا : زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولى !

هغه ځواب ورکړ اغلې رئيسې صيب خو دنده اومسوليت مو دى

رڼا : اول خو ماته رئیسه مه وایه، نه مې خوښیږي، یواځې دخبریالې پاک نوم راتـه بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی
بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسولیت هم دی او هیواد پـه مـوږ مسـاوي حق لري هر یوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري یو، باید چې له مرګ مخکې یې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی یم تاسې کوم خطر او ګواښ ته نشم ورکولی، لومړی باید زه درته سپر شم بیا له ما وتلې ګولی که په تاسې ولګیږي نو زه بـه ځـان ډیر مسوله نه ګڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي
خبریال غوښتل نور دلایل هم ووایې خو رڼا خبرو ته پرینه ښوده هغه ته یې وویل زه چې څه درته وایم هغه وکړه
رڼا اداري مدیر ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:
دې ټولو ولایاتو خبریالانو ته ووایه چې د ځمکو د غصب اسناد راټـول کـړي راپـور دې په خپل غږ کې نه ثبتوي یوازې متن دې له اسنادو سره ماتـه راولیـږي، زه نـه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زیان سره مخ شي
هغه سمه ده صیب وویل بیا یې ټلیفون پرې کړ
رڼا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړیکو او دولت کـې د مخلصـو مـامورینو دې پیدا کولو په لټه کې شوه تر څو لیست وار د هغو خلکو نومونه پیدا کـړي چـې دې بیت المال د ځمکو د غصب یې کړی چټک کار یې پیل کړ، ځکـه خـو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده
داسې راپور یې جوړ کړ چې دې غاصبینو دې زړه پر ځمکه یې دې تزلزل خپراؤ او دې چاړو ګذار پرې کیده
دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولایاتو راپورونه هم خپرولـو تـه چمتـو راولیږل شول
رڼا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ
غواړی هغه څېرې درو پېږنم چې ستاسې په مری یې د خپک کولو لپاره پښه ایښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپېږنم چې ستاسې د کونډې، یتیم او دې بې وزله حـق یې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره ګیډه یې پرې پړسـولې، غـواړئ چـې هغـه څوک در وپیږنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولې خو ستاسې وینې زبیښي!

که لیواله یاست او ځواب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هیروی ولس ددې اعلان په اوریدو سره لکه ویده چې راویښ شي حیران شول ځکه له دې مخکې چا ددې غټ خبټو په اړه څه نه شول ویلی که به یې ویل هم نو ځای به یې هدیره ۇ .

اعلان د فسبوک، ټویټر بااحساسه ملګرو دپوستونو سر لیک شو، تر ټولـو خونـدور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پیل او دې زور واکو پـه وړانـدې دریـدل ۇ پـه کمنتونو کې به خلکو رڼا ته ځانګړی لیکل کول

رڼا دې ولس ریښتونې استازې، رڼا دې ولس خواخوږې، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانګړي مینې څښتنه، رڼا د هېواد دې توروتیارو روښانه څراغ، رڼا لـه خپـل ولـس سره دې مینې سمبول او په لسګونو نورو ښکلو نومونو یادیده

رڼا د هېواد هر یوه فرد وپېژنده او د خپلو حقونو صادقه مدافعه یې وبلله

خلک دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ۇ

خپرونه پیل شوه، رڼا د ځمکو د غاسبینو لیست پیل کړ، دې لسو ولایاتو شتمنو هغه وړو نومونه او هغه ځایونه یې ذکر کړل چـې دوی پـه زبردسـتي نیـولي ۇاو خپـل کورونه، مارکیټونه او ښارګوټي یې پکې اعمار کړي ۇ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځینې خو یې هغه هم ۇ

چې دې اسلام او هېوادنی مینې په خاطر یې خلکو ته سـبقونه ورکـول، دې اوږدو ږیرو لاندې یې پټ شیطانان خلکو نه پېژول.

رڼا پروګرام پای ته ورساؤ په پای ې کې یې وویل:

سبا و بل سبا هم په تمه شئ ستاسې به دې دا ډول حیرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاګر به درته وښیم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هـر چـا دې سـترګو پـه مخکې او زړه کې ځای ونیو

د هر چا په ژبه د مجلس کیسه شوه، دې هر چا دې بـاور یـوه سرچینـه وګرځیـده، زیاتره د فسبوک او ټویټر خاوندانو خو یې تصویر په فورپایل ولګاؤ

غاصیبین زور واکي هم خاموشه ۋ ځینو خو شکرونه باسل چې زه خو خدای ج ترې بچ کړم زما نوم خو یې وانه خیست
رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولایاتو غاصیبینو نومونه یې واخیستل
دریمه او ورستی ورځ راغله رڼا لیست په لاس نهه بجې دې ټلویزون ستوډیو ته ننوته
په خپرونه یې پیل وکړ ورستی لیست یې څرګند کړ او د هغو سلګونو جریبه ځمکو نومونه یې هم واخیستل چې دوي په بډو وهلي وه
رڼا وویل:
ما مې خپل مسولیت ادا کړ، که مې وس وی ددوی له ستوني مې ستاسې حق راباسه خو کاش چې دا کار مې کولی شوای، ځه لږ تر لږه مې زړه سکون شو چې تاسې خپل ریښتوني دوښمنان وپیږندل، هغه چې ظاهري ښه یې په سپینو جامو کې پټه وه او تاسې یې خپل موریدي ته رابللی
نور نو د حکومت کا ردی چې وروسته څه کوي
رڼا خپرونه ختمه کړه نوره له ستوډیو راووته
بهر شاپور ورته موټر درولی ۋ تر څو یې خپل استوګنځي ته ورسوي، هغه سره موټر کې کیناسته موټر حرکت وکړ، هغه ته یې وویل:
غواړې یوه خوش خبرې درته واوروم ؟
هغه وویل:
ولې نه ژر یې وایه
رڼا وویل:
له دې وروسته دې واده تیاریاني نیولی شې هغه څه چې ما غوښتل دې یوه ضیمه وار خبریال په توګه مې تر سره کړل
شاپور یې په اوږه لاس کیښود رڼا ته یې وویل:
سم ووایه، ته خو توکې نه کوې ؟
رڼا یې له خپلې اوږې لاس لرې کړ شاپورته یې وویل:
شاپوره لاس دې لرې کړه موټر به چپه کړې، لارې ته ګوره، زه تاسره کله ټوکې لرم؟

هغه يې په خبره وخندل بیا يې وویل:
مور له هغه اولې ورځې کارونه پیل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښه وي سبا نه بل سبا به مراسم پیل کړو
رڼا ځواب ورکړ:
ایا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي
شاپور وویل:
دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقیقه په دې فکر کې یم چې هیڅ کم پکې نه وي
رڼا وویل:
چې ته ډاډه يې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم
شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شې
رڼا سوړ اسویلی وکیښ شاپور ته يې وویل:
ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنۍ خو تا ولیده چې له خاورو لاندې شوه زه خو ظالیمانو له کورنۍ خلاصه کړم بس چې نور څوک په خیال کې راځي بلن لیک به ورولیږم
دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوټې ته ننه وته ور يې راپورې کړ شاپور لکه بیګانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا يې غږ وکړ او هو تا خو ور رابند کړ داسې نه وایې چې خاوند مې بیرون پریښود رڼا بیرته ورتاؤ شوه ور يې ورخلاص کړ هغه ته يې وویل:
ته خپل کور نه لرې، هغه وویل:
لرم يې خو هسې ګیله راته ودریده رڼا ځواب ورکړ ورته ویې ویل:
ګیلې در سره وساته بیا به يې دې واده په شپه کوو، نور يې ور ورپسې بند کړ
له دې وروسته رڼا ټلیفون راواخیست دې لومړي ځل لپاره يې فیسبوک خلاص کړ پوست يې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ویل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور دعاوي اوکورنۍ راسره وي خو ظالیمانو هغه ټول رانه په دې ګنا واخیستل، او له توروخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نه شو برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودریدم خو اوس لکه اوبو راوړې بې کورنۍ یمه

نه پوهېږم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي څومره سخته به راباندې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسه هلې ځلې وکړې بس دا به راته یو څه ډاډ راکوي

پوست نه ؤ سمې کانې یې وکړې، نږدې یو نیم لک خلکو لایک او پنځوس زورو خلکو پرې کمنټ کړی ؤ ټولو دې رڼا سره خپله خواخوږی ښودلې وه هریوه لیکلي ؤ رڼا خورې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قربانۍ ورکړې موږ یې نشو هیرولی، موږ دې هم ورونه او خویندې یو

موږ به درسره دې واده په ورځ خامخا ګډون کوو

ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې یوې خور په شان کوو، او ستاسې دې واده په خوښی کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو

سهار رڼا چې خپل فیسبوک خلاص کړ دې خلکو مینه یې ولیده یونیم لک لایکونه یې ولیدل، کمټونو کې یې دې ولس مینه ولیده نو له ډېرې خوښی یې په سترګو کې اوښکې راغلې دوهم پوست یې هم وکړ ویې لیکل په ریښتیا چې تاسې زما ورونه، وریرونه خویندې یاست، زه اوس پوه شوم چې زموږ د هېواد وکړي سخت احسان منونکي دي، که په ریښتوني څوک ورته څه وکړي نه یې هیروي بیا یې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم ولیکه

شاپور یې راوغوښت هغه ته یې وویل:

وژنیه !

ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رڼا یې په خبره وخندل بیا یې ورته وویل:

نږدې پنځوس زره دي !

شاپور : دا دې ټوکو وخت دی ؟

رڼا : زه ټوکې نه کوم ایا دومره خلکوته تیاری نیولی شې کنه !

هغه وویل:

تیاری نیولی شم خو پنځوس زره خلک دي څوک؟

رڼا ورته خپل د فیسبوک پوست ښکاره کړ بیا یې ورته وویل:

د کمنټونو لیکونکو پنځوس زرو ټولو ژمنه کړې چې موږ در ځو نو ما هم ښه پوخ ادرس ورته ولیکه مال ځه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې کورنۍ دې رابللو ارمانجن ؤ

شاپور : نو هوټل کې دا خلک نه ځایږي، هوټل کې شاید لس زره خلک ځای شي باید بله چاره وکړو

رڼا وویل:

ته دې شل زور تابیه ونیسه ځنګ کې بل لوی هوټل هم شته نیم به هلته سمبال کړو فکر نه کوم له دې زیات شي هسې هم د فسبوک ژمنې دي کیدای شي ټول رانه شي.

شاپور : اوکه رانشي ؟

رڼا : او که راشي؟

شاپور: ښه ځه که رانشي لګښت به یې ته ورکوې ځکه چې زما بې ځایه لګښت نه خوښیږي رڼا یې په خبره وخندل هغه ته یې وویل:

ولې تا خو ویل زه دې تا لپاره هرڅه کوم اوس نو ولې ؟

شاپور : زه درته هر څه کولی شم، هیڅ منکر نه یم ته خو دوه هوټلونه ښیې لس هم نیسم، ستا هر کس ته هم ځان ته هوټل نیسم

رڼا ورته وویل:

ماته دې ازموینه راکړې، ته چې هر څه وایې دې عمل ځواک یې هم لري

دې رڼا دې واده ورځ راورسېده، رڼا خپلو هم مسلکو پیغلو په منځ کې کینه وله ،دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړینو موضوع ګانو لپاره یې ترې رایه وغوښته هغې وویل شاپور هوټل ته ټول وړاندیزونه لیږلي هر څه هلته تر سره کیږی، خو یو شی ترې کم کړي هغه دا چې زه سینګارتون ته نه ځم هغوی ورته وویل:

لامل یې ؟

رڼا : دې لامل پوښتنه مه کوئ، هغوی وخندل بیا یې وویل:

موږ یې په لامل پوهیږو ته په خپله ښکلا باور لرې، او باید چې ویې لرې، ځکه چې ښکلي خلک په هر حال کې ښکلي ښکاري، سینګار خو بدرنګو ته په کار وي همداسې نده رڼا ؟

رڼا : په ژوند مې سينګار ندی کړی، ناوې ته په کاروی چې سينګار وکړي، هغه که ښکلې وي یا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هیله ده چې تاسې ټینګار ونه کړئ.

دې رڼا ملګرو وویل:

سمه ده مورې ټینګار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه یو ساعت پاتې ده چې باید هوټل ته لاړ شوو،

رڼا : سمه ده زما چمتو والی ډېر وخت نه نیسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم رڼا خپل اطاق ته لاړه غسل یې وکړ بیا یې دوه رکعته لمونځ وکړ بیا یې خپلې مور خور او کورنۍ لپاره د ښنلو دعا وغوښته، دې مړې مور سره په خیالي خبرو کې بوخته شوه هغې ته یې وویل:

مورې، ولې دې یوازې پرېښودم، اوس به ماته څوک دعا راکوي څوک به دې خدای پاماني دود تر سره کوي، څوک به مې په سر لاس راکشوي، زما خوږې نازولې خورې څرنګه دې زما واده یو ارمان ؤ ویل به دې په واده کې به دې ډېرې سندرې وکړم، ډیر به وویاړم چې زما دې ښاپیرۍ په څېر خور دې ناوې توب په جامه کې ووینم

هو دا هیله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې یې، خو څه ستاسې مړینه دې سلګونو بې وزلو دې ژوند لامل شوه زرګونو خلکو ته پرې نجات ورکړل شو، دې سمون لپاره ستاسې شهادت یو دیوال او تهداب کیښود

خدای دې هر چاته داسې مرګ ورکوي، چې دې نورو لپاره قربان شي، خدای ج دې زما هم داسې مرګ په نصیب کړي چې دې نورو لپاره قربان شم خو زما په مرګ نور وژغورل شي

وروسته یې په مخ سپین رغوی او قلمي ګوتې را کش کړې، پاڅیده او دې ناوې توب جامې یې واغوستې، یوازنی سینګار یې داؤ چې اینې ته ودریده او خپلې بادامي تورو سترګو ته یې یوه، یوه سلایې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوټکوله غږ یې وکړ رڼا دروازه خلاصه کړه شاپور چې هغه ولیده زبون وهلی شوو ژبه یې له ویلو پاتې شوه یوازې د ګونګي په ډول یې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړیده، رڼا ورته وویل شاپوره

خير خو ۀ ځرنګه دې هرڅه پرېښوده او دلته راغلې شاپور يې خبرې نه اوريدې بس خپلې سترګې يې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې
رڼا اړه شوه چې د هغه په اوږه لاس کيږدي هغه وښوروي، له داسې کولو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بيا يې رڼا ته وکتل رڼا ته يې وويل:
رڼا ته خو بل رقم شوې يې رڼا مسکۍ شوه هغه ته يې وويل:
ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پرېښي ته دلته راغلې هغه وويل:
ژر کوه چې د هوټل واله زنګ کړی ۀ ويلې چې تاسې خو واده ته ټول افغانستان راغوښتی ژر راشئ دا خلک سمبال کړئ
هوټل وال دا هم وويل:
ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره ګلان دي قطار، قطار ولاړ دي تاسې ته انتظار کوي
رڼا : شاپوره ژر کوه چې ميلمانه خفه نشي زه چمتو يم خو موټر دې راوستلی هغه وويل:
ستاسې يوې ځانګړی مينه والې ډېر قيمتي موټر سينګار کړی دې دروازې مخکې ولاړ دی هغه مېرمن هم پکې دی تاته منتظره ده هله زر کوه چې ځو رڼا ورته وويل:
ما مه وراخطا کوه زه چمتو يم ته دروځه زه هم درغلم دوی موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په ليدو حق حيران شول لکه يو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځای لري دې رڼا واده ته خلک په کتلوي ډول راټول شوي ۀ
رڼا دې هغوی په ليدو دې خوښی اوښکې تويولې، ځوانان او پيغلې لکه ترږې للمه چې دباران شيبې شماري دې رڼا راتګ ته په تمه ۀ شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو ځوک او شور حيرانوکی ۀ، څو شيبې چاپيريال چکچکو او د لاسونو پړکا غږونه تت کړي ۀ خويندو او وروڼو دې رڼا په لاره کې د هغې قدمو ته ګلان شيندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ايښي ۀ
سړکونه تړل شوي ۀ ځکه چې نږدې کوڅې او ميدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلۍ چې رڼا ته يې موټر ګل پوش کړی ۀ رڼا ودروله ،دې جوړ شوي دريځ(ستج) مخې

ته یې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دریځ مخې ته ودریده ځکه نجلۍ غوښتل راغلو میلمنو ته څه ووایې بیا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي

هغې د دریځ مخکې خبرې پیل کړې ویې ویل:

نن زموږ دې یوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ یې لکه د کورنۍ غړي داسې پاللي یو، دامېرمن رڼا نومېږي، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پیل کړه د هر غدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په ړواندې ودریده، هغوی، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کیسه کې نشوه مبارزې ته یې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده یې بدله نه کړه، ورور او خور یې ورته په بم ټوټه ټوټه کړل دې پیښې ځای خلکویې غوښې په څادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړیدلو سترګو ولیده خو خپله لاره یې بدله نه کړه هماغسې لکه غر د خپل هدف لپاره ولاړه وه ،رڼا بله پیغله خور له لاسه ورکړه ګنا یې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره یې هم دې رڼا عزم کمزوری نه کړ

اوس دې خپل کور یو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره یې تر سره کړل د خپل هېواد سره دې مینې لپاره یې تر سره کړل

د رڼا ددې خبرو په اوریدو دخلکو چکچکو د اسمان فضا نیولې وه ځینو خو یې همت ته سلامونه کول او ځینو خو یې مظلومیت او قربانیو ته ژړل

وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه

هغې خلکو ته خبرې پیل کړې ویې ویل:

زما دې هېواد د ژوند له مصؤونیته او له حقونو بې برخې ولسه!

زه به کله داسې الفاظ پیدا کړم چې نننۍ ستاسې راکړل شوې مینه پرې وستایم، هیله ده ما وبښئ ستاسې د تعریف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نن د واده ورځ به مې دې موراو خویندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته رابانـدې تمامه شي ځکه هغوی له ډیرو ارمانونو سره ظالیمانو له خاورولاندې کړل

خو تاسې په خپل راتګ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخیستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هیر کړل

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق يو څه اداکړی ده زما دې اوړو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې موږ ځوان نسل باندې خورا زيات حقونه لرئ
ستاسې راتګ ماته يو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسان پراموشه نه دی، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هيروي، هغوی ته دې سترګو په ليمو کې ځای ورکوي
کاشکې زما سل ځله مرګ وايې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وايې
زما ژوند درنه ځار، زما کورنی درنه ځار او زما مال او وينه درنه ځار شه !
رڼا خبرې ختمې کړې بيا يې په خواکې ملګرې خلکو ته وويل !
موږ يو ځل بيا دې تاسې له راتګ او ډاليو مننه کوو هغه ورونو چې ډالی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته يې تسليم کړئ
خلك هلته وخوځيدل لا نيم ساعت نه ؤ پوره شوی چې موټر رڼا ته دې کاليو، څپليو ساعتونو، او دې سرو زرو له غوړواليو ډک شو
رڼا له دوی مننه وکړه
او بيا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودريده مېرمنو ورته ګلان راوړل ډالی يې ورکولې د دوی په قطار کې يوه حجاب لرونکې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت يې راورسيده له مخ يې نقاب لرې کړ رڼا وکتل چې نارينه دی، په لاس کې ګل دسته يې د هغې پښو ته وغورځوله، په بل لاس يې له جيبه تمانچه راوباسله مخامخ يې دې رڼا سينې ته ونيوله هغې ته يې وويل:
تا دې ډيرو معزيزينو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسېدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې، زما پلار دې پرون په تلويزون وښود چې غصب يې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې، هغه ستر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکته ته اوس دلته بک بک کوې، تا لږ هم دهغه دعزت خيال ونه ساته
رڼا هغه ته وويل:
وروره دلته ننداره مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جايداد سره څه ؟چې ترې غصب کړی يې ده، مبارزه خو

هغه دخدای ج لپاره او د هېواد لپاره کړې ددې لپاره خـو يـې نـده کـړې چـې د کونډې يتيم او بيت المال ځمکه غصب کړي

سړی نور هم په غوصه شو

دې هغې سينې ته يې دې تمانچې ميل برابر کړ تالار کې مېرمنو چيغې کړې رڼا دې وسله وال د تمانچې ميل ته لاس ورواچاؤ ميل لاس ته ورغی خو هغه په ماشه ګوتـه نيولې وه تمانچه فير شوه مخامخ يوه پيغله ولګيده تالار کې چيغې نورې هم زيـاتې شوې

وسله وال وارخطاشو په رڼا کې يې غصه ناکې سترګې وټومبلې هغې ته يې وويل:

زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شـه، ځـه نـوره دوزخ تـه، دې هغـې سينې ته يې تمانچه سيخه کړه څو مرمی دې رڼا له سينې ووتې

له پنځومرميو سره رڼا له ديـوال سره سريښ کيـده خـو دې ولاړې تـوان يـې لاره شپږمه يې دې زړه له کوره تېره شـوه هغـه دننګـه چنـار ونـه راپريوتـه پـه ځمکـه وغورځيده سپينې دې ناوی جامې يې لکه دې ګلاپو پاڼې چې پـه واوره غوړيـدلې وي رنګ واخيست

غټې غټې سترګې يې خلاصې پاتې شوې

وسله وال دې رڼا په ويشتو لکه کالبوت پاتې شوه لاسونه يې نور شل شول تمانچه يې په لاس کې پاتې شوه له غړه ووت مېرمنې راغلې وسله يې ترې واخيسته څاپيړې او سوکان يې ورته بند کړل ويې غورځاؤ له پښو يې لاندې دې لغتو ځای پرې نه کيده ساتونکې هم راورسېدل هغوی لکه ګونګيان او کاڼه نه پوهيدل څه شوي او څه بايد وکړي په دې وخت کې يوې خبريالې شاپور ته زنګ وواهه

ورته ويې ويل:

په بيړه راشه، شاپور ځواب ورکړ خير خو دی هغې وويل:

ژر راشه دلته هيڅ هم سم ندي

دې خدای ج لپاره راشه رڼا چا وويشته

شاپور د خلکو ډالی په لاس کې نيولې وې هغه ددې غږ په اوريـدو سره پـه ځمکـه ترې ولويدې

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شیبه دې رڼا مخــې تــه ودریــده هغــې تورې غټې، سترګې پټې کړې وي دې ناوی توب ګیډی، ګیډي کمیس یې خواوشا پروت ؤ له غږ لويدلې وه

شاپور یې سرته کېناست دې هغې سر یې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنګــون یــې کېښود چغې یې کړې ساندې یې پیل کړې

اې خدایه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړۍ ارمانونو سره وکوچیده په خوا کې یې دې اوبو ګیلاس ایښی ؤ دې هغې خاځکي یې د رنا پر مخ وپاشل بیا یې یوه سوې چیغه لـه خـولې ووتـه ويې ویل وخدایه لکه چې رڼا ګله مې دې تل لپاره له لاسه ووته، وظالمـانو زمـا رڼـا څه ګناکړې وه دې شاپور اوښکې لکه بـاران روانــې وې څــو یــې دې رڼـا پــه مـخ ولويدې له دې سره دې رڼا سترګې په حرکت راغلې شـاپور کــې یــې نیمــه لــوځې سترګې په زیږ زبیښلې مخ سره ونیوې هغه ته یې وویل:

شاپوره مه وارخطا کیږه، ولې ټول نه مرو، شکر وباســه چــې د خلکــو د حقونــو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپـاره اخیـرت لــه پلیتیو ډکوم

په نکریزو سینګار شوي لاس یې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونیو هغه تــه یې وویل نړۍ څومره له ارمانونو سره ده ،هیلې پکې نه بشپړې کیږي ،اوس مې دې اولس په څنګ کې ته هم یوه هیله وې چې یو ځـای مــې ژونـد درسره کـړی وای ،خو قسمت وګوره ،څه کانې کوي ،شاپوره جانه ما وبښه ستا په وړاندې مې ډیره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی یې تاته مې غمونه درکـړي ســتا پــه ریښــتینولې مــې شکونه کړي دي ،ته مې تل بې ځایه ځورولی یې ،سره ددې چې زه دې ښلو نه یم ،خو ستا لوی زړه او نرم میراج هیله مندي راکوي ، دې رسنیز مرکز ټولــوملګرو تــه مې سلام وایه بیا ورته ووایه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره کــه درتــه مناسب مالومېده هغه تعقیب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره میلمنو راوړې دي،هغه بې سرپرسته کورنیو تــه ورکړه ، ټولې په یتم خانو باندې وویشئ

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وړه سلګی یـې وکـړه بنـی لورته یې ورمیږ تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷